Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

16. juli 2026 *

Indhold

I. Retsforskrifter . . . 5

A. EU-retten . . . 5

1. EUF-traktaten . . . 5

2. Databeskyttelsesforordningen . . . 6

B. FIFA's regler . . . 10

1. FIFA's fodboldagentregler . . . 10

2. RSTP . . . 20

3. FIFA's vedtægter . . . 21

4. FIFA's disciplinærregler . . . 22

5. FIFA's etiske kodeks . . . 22

II. Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål . . . 23

III. Om formaliteten vedrørende det præjudicielle spørgsmål . . . 24

IV. Om realiteten . . . 25

A. Spørgsmålet, om EUF-traktatens bestemmelser om konkurrenceretten og om den frie udveksling af tjenesteydelser finder anvendelse . . . 26

1. Indledende bemærkninger . . . 26

2. Anvendelsen af EUF-traktatens bestemmelser om konkurrenceretten . . . 28

a) Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af artikel 101 TEUF . . . 28

* Processprog: tysk.

1) Spørgsmålet, om der foreligger en aftale, en vedtagelse eller en samordnet praksis 29

2) Påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne 30

3) Den omstændighed, at den omhandlede adfærd skal have til »formål« eller til »følge« at skade konkurrencen 30

i) Begrebet »konkurrencebegrænsende formål« 31

ii) Muligheden for at kvalificere bestemmelser som dem, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, som havende et konkurrencebegrænsende »formål« 33

– Bestemmelser, der begrænser repræsentation af flere parter 33

– Bestemmelserne vedrørende det honorar, som en fodboldagent kan gøre krav på for ansættelse af en spiller eller træner 34

– Bestemmelserne om fodboldagentlicens 37

– Bestemmelserne vedrørende »henvendelser« 39

– Reglerne for indsamling af visse oplysninger på en digital platform, der forvaltes af FIFA, og videregivelse af en del af disse oplysninger 40

– Foreløbig konklusion 42

iii) Konstateringen af en adfærd, der har til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen 43

iv) Muligheden for at begrunde et eventuelt konkurrencebegrænsende »formål« eller en eventuel konkurrencebegrænsende »følge« 43

– Muligheden for at fastslå, at visse former for adfærd ikke henhører under forbuddet i artikel 101, stk. 1, TEUF, eftersom de forfølger et formål af almen interesse 43

– Muligheden for, at visse former for adfærd henhører under artikel 101, stk. 3, TEUF 50

b) Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af artikel 102 TEUF 53

1) Spørgsmålet, om den omhandlede adfærd hidrører fra en eller flere virksomheder 53

2) Besiddelsen af en dominerende stilling på det indre marked eller en væsentlig del heraf 54

3) Begrebet »påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne« 54

4) Spørgsmålet, om der foreligger misbrug 55

5) Muligheden for at begrunde en adfærd, der henhører under artikel 102 TEUF . 59

3. Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af artikel 56 TEUF 60

a) Spørgsmålet, om der foreligger en hindring 61

b) Spørgsmålet, om der foreligger begrundelser 62

B. Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af databeskyttelsesforordningens artikel 6 65

1. Behandlingen af personoplysninger fastsat i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii) 67

a) Overholdelsen af det første krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f) 68

b) Overholdelsen af det andet krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f) 68

c) Overholdelsen af det tredje krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f) 69

2. Den i fodboldagentreglernes artikel 19 foreskrevne behandling af personoplysninger . . 70

a) Overholdelsen af det første krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f) 71

b) Overholdelsen af det andet krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f) 72

c) Overholdelsen af det tredje krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f) 74

Sagsomkostninger 77

»Præjudiciel forelæggelse – det indre marked – konkurrence – professionel fodbold – Fédération Internationale de Football Associations (FIFA) fodboldagentregler – bestemmelser om fodboldagenters honorar, fodboldagentlicens, repræsentation af flere parter og »henvendelse« samt meddelelse af visse oplysninger til FIFA, fodboldagenterne, klubberne og spillerne – artikel 101, stk. 1, TEUF – forbuddet mod karteller – aftaler mellem virksomheder, vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og samordnet praksis – konkurrencebegrænsninger – begreberne konkurrencebegrænsende »formål« og »følge« – undtagelse til forbuddet i artikel 101, stk. 1, TEUF – betingelser – fritagelse i medfør af artikel 101, stk. 3, TEUF – betingelser – begrebet »effektivitetsgevinster« – artikel 102 TEUF – misbrug af dominerende stilling – berettigelse – betingelser – artikel 56 TEUF – hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser – formål – proportionalitet – beskyttelse af personoplysninger – forordning (EU) 2016/679 – artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f) – lovlig behandling – betingelser«

I sag C-209/23,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Landgericht Mainz (den regionale ret i første instans i Mainz, Tyskland) ved afgørelse af 30. marts 2023, indgået til Domstolen den 31. marts 2023, i sagen

FT,

RRC Sports GmbH

mod

Fédération Internationale de Football Association (FIFA),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.L. Arastey Sahún, og dommerne J. Passer, E. Regan (refererende dommer), D. Gratsias og B. Smulders,

generaladvokat: N. Emiliou,

justitssekretær: fuldmægtig R. Şereş,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. februar 2025,

efter at der er afgivet indlæg af:

– FT og RRC Sports GmbH ved Rechtsanwälte T. Bernhard, A. Fritzsche, S. Kirchgeßner og C. von Köckritz,

– Fédération Internationale de Football Association (FIFA) ved avocats B. Keane, D. Slater og D. Waelbroeck samt Rechtsanwälte S. Milde og N. Nohlen,

– den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

– den græske regering ved K. Boskovits, som befuldmægtiget,

– den franske regering ved R. Bénard og T. Lechevallier, som befuldmægtigede,

– den ungarske regering ved M.Z. Fehér og K. Szíjjártó, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved S. Baches Opi, A. Bouchagiar, M. Mataija og G. Meeßen, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. maj 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF samt artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1, herefter »databeskyttelsesforordningen«).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side FT, der er agent for fodboldspillere, og RRC Sports GmbH, som er et tysk selskab med begrænset hæftelse, der selv udøver virksomhed som spilleragent, og på den anden side Fédération Internationale de Football Association (det internationale fodboldforbund) (FIFA) vedrørende lovligheden af dette forbunds bestemmelser om tjenesteydelser, som leveres inden for det internationale system med såkaldt »transfer« af spillere og trænere.

I. Retsforskrifter

A. EU-retten

1. EUF-traktaten

3 Artikel 56 TEUF bestemmer:

»Inden for rammerne af nedennævnte bestemmelser er der forbud mod restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for [Den Europæiske Union], for så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, der er bosat i en anden medlemsstat end modtageren af den pågældende ydelse.

Europa-Parlamentet og Rådet kan efter den almindelige lovgivningsprocedure udstrække anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel til tjenesteydere, der er statsborgere i et tredjeland og bosat inden for Unionen.«

4 Artikel 101 TEUF fastsætter:

»1. Alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og alle former for samordnet praksis, der kan påvirke handelen mellem medlemsstater, og som har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for det indre marked, er uforenelige med det indre marked og er forbudt, navnlig sådanne, som består i:

a) direkte eller indirekte fastsættelse af købs- eller salgspriser eller af andre forretningsbetingelser

b) begrænsning af eller kontrol med produktion, afsætning, teknisk udvikling eller investeringer

c) opdeling af markeder eller forsyningskilder

d) anvendelse af ulige vilkår for ydelser af samme værdi over for handelspartnere, som derved stilles ringere i konkurrencen

e) at det stilles som vilkår for indgåelse af en aftale, at medkontrahenten godkender tillægsydelser, som efter deres natur eller ifølge handelssædvane ikke har forbindelse med aftalens genstand.

2. De aftaler eller vedtagelser, som er forbudt i medfør af denne artikel, har ingen retsvirkning.

3. Bestemmelserne i stk. 1 kan dog erklæres uanvendelige på:

– enhver aftale eller kategori af aftaler mellem virksomheder

– enhver vedtagelse eller kategori af vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder, og

– enhver samordnet praksis eller kategori deraf

som bidrager til at forbedre produktionen eller fordelingen af varerne eller til at fremme den tekniske eller økonomiske udvikling, samtidig med at de sikrer forbrugerne en rimelig andel af fordelen herved, og uden at der:

a) pålægges de pågældende virksomheder begrænsninger, som ikke er nødvendige for at nå disse mål

b) gives disse virksomheder mulighed for at udelukke konkurrencen for en væsentlig del af de pågældende varer.«

5 Artikel 102, stk. 1, TEUF bestemmer følgende:

»En eller flere virksomheders misbrug af en dominerende stilling på det indre marked eller en væsentlig del heraf er uforenelig med det indre marked og forbudt, i den udstrækning samhandelen mellem medlemsstater herved kan påvirkes.

Misbrug kan især bestå i:

a) direkte eller indirekte påtvingelse af urimelige købs- eller salgspriser eller af andre urimelige forretningsbetingelser

b) begrænsning af produktion, afsætning eller teknisk udvikling til skade for forbrugerne

c) anvendelse af ulige vilkår for ydelser af samme værdi over for handelspartnere, som derved stilles ringere i konkurrencen

d) at det stilles som vilkår for indgåelse af en aftale, at medkontrahenten godkender tillægsydelser, som efter deres natur eller ifølge handelssædvane ikke har forbindelse med aftalens genstand.«

2. Databeskyttelsesforordningen

6 47. betragtning til databeskyttelsesforordningen har følgende ordlyd:

»En dataansvarligs legitime interesser, herunder en dataansvarlig, som personoplysninger kan videregives til, eller en tredjemands legitime interesser kan udgøre et retsgrundlag for behandling, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og

frihedsrettigheder går forud herfor under hensyntagen til registreredes rimelige forventninger på grundlag af deres forhold til den dataansvarlige. [F.eks.] kan der foreligge sådanne legitime interesser, når der er et relevant og passende forhold mellem den registrerede og den dataansvarlige, f.eks. hvis den registrerede er kunde hos eller gør tjeneste under den dataansvarlige. I alle tilfælde kræver tilstedeværelsen af en legitim interesse en nøje vurdering, herunder af, om en registreret på tidspunktet for og i forbindelse med indsamling af personoplysninger med rimelighed kan forvente, at behandling med dette formål kan finde sted. Den registreredes interesser og grundlæggende rettigheder kan navnlig gå forud for den dataansvarliges interesser, hvis personoplysninger behandles under omstændigheder, hvor registrerede ikke med rimelighed forventer viderebehandling. Eftersom det er op til lovgiver ved lov at fastsætte retsgrundlaget for offentlige myndigheders behandling af personoplysninger, bør dette retsgrundlag ikke gælde for behandling, som offentlige myndigheder foretager som led i udførelsen af deres opgaver. Behandling af personoplysninger, der er strengt nødvendig for at forebygge svig, udgør også en legitim interesse for den berørte dataansvarlige. Behandling af personoplysninger til direkte markedsføring kan anses for at være foretaget i en legitim interesse.«

7 Databeskyttelsesforordningens artikel 1 med overskriften »Genstand og formål« bestemmer i stk. 1:

»I denne forordning fastsættes regler om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og regler om fri udveksling af personoplysninger.«

8 Databeskyttelsesforordningens artikel 2 med overskriften »Materielt anvendelsesområde« fastsætter i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, og på anden ikkeautomatisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.«

9 Databeskyttelsesforordningens artikel 3 med overskriften »Territorialt anvendelsesområde« foreskriver i stk. 2:

»Denne forordning finder anvendelse på behandling af personoplysninger om registrerede, der er i Unionen, og som foretages af en dataansvarlig eller databehandler, der ikke er etableret i Unionen, hvis behandlingsaktiviteterne vedrører:

a) udbud af varer eller tjenester til sådanne registrerede i Unionen, uanset om betaling fra den registrerede er påkrævet, eller

b) overvågning af sådanne registreredes adfærd, for så vidt deres adfærd finder sted i Unionen.«

10 Databeskyttelsesforordningens artikel 4 med overskriften »Definitioner« bestemmer følgende i nr. 2) og 6):

»I denne forordning forstås ved:

[…]

2) »behandling«: enhver aktivitet eller række af aktiviteter – med eller uden brug af automatisk behandling – som personoplysninger eller en samling af personoplysninger gøres til genstand for, f.eks. indsamling, registrering, organisering, systematisering, opbevaring, tilpasning eller ændring, genfinding, søgning, brug, videregivelse ved transmission, formidling eller enhver anden form for overladelse, sammenstilling eller samkøring, begrænsning, sletning eller tilintetgørelse

[…]

6) »register«: enhver struktureret samling af personoplysninger, der er tilgængelig efter bestemte kriterier, hvad enten denne samling er placeret centralt eller decentralt eller er fordelt på funktionsbestemt eller geografisk grundlag.«

11 Databeskyttelsesforordningens artikel 5 med overskriften »Principper for behandling af personoplysninger« bestemmer i stk. 1:

»Personoplysninger skal:

a) behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede (»lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed«)

[…]

c) være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (»dataminimering«)

[…]«

12 Databeskyttelsesforordningens artikel 6 med overskriften »Lovlig behandling« fastsætter i stk. 1, første afsnit:

»Behandling er kun lovlig, hvis og i det omfang mindst ét af følgende forhold gør sig gældende:

[…]

f) Behandling er nødvendig for, at den dataansvarlige eller en tredjemand kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der kræver beskyttelse af personoplysninger, går forud herfor, navnlig hvis den registrerede er et barn.«

13 Databeskyttelsesforordningens artikel 10 med overskriften »Behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser« er affattet således:

»Behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger på grundlag af artikel 6, stk. 1, må kun foretages under kontrol af en offentlig myndighed, eller hvis behandling har hjemmel i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder. Ethvert omfattende register over straffedomme må kun føres under kontrol af en offentlig myndighed.«

14 Databeskyttelsesforordningens artikel 23 med overskriften »Begrænsninger« bestemmer:

»1. EU-ret eller medlemsstaternes nationale ret, som den dataansvarlige eller databehandleren er underlagt, kan ved lovgivningsmæssige foranstaltninger begrænse rækkevidden af de forpligtelser og rettigheder, der er omhandlet i artikel 12-22 og 34 samt artikel 5, for så vidt bestemmelserne heri svarer til rettighederne og forpligtelserne i artikel 12-22, når en sådan begrænsning respekterer det væsentligste indhold af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og er en nødvendig og forholdsmæssig foranstaltning i et demokratisk samfund af hensyn til:

a) statens sikkerhed

b) forsvaret

c) den offentlige sikkerhed

d) forebyggelse, efterforskning, afsløring eller retsforfølgning af strafbare handlinger eller fuldbyrdelse af strafferetlige sanktioner, herunder beskyttelse mod og forebyggelse af trusler mod den offentlige sikkerhed

e) andre vigtige målsætninger i forbindelse med beskyttelse af Unionens eller en medlemsstats generelle samfundsinteresser, navnlig Unionens eller en medlemsstats væsentlige økonomiske eller finansielle interesser, herunder valuta-, budget- og skatteanliggender, folkesundhed og social sikkerhed

f) beskyttelse af retsvæsenets uafhængighed og retssager

g) forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i forbindelse med brud på etiske regler for lovregulerede erhverv

h) kontrol-, tilsyns- eller reguleringsfunktioner, herunder opgaver af midlertidig karakter, der er forbundet med offentlig myndighedsudøvelse i de tilfælde, der er omhandlet i litra a)-e) og g)

i) beskyttelse af den registrerede eller andres rettigheder og frihedsrettigheder

j) håndhævelse af civilretlige krav.

2. Navnlig skal enhver lovgivningsmæssig foranstaltning, der er omhandlet i stk. 1, som minimum, hvor det er relevant, indeholde specifikke bestemmelser vedrørende:

a) formålene med behandlingen eller kategorierne af behandling

b) kategorierne af personoplysninger

c) rækkevidden af de indførte begrænsninger

d) garantierne for at undgå misbrug eller ulovlig adgang eller overførsel

e) specifikation af den dataansvarlige eller kategorierne af dataansvarlige

f) opbevaringsperioder og de gældende garantier under hensyntagen til behandlingens karakter, omfang og formål eller kategorier af behandling

g) risiciene for de registreredes rettigheder og frihedsrettigheder, og

h) de registreredes ret til at blive underrettet om begrænsningen, medmindre dette kan skade formålet med begrænsningen.«

B. FIFA's regler

1. FIFA's fodboldagentregler

15 FIFA Football Agent Regulations (FIFA's fodboldagentregler, herefter »fodboldagentreglerne«) blev vedtaget af FIFA's råd den 16. december 2022 og offentliggjort den 6. januar 2023. Fodboldagentreglernes artikel 1-10 og 22-27 trådte i kraft den 9. januar 2023. De øvrige bestemmelser i disse regler trådte i kraft den 1. oktober 2023.

16 Nævnte fodboldagentregler indeholder følgende definitioner:

»Tilknyttet fodboldagent: En fodboldagent er tilknyttet en anden fodboldagent, hvis de i) er ansat i eller kontraktligt forpligtet i forhold til samme selskab, gennem hvilket de leverer deres fodboldagentydelser, ii) begge er ledere, aktionærer eller partnere i samme selskab, gennem hvilket de leverer deres fodboldagentydelser, iii) er ægtefæller, samlevere eller har familierelationer (bror, søster, far, mor, søn, datter, svigersøn eller svigerdatter) eller iv) har indgået en aftale eller truffet et andet, formel eller uformel, tiltag for at samarbejde mere end én gang om levering af tjenesteydelser eller for at dele indtægter eller overskud for alle eller en del af deres fodboldagentydelser.

Henvendelse: i) fysisk, personlig henvendelse eller henvendelse via elektronisk kommunikation med en klient, ii) direkte eller indirekte henvendelse til en anden person eller organisation, der er knyttet til en klient (et familiemedlem, en ven osv.), eller iii) enhver handling, hvor en fodboldagent bruger eller instruerer en anden person eller organisation til at kontakte en klient på sine vegne på den måde, der er beskrevet i i) eller ii) ovenfor.

[...]

Klient: medlemsforbund, klub, spiller, træner eller selvstændig liga, der kan anvende en fodboldagent til levering af fodboldagentydelser.

Modtagende enhed: klub, medlemsforbund eller en selvstændig liga, der vil kunne ansætte en spiller eller en træner.

Frigivende enhed: klub, medlemsforbund eller en selvstændig liga, som en spiller eller en træner forlader for at blive ansat og/eller registreret i den modtagende enhed.

Fysisk person: spiller eller træner.

[...]

Selvstændig liga: samlet økonomisk enhed, som er medlem af et medlemsforbund, og som tilrettelægger en eller flere turneringer og varetager klubbernes fælles interesser, f.eks. som arbejdsgiver for alle spillere i nævnte klubber.

[...]

Platform: digital platform, der forvaltes af FIFA, hvor procedurerne for licensudstedelse, tvistbilæggelse, løbende faglig uddannelse og rapportering gennemføres.

[...]

Fodboldagentydelser: ydelser, der leveres i forbindelse med fodbold for en klient eller på dennes vegne, herunder forhandling, kommunikation vedrørende eller forberedelse af denne forhandling eller enhver anden aktivitet i tilknytning til den nævnte forhandling, der gennemføres med henblik på og/eller med ønske om at afslutte en transaktion.«

17 Fodboldagentreglernes afsnit I med overskriften »Generelle bestemmelser« indeholder artikel 1-3.

18 I fodboldagentreglernes artikel 1 med overskriften »Formål« omtales følgende:

»1. FIFA har en vedtægtsmæssig forpligtelse til at regulere alle aspekter ved transfersystemet inden for fodbold. Dette transfersystem har som sine væsentligste formål at

a) sikre kontraktlig stabilitet mellem klubber og professionelle spillere

b) tilskynde til uddannelse af unge

c) fremme en ånd af solidaritet mellem elitefodbold og breddefodbold

d) beskytte mindreårige

e) opretholde en balance i konkurrencen og

f) sikre regelmæssighed i turneringerne.

2. Reguleringen af erhvervet som fodboldagent skal sikre, at fodboldagentvirksomheden er i overensstemmelse med de objektive principper for transfersystemet i fodbold og med det formål at

a) forhøje standarderne for erhvervet som fodboldagent og fastsætte faglige og etiske minimumsnormer

b) sikre kvaliteten af de ydelser, som fodboldagenter leverer til klienterne, samt rimelige satser, som anvendes ensartet

c) begrænse interessekonflikter for at beskytte klienterne mod uetisk adfærd

d) fremme økonomisk og administrativ transparens

e) beskytte spillere, der mangler erfaring eller information om transfersystemet i fodbold

f) styrke kontraktlig stabilitet mellem klubber, trænere og spillere eller

g) bekæmpe praksis, der udgør misbrug, går videre end nødvendigt eller udgør spekulation.«

19 Fodboldagentreglernes artikel 2 med overskriften »Anvendelsesområde« fastsætter i stk. 1 og 2:

»1. Disse regler regulerer erhvervet som fodboldagent i det internationale transfersystem og finder anvendelse på følgende:

a) alle repræsentationsaftaler med en international dimension eller

b) alle aktiviteter i forbindelse med en international transfer eller en international transaktion.

2. En repræsentationsaftale anses for at have en international dimension, når den:

a) regulerer fodboldagentydelser vedrørende en specifik transaktion i forbindelse med en international transfer (eller en træners skifte til en klub, der er medlem af et andet medlemsforbund end vedkommendes tidligere arbejdsgiver, eller til et andet medlemsforbund end den pågældendes tidligere arbejdsgiver) eller

b) regulerer fodboldagentydelser vedrørende flere specifikke transaktioner, herunder mindst én transaktion i forbindelse med en international transfer (eller en træners skifte til en klub, der er medlem af et andet medlemsforbund end vedkommendes tidligere arbejdsgiver, eller til et andet medlemsforbund end den pågældendes tidligere arbejdsgiver).«

20 Fodboldagentreglernes artikel 3, stk. 1 og 2, med overskriften »Nationale fodboldagentregler« bestemmer:

»1. Medlemsforbundene skal gennemføre og håndhæve nationale fodboldagentregler senest den 30. september 2023.

2. Nationale fodboldagentregler regulerer hvervet som fodboldagent på det område, der henhører under det pågældende medlemsforbunds kompetence, og finder anvendelse på alle repræsentationsaftaler, som ikke har en international dimension. De nationale fodboldagentregler skal være i overensstemmelse med nærværende regler. De skal navnlig:

a) indarbejde nærværende reglers artikel 11-21 ved at henvise til disse artikler

b) indarbejde henvisninger til alle bindende bestemmelser i national ret

c) tillægge et organ på nationalt plan kompetence til at bilægge tvister som fastsat i nærværende regler

d) tillægge et organ på nationalt plan kompetence til at træffe disciplinære foranstaltninger som fastsat i nærværende regler.«

21 Fodboldagentreglernes afsnit II med overskriften »Bliv fodboldagent« indeholder artikel 4-10.

22 Fodboldagentreglernes artikel 4 med overskriften »Generelle principper« bestemmer:

»1. For at blive fodboldagent skal en fysisk person:

a) indgive en fuldstændig ansøgning om licens gennem platformen

b) opfylde udvælgelseskriterierne

c) bestå FIFA's prøve

d) betale et årligt gebyr til FIFA.

2. Ved at ansøge om licens accepterer ansøgeren at overholde nærværende regler, FIFA's vedtægter, FIFA's etiske kodeks, FIFA's disciplinærregler og [FIFA's reglement om spilleres status og klubskifte (»RSTP«)], der er tilgængelige på www.fifa.com.«

23 Fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), med overskriften »Udvælgelseskriterier« foreskriver:

»1. Ansøgeren skal:

a) ved ansøgningen om licens (eller efter ansøgningen, også når en licens i givet fald er opnået):

[...]

ii. aldrig være blevet kendt skyldig i en straffesag eller have indgået noget forlig i forbindelse med en sådan sag, der vedrører organiseret kriminalitet, narkotikahandel, korruption, bestikkelse, hvidvask af penge, skatteunddragelse, svig, matchfixing, misbrug af midler, underslæb, tilsidesættelse af betroede pligter, forfalskning, en tjenesteforseelse, seksuelle overgreb, en voldsforbrydelse, chikane, udnyttelse af eller handel med børn eller sårbare voksne

iii. aldrig have været genstand for suspension i to år eller mere, udelukkelse eller slettelse vedtaget af en regelfastsættende myndighed eller en ledende sportsorganisation for overtrædelse af de etiske regler eller erhvervsetiske standarder.«

24 Fodboldagentreglernes afsnit III med overskriften »Udøvelse af erhvervet som fodboldagent« indeholder artikel 11-17.

25 Fodboldagentreglernes artikel 11 med overskriften »Generelle principper« fastsætter i stk. 1-3:

»1. Kun en fodboldagent må levere fodboldagentydelser.

2. En fodboldagent skal til enhver tid opfylde udvælgelseskriterierne fastsat i disse reglers artikel 5.

3. En fodboldagent kan udøve sine aktiviteter i et selskab. Medmindre vedkommende er fodboldagent, kan en ansat eller en tjenesteyder, der arbejder for selskabet, ikke levere fodboldagentydelser eller henvende sig til en potentiel klient med henblik på at indgå en repræsentationsaftale. En fodboldagent forbliver fuldt ansvarlig for aktiviteter udøvet af den pågældendes selskab, ansatte, tjenesteydere og andre repræsentanter, såfremt de tilsidesætter disse regler.«

26 Fodboldagentreglernes artikel 12 med overskriften »Repræsentation« har følgende ordlyd:

»[...]

3. En repræsentationsaftale mellem en fysisk person og en fodboldagent kan ikke overstige to år. Denne varighed kan kun forlænges med en ny repræsentationsaftale. Alle bestemmelser om automatisk fornyelse eller bestemmelser, som tager sigte på at forlænge repræsentationsaftalens gyldighed ud over maksimumsperioden, anses for ugyldige.

[...]

5. Der gælder ingen maksimal varighed for en repræsentationsaftale mellem på den ene side en modtagende enhed eller en frigivende enhed og på den anden side en fodboldagent.

[...]

7. En repræsentationsaftale er kun gyldig, hvis den som minimum indeholder:

a) parternes navne

b) aftalens varighed (hvis relevant)

c) størrelsen af fodboldagentens honorar

d) arten af de leverede fodboldagentydelser

e) parternes underskrifter.

8. En fodboldagent må kun levere fodboldagentydelser eller andre tjenesteydelser til en af parterne i en transaktion, alene med undtagelse af de i denne artikel omtalte tilfælde.

a) Tilladt dobbeltrepræsentation: En fodboldagent må levere fodboldagentydelser eller andre tjenesteydelser til en fysisk person og en modtagende enhed i samme transaktion, hvis begge klienter har givet forudgående og udtrykkeligt skriftligt samtykke.

9. En fodboldagent må ikke levere fodboldagentydelser eller andre tjenesteydelser i forbindelse med samme transaktion til:

a) en frigivende enhed og en fysisk person

b) en modtagende enhed og en frigivende enhed eller

c) alle involverede parter i samme transaktion.

10. En fodboldagent og en tilknyttet fodboldagent må ikke levere fodboldagentydelser eller andre tjenesteydelser til forskellige klienter i forbindelse med samme transaktion, jf. dog det i stk. 8 omhandlede tilfælde.

[...]

13. Ethvert vilkår i en repræsentationsaftale, som

a) begrænser den fysiske persons evne til selvstændigt at forhandle og indgå en ansættelseskontrakt uden en fodboldagens deltagelse, og/eller

b) sanktionerer den fysiske person, hvis den pågældende selvstændigt forhandler og/eller indgår en ansættelseskontrakt uden en fodboldagents deltagelse,

anses for ugyldigt og for aldrig at have eksisteret.«

27 Fodboldagentreglernes artikel 14 med overskriften »Honorar – generelle principper« er affattet således:

»1. En fodboldagent kan opkræve et honorar fra klienten i henhold til repræsentationsaftalen.

2. Betalingen af honoraret i henhold til repræsentationsaftalen skal udelukkende foretages af klienten til fodboldagenten. En klient må ikke anvende tredjemands tjenesteydelser til denne betaling eller bemyndige tredjemand til at foretage betalingen.

3. Den eneste undtagelse til princippet i stk. 2 er, når en fodboldagent repræsenterer en fysisk person, og den forhandlede årlige løn er mindre end 200 000 [amerikanske dollars (USD)] (eller tilsvarende), ikke medregnende betingede betalinger. I et sådan tilfælde kan den modtagende enhed aftale med den fysiske person at betale honoraret til nævnte persons fodboldagent for den pågældende transaktion i overensstemmelse med repræsentationsaftalens bestemmelser. I så fald skal følgende betingelser være opfyldt:

a) Det honorar, der betales af den modtagende enhed på vegne af den fysiske person, påvirker ikke fodboldagentens betroede pligt over for denne person. Ej heller må dette skabe nogen form for afhængighed eller underordning af fodboldagenten i forhold til den modtagende enhed.

b) Det honorar, som den modtagende enhed betaler på vegne af den fysiske person, må ikke være højere end det honorar, der er aftalt i repræsentationsaftalen mellem denne person og fodboldagenten.

c) Den modtagende enhed må ikke fratrække noget af honoraret i medfør af dette stykke i den fysiske persons løn.

[...]

6. Betaling af et honorar skal ske efter afslutningen af det relevante transfervindue og i rater hver tredje måned i den forhandlede ansættelseskontrakts varighed.

7. Det er kun den løn, som en fysisk person faktisk modtager, der er underlagt betaling af et honorar, som beregnes på pro rata-basis.

[...]

10. Hvis en fodboldagent repræsenterer en modtagende enhed og en fysisk person i samme transaktion i henhold til disse reglers artikel 12, stk. 8a (tilladt dobbeltrepræsentation), kan den modtagende klub betale op til halvdelen af det samlede skyldige honorar.

[...]

12. En fodboldagent er ikke berettiget til at modtage et endnu ikke forfaldent honorar, der stammer fra en forhandlet ansættelseskontrakt, hvis

a) den fysiske person skifter til en anden modtagende enhed, inden den forhandlede ansættelseskontrakt udløber, eller

b) den forhandlede ansættelseskontrakt opsiges af den fysiske person før tid uden rimelig grund, og fodboldagenten stadig repræsenterer denne person på tidspunktet for opsigelsen.

[...]«

28 Fodboldagentreglernes artikel 15 med overskriften »Loft for honorar« bestemmer:

»1. Honoraret til en fodboldagent for fodboldagentydelser beregnes således:

a) ved repræsentation af en fysisk person eller en modtagende enhed: baseret på den fysiske persons løn

b) ved repræsentation af en frigivende enhed: baseret på transferkompensationen for den relevante transaktion.

2. Det maksimale honorar, der skal betales for levering af fodboldagentydelser i en transaktion, uanset antallet af fodboldagenter, der leverer fodboldagentydelser til en bestemt klient, er:

	Loft for honorar	
Klient:	Hvis den fysiske persons årlige løn er mindre end eller lig med [200 000 USD] (eller tilsvarende)	Hvis den fysiske persons årlige løn er over [200 000 USD] (eller tilsvarende)
Fysisk person	5% af den fysiske persons løn	3% af den fysiske persons løn
Modtagende enhed	5% af den fysiske persons løn	3% af den fysiske persons løn
Modtagende enhed og fysisk person (ved tilladt dobbeltrepræsentation)	10% af den fysiske persons løn	6% af den fysiske persons løn
Frigivende enhed (transferkompensation)	10% af transferkompensationen	

For at undgå tvivl gælder følgende:

a) Beregningen til bestemmelse af det relevante honorarloft for den fysiske persons løn må ikke inkludere nogen form for betingede betalinger.

b) Hvis den fysiske persons løn er over [200 000 USD] (eller tilsvarende), skal den årlige overskridelse af dette beløb være underlagt et honorarloft på 3%, hvis fodboldagenten repræsenterer en fysisk person eller en modtagende enhed, eller 6%, hvis fodboldagenten repræsenterer både en modtagende enhed og en fysisk person (tilladt dobbeltrepræsentation).

c) Beregningen af transferkompensationen må ikke inkludere:
   i. ethvert beløb, der er betalt som kompensation for kontraktbrud i henhold til artikel 17 i eller bilag 2 til RSTP, eller
   ii. enhver videresalgsbetaling.

3. Hvis en fodboldagent eller en tilknyttet fodboldagent i de 24 måneder før eller efter en transaktion leverer andre ydelser til en klient, der er involveret i denne transaktion, formodes disse andre ydelser at være en del af de fodboldagentydelser, der leveres som led i denne transaktion, medmindre det modsatte er bevist.

4. Hvis en fodboldagent og/eller klient ikke kan modbevise formodningen i stk. 3, anses de honorarer, der er betalt for de andre ydelser, for at være en del af det honorar, der er betalt for fodboldagentydelser i forbindelse med den pågældende transaktion.«

29 Fodboldagentreglernes artikel 16 med overskriften »Rettigheder og forpligtelser« foreskriver:

»1. En fodboldagent kan:

[...]

b) kun henvende sig til en klient, som har en eksklusiv repræsentationsaftale med en anden fodboldagent, i de sidste to måneder af den pågældende aftales løbetid

c) kun indgå en repræsentationsaftale med en klient, som har en eksklusiv repræsentationsaftale med en anden fodboldagent, i de sidste to måneder af den pågældende aftales løbetid.

2. En fodboldagent skal:

[...]

b) overholde alle vedtægter, reglementer, direktiver og beslutninger fra FIFA's, sammenslutningernes og medlemsforbundenes kompetente organer

[...]

f) betale et årligt bidrag til FIFA inden for den på platformen fastsatte frist som anført i disse reglers artikel 7-17

[…]

j) på platformen registrere:
   i. inden 14 dage efter indgåelse, ændring eller opsigelse af repræsentationsaftalen: den relevante repræsentationsaftale og de oplysninger, der anmodes om på platformen

ii. inden 14 dage efter indgåelsen: enhver anden aftale end en repræsentationsaftale, som er indgået med en klient, herunder, men ikke udelukkende, aftaler vedrørende andre tjenesteydelser, samt de oplysninger, der anmodes om på platformen
iii. inden 14 dage efter betalingen af honoraret: de oplysninger, der anmodes om på platformen
iv. inden 14 dage efter betalingen af honoraret for en anden aftale end en repræsentationsaftale indgået med en klient: de oplysninger, der anmodes om på platformen
v. inden 14 dage efter begivenheden: ethvert kontraktligt eller andet tiltag mellem fodboldagenter for at samarbejde med levering af tjenesteydelser eller for at dele indtægter eller overskud for alle eller en del af deres fodboldagentydelser
vi. inden 14 dage efter begivenheden: alle oplysninger, der kan have indflydelse på forpligtelsen til at opfylde udvælgelseskriterierne
vii. inden 14 dage efter begivenheden: alle forlig indgået med en klient eller en anden fodboldagent

k) på platformen registrere, hvis aktiviteterne udøves gennem et selskab:
i. inden for 14 dage efter den første transaktion, hvori selskabet er involveret: ejerstrukturen, aktionærernes identitet, ejerandel af selskabets aktiekapital og/eller identiteten af reelle ejere
ii. inden for 14 dage efter den første transaktion, hvori selskabet er involveret: antallet af fodboldagenter, der bruger det samme selskab til at udføre deres forretninger, og navnet på alle dets ansatte, og
iii. inden 30 dage efter begivenheden: ændringer i de oplysninger, der tidligere er meddelt om selskabet.

3. En fodboldagent må ikke foretage eller forsøge at foretage følgende handlinger:

[...]

e) modtage betaling af hele den transferkompensation eller træningskompensation, som skal betales i forbindelse med en spillers skifte fra én klub til en anden; dette omfatter – men er ikke begrænset til – de rettigheder, der er fastsat i RSTP's artikel 18

[...]

4. Med hensyn til videregivelse af oplysninger og rapportering skal fodboldagenten:

a) straks meddele klienten ethvert skriftligt tilbud (uanset kommunikationsmiddel), som er modtaget for denne klient

b) efter anmodning udlevere kopi til klienten af den indgåede relevante repræsentationsaftale eller af enhver anden skriftlig aftale vedrørende andre tjenesteydelser, en kopi af ansættelseskontrakten eller ethvert andet skriftligt dokument indhentet i forbindelse med fodboldagentydelserne samt en liste over betalinger af enhver art til fodboldagenten vedrørende en transaktion, hvori denne har deltaget, og

c) efter anmodning samarbejde med et medlemsforbunds, en sammenslutnings og/eller FIFA's kompetente organer hvad angår anmodninger om alle former for oplysninger af enhver art.«

30 Fodboldagentreglernes afsnit IV med overskriften »Klienternes rettigheder og forpligtelser« omfatter kun artikel 18. Denne artikel med overskriften »Anvendelse af en fodboldagent« bestemmer:

»1. Klienten:

[...]

c) skal sikre, at en fodboldagent har FIFA-licens senest ved repræsentationsaftalens underskrivelse

[...]

f) (hvis det er en klub) skal i FIFA's system til regulering af transfers (TMS) inden 14 dage efter begivenheden registrere:
   i. de oplysninger, der anmodes om i TMS, ved gennemførelsen af hver transaktion med international transfer, hvori klubben er involveret
   ii. alle ændringer af en relevant repræsentationsaftale eller opsigelsen heraf
   iii. enhver anden aftale end en repræsentationsaftale, som er indgået med en fodboldagent, herunder, men ikke udelukkende, aftaler vedrørende andre tjenesteydelser, samt de oplysninger, der anmodes om i TMS
   iv. de oplysninger, der anmodes om i TMS efter betaling af et honorar vedrørende enhver anden aftale med en fodboldagent end en repræsentationsaftale, og

g) skal straks underrette FIFA, sammenslutningerne eller medlemsforbundene om overtrædelser af disse regler.

2. En klient (i givet fald dennes repræsentant) må ikke foretage eller forsøge at foretage følgende handlinger:

[...]

e) deltage i eller direkte eller indirekte bidrage til omgåelse af det honorarloft, der er fastsat i disse regler.

[...]«

31 Fodboldagentreglernes afsnit V med overskriften »Videregivelse og offentliggørelse« omfatter kun disse reglers artikel 19. Denne bestemmelse, der har den samme overskrift som afsnit V, fastsætter:

»FIFA overlader oplysninger om følgende:

a) navne på og kontaktoplysninger om alle fodboldagenter

b) de klienter, som fodboldagenterne repræsenterer, herunder om repræsentationsaftalen er eksklusiv eller ikke-eksklusiv, og denne aftales udløbsdato

c) de fodboldagentydelser, der leveres til hver klient

d) enhver sanktion, der pålægges fodboldagenter eller klienter

e) nærmere detaljer om alle transaktioner, som fodboldagenterne har deltaget i, herunder størrelsen af de honorarer, der er betalt til fodboldagenterne.«

32 Fodboldagentreglernes afsnit VI med overskriften »Tvister« omfatter kun artikel 20. Denne artikel, der har overskriften »Kompetence«, har følgende ordlyd:

»1. Uden at det berører en fodboldagents eller en klients ret til at søge erstatning ved en almindelig domstol, har FIFA Agents Chamber of the Football Tribunal [(FIFA's fodboldtribunal, afdelingen for sager vedrørende fodboldagenter)] kompetence til at behandle tvister:

a) der opstår som følge af eller i forbindelse med en repræsentationsaftale med en international dimension (jf. artikel 2, stk. 2)

b) hvis et krav er indgivet i overensstemmelse med procedurereglerne for fodboldtribunalet

c) hvis maksimalt to år er gået siden den begivenhed, der gav anledning til tvisten; overholdelsen af denne frist skal undersøges ex officio i hvert enkelt tilfælde.

2. De nærmere bestemmelser om proceduren for tvistbilæggelse fastsættes i procedurereglerne for fodboldtribunalet

3. Uden at det berører en fodboldagents eller en klients ret til at søge erstatning ved en almindelig domstol, kan den voldgiftsret, der er identificeret i medlemsforbundets nationale regler, træffe afgørelse i tvister, som opstår som følge af eller i forbindelse med en repræsentationsaftale med international dimension (jf. artikel 2, stk. 3).«

2. RSTP

33 RSTP's artikel 18a med overskriften »Tredjemands indflydelse på klubber« bestemmer følgende i den version, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen:

»1. Ingen klub må indgå en aftale, der gør det muligt for den anden klub/de andre klubber, eller omvendt, eller enhver tredjepart at erhverve evnen til i forbindelse med ansættelse eller transfers at påvirke klubbens uafhængighed eller politik eller dens holds præstationer.

2. FIFA's disciplinærudvalg kan pålægge klubber, der ikke overholder de i denne artikel fastsatte forpligtelser, sanktioner.«

34 RSTP's artikel 18b med overskriften »Tredjemands ejerskab af spilleres økonomiske rettigheder« fastsætter følgende i stk. 1:

»Ingen klub eller spiller kan indgå en aftale med en tredjepart, der giver tredjeparten ret til helt eller delvist at gøre krav på en kompensation, der skal betales i forbindelse med en spillers fremtidige transfer fra én klub til en anden, eller til at få tildelt enhver rettighed i forbindelse med en fremtidig transfer eller en fremtidig transferkompensation.«

3. FIFA's vedtægter

35 Artikel 8, stk. 3, i FIFA's vedtægter med overskriften »Organers, officials' og andres adfærd« i den version, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, bestemmer:

»Alle personer eller organisationer, der er involveret i fodbold, skal overholde FIFA's vedtægter og regler og principper om fairplay.«

36 Artikel 14 i FIFA's vedtægter med overskriften »Medlemsforbundenes forpligtelser« fastsætter:

»1. Medlemsforbundene skal:

a) til enhver tid overholde vedtægter, reglementer, direktiver og beslutninger fra FIFA's organer og afgørelser fra Den Internationale Sportsdomstol (CAS) i appeller iværksat i henhold til artikel 56, stk. 1, i FIFA's vedtægter

b) deltage i turneringer, der arrangeres af FIFA

c) betale deres medlemsgebyr

d) sørge for, at deres egne medlemmer overholder vedtægter, reglementer, direktiver og beslutninger fra FIFA's organer

e) indkalde deres øverste instans og regelfastsættende organ med jævne mellemrum, mindst hvert andet år

f) godkende vedtægter, der er i overensstemmelse med kravene fastsat i denne vedtægt

g) oprette dommerudvalg, som er direkte underlagt det pågældende medlemsforbund

h) overholde spillets love

i) drive forretning uafhængigt og sikre, at deres egen virksomhed ikke påvirkes af tredjeparter, jf. artikel 19

j) fuldt ud overholde andre forpligtelser i medfør af vedtægterne eller andre regler.

2. Hvis et medlemsforbund tilsidesætter sine forpligtelser, kan det pålægges de i disse vedtægter fastsatte sanktioner.

3. En tilsidesættelse af stk. 1[, litra i)], vil ligeledes medføre sanktioner, selv om tredjemands indflydelse ikke kan tilregnes det pågældende medlemsforbund. Hvert medlemsforbund er over for FIFA ansvarligt for enhver handling foretaget af medlemmer af forbundets organer, der kan tilregnes disse medlemmers alvorlige forsømmelse eller forsætlige handling.«

37 Artikel 57, stk. 1, i FIFA's vedtægter med overskriften »CAS' kompetence« fastsætter:

»Appeller iværksat til prøvelse af endelige afgørelser truffet af FIFA, navnlig FIFA's retlige organer, og af afgørelser truffet af sammenslutningerne, medlemsforbundene eller ligaerne skal indleveres til CAS senest 21 dage efter meddelelsen af den pågældende afgørelse.«

38 Artikel 58, stk. 1 og 2, i FIFA's vedtægter med overskriften »Forpligtelser vedrørende tvistbilæggelse« foreskriver:

»1. Sammenslutninger, medlemsforbund og ligaer anerkender CAS som en uafhængig retsinstans. De forpligter sig til at sikre, at deres medlemmer, tilknyttede spillere og officials overholder afgørelser truffet af CAS. Samme forpligtelse gælder for fodboldagenter og kamparrangører med FIFA-licens.

2. Indbringelse af sager ved almindelige domstole er forbudt, medmindre andet udtrykkeligt er bestemt i FIFA's regler. Indbringelse af sager ved almindelige domstole vedrørende enhver form for foreløbige forholdsregler er ligeledes forbudt.«

4. FIFA's disciplinærregler

39 FIFA's disciplinærregler af 2019 blev vedtaget af FIFA's råd på samlingen den 3. juni 2019 i Paris og trådte i kraft den 15. juli 2019 (herefter »FIFA's disciplinærregler«). Disse disciplinærregler blev erstattet ved 2023-udgaven heraf fra den 1. februar 2023.

40 Artikel 53 i FIFA's disciplinærregler med overskriften »Kompetencer« har følgende ordlyd:

»1. Disciplinærudvalget har kompetence til at pålægge sanktioner for enhver tilsidesættelse af FIFA's regler, som ikke henhører under et andet organs jurisdiktion.

2. Disciplinærudvalget har navnlig kompetence til at

a) pålægge sanktioner for alvorlige forseelser, som kampofficials ikke har opdaget

b) berigtige åbenbare fejl i dommerens disciplinære beslutninger

c) forlænge den karantæne, som en udvisning automatisk udløser

d) pålægge yderligere sanktioner.«

5. FIFA's etiske kodeks

41 Artikel 4, stk. 3, i FIFA's etiske kodeks med overskriften »Kodeksens rækkevidde, udeladelser, sædvane, doktrin og retspraksis« bestemmer:

»1. Denne kodeks regulerer alle emner, hvortil ordlyden heraf eller betydningen af bestemmelserne heri henviser.

2. Hvis processuelle regler mangler i denne kodeks, eller hvis der opstår tvivl om fortolkningen af kodeksen, træffer den etiske komité afgørelse i overensstemmelse med FIFA's sædvane.

3. Den etiske komité kan under alle sine aktiviteter tage udgangspunkt i præcedens og principper, der allerede er fastsat i teorien og retspraksis vedrørende sport.«

42 Artikel 84 i FIFA's etiske kodeks med overskriften »Den Internationale Sportsdomstol« fastsætter:

»1. Afgørelser truffet af FIFA's etiske komités dømmende kammer er endelige med forbehold for appel til [CAS] i henhold til de relevante bestemmelser i FIFA's vedtægter.

2. Ovennævnte afgørelser kan ligeledes appelleres til CAS af efterforskningslederen.«

II. Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

43 Sagsøgerne i hovedsagen er FT, som er fodboldagent og næstformand i sammenslutningen af fodboldagenter »The Football Forum«, og RRC Sports, der er et selskab med hjemsted i Tyskland og ligeledes handler som fodboldagent, og hvori FT er administrerende direktør.

44 Sagsøgte i hovedsagen, FIFA, er en paraplyorganisation for en række internationale og nationale forbund. FIFA's medlemmer omfatter 211 nationale forbund, herunder det tyske fodboldforbund, Deutscher Fußball-Bund (herefter »DFB«). I henhold til artikel 14 i FIFA's vedtægter har medlemsforbundene pligt til i deres egne vedtægter at overholde de regler, som FIFA har fastsat, og anerkende de afgørelser, som sidstnævnte vedtager.

45 FIFA har flere institutioner og udvalg. Blandt disse er FIFA's råd det organ, som har ansvar for strategi og tilsyn og kompetence til at vedtage almengyldige regelsæt.

46 Den 16. december 2022 vedtog FIFA's råd således fodboldagentreglerne, der blev offentliggjort den 6. januar 2023, hvori fastsættes de rammebestemmelser, som finder anvendelse på de personer, der leverer fodboldagentydelser inden for rammerne af det internationale system for transfers af spillere og trænere, som FIFA har oprettet. I disse regler fastsættes navnlig regler for udbud og levering af formidlingstjenester i forhold til spillere, trænere, klubber og selvstændige ligaer samt regler om honorarer for disse tjenesteydelser.

47 Sagsøgerne i hovedsagen har anlagt sag ved Landgericht Mainz (den regionale ret i første instans i Mainz, Tyskland), der er den forelæggende ret, med påstand om, at der nedlægges forbud for FIFA mod at gennemføre flere bestemmelser i bl.a. RSTP og fodboldagentreglerne, eftersom disse bestemmelser er i strid med artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF samt databeskyttelsesforordningen.

48 Den forelæggende ret nærer i denne henseende tvivl hvad bl.a. angår spørgsmålet om, hvorvidt den undtagelse, der blev fastsat i dom af 19. februar 2002, Wouters m.fl. (C-309/99, EU:C:2002:98), og af 18. juli 2006, Meca-Medina og Majcen mod Kommissionen (C-519/04 P, EU:C:2006:492), i den sammenhæng, hvori artikel 101 TEUF indgår, finder anvendelse på bestemmelser, der som de i hovedsagen omhandlede ikke er af rent sportslig karakter, eller om denne undtagelse ligeledes finder anvendelse på bestemmelser, der, selv om de er af økonomisk karakter, i hvert fald har indirekte indvirkning på sammensætningen af klubbernes hold.

49 Den forelæggende ret har navnlig anført, at det ikke er klart, dels om de formål, som FIFA har påberåbt sig til støtte for de pågældende regler, kan anses for legitime, eftersom de ikke direkte vedrører sportsturneringernes funktion som sådan, og dels om disse bestemmelser er nødvendige for at nå sådanne mål.

50 Den forelæggende ret ønsker mere generelt oplyst, om 13 bestemmelser i fodboldagentreglerne er forenelige med artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF.

51 Den forelæggende ret ønsker endelig oplyst, om de bestemmelser, der foreskriver behandling af personoplysninger, blandt disse bestemmelser kan forfølge legitime interesser som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, og om de overholder proportionalitetsprincippet, hvilket er en nødvendighed for en sådan behandling.

52 På denne baggrund har Landgericht Mainz (den regionale ret i første instans i Mainz) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 101 [TEUF] (kartelforbud), artikel 102 TEUF (forbud mod misbrug af en dominerende stilling) og artikel 56 TEUF (fri udveksling af tjenesteydelser) samt [databeskyttelsesforordningens] artikel 6 […] fortolkes således, at [disse bestemmelser] er til hinder for [visse bestemmelser i] regler, som vedtages af et internationalt sportsforbund (i den foreliggende sag FIFA), som 211 nationale forbund for den pågældende sport (i den her foreliggende sag, fodbold) er medlemmer af, og hvis regler derfor er bindende for i alt fald størstedelen af aktørerne i den pågældende sports respektive nationale professionelle ligaer (i den foreliggende sag: [klubber,] hvilket dermed også omfatter fodboldklubber, der er organiseret som aktieselskaber [...], spillere (der er medlemmer af klubberne) og spilleragenter), og som [tager sigte på at regulere fodboldsagers aktiviteter vedrørende spillere og trænere?]«

III. Om formaliteten vedrørende det præjudicielle spørgsmål

53 Indledningsvis bemærkes, at det tilkommer Domstolen selv at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale ret har forelagt sagen, med henblik på at efterprøve sin egen kompetence eller formaliteten vedrørende den forelagte anmodning (dom af 4.9.2025, AW »T«, C-225/22, EU:C:2025:649, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

54 Det følger af fast retspraksis, som nu afspejles i artikel 94, litra a) og b), i Domstolens procesreglement, at det af hensyn til behovet for at opnå en fortolkning af EU-retten, som den nationale retsinstans kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i det mindste en fremstilling af de faktiske oplysninger, som ligger til grund for dens spørgsmål (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).

55 I det foreliggende tilfælde opfylder anmodningen om præjudiciel afgørelse alle disse krav, eftersom det fremgår af oplysningerne i sagsakterne for Domstolen, at den ønskede fortolkning har forbindelse med realiteten i tvisten i hovedsagen eller dennes genstand, at problemet ikke er af hypotetisk karakter, og at sagsakterne indeholder de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at Domstolen kan give en hensigtsmæssig besvarelse af det forelagte spørgsmål.

56 Som den græske regering har anført, indeholder disse oplysninger ganske vist ikke en præcis afgrænsning af det relevante marked eller så meget desto mindre en analyse af dette markeds funktion.

57 Den omstændighed, at Domstolen ikke råder over en udtømmende redegørelse for den retlige og faktiske sammenhæng, hvori tvisten i hovedsagen indgår, udelukker imidlertid ikke, at Domstolen på grundlag af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt for den, alligevel kan foretage en fortolkning af EU-retten, som er hensigtsmæssig for den forelæggende ret.

58 Det fremgår af sagsakterne for Domstolen, at fodboldagentreglerne kan have indvirkning på, hvordan markedet for levering af fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere og markedet for ansættelse af spillere eller trænere fungerer, idet sidstnævnte har kendetegnene ved et marked med mange parter, hvilket indebærer, at flere parter, der forfølger særskilte interesser, interagerer, herunder enheder, hvori de berørte fysiske personer er ansat, enheder, der ønsker at ansætte disse personer, og endelig i givet fald deres fodboldagenter.

59 På denne baggrund fastslår Domstolen, at det for at besvare det spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, ikke er nødvendigt yderligere at præcisere de materielle og geografiske rammer for de markeder, som kan berøres af fodboldagentreglerne.

60 Hvad angår den af den græske regering anførte omstændighed, at oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen, da der ikke foreligger en grundig analyse, ikke kan godtgøre en overtrædelse af EU-konkurrenceretten, skal det bemærkes, at det alene tilkommer den forelæggende ret at træffe afgørelse om, hvorvidt de anbringender, som parterne i tvisten i hovedsagen har fremsat, kan tages til følge.

61 Det skal derimod bemærkes, at den forelæggende ret i spørgsmålet har henvist til artikel 53, stk. 3, i FIFA's disciplinærregler. Ved gengivelsen af denne bestemmelse i anmodningen om præjudiciel afgørelse har den forelæggende ret henvist til 2019-udgaven, i hvilken udgave den nævnte bestemmelse kun indeholdt to stykker. Ved omtalen af samme bestemmelse i anmodningen om præjudiciel afgørelse har den forelæggende ret i øvrigt kun selv nævnt disse to stykker.

62 Det spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, skal dermed anses for at kunne antages til realitetsbehandling, undtaget i det omfang, det vedrører fortolkningen af artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF og databeskyttelsesforordningens artikel 6 i lyset af en regel som den, der er fastsat i artikel 53, stk. 3, i FIFA's disciplinærregler.

IV. Om realiteten

63 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret Domstolens fortolkning af artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF og databeskyttelsesforordningens artikel 6 med henblik på at tage stilling til, om det regelsæt, som FIFA har vedtaget for udøvelsen af virksomhed som fodboldagent for spillere og trænere, er foreneligt med disse fire artikler.

64 Den forelæggende ret ønsker navnlig oplyst, om artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF og databeskyttelsesforordningens artikel 6 er til hinder for bestemmelser, som vedtages af et internationalt sportsforbund, såsom bestemmelserne i fodboldagentreglerne, som efter deres genstand og formål kan inddeles i fem kategorier, nemlig:

– bestemmelser, der tager sigte på at begrænse repræsentation af flere personer, dvs. at den samme fodboldagent samtidig repræsenterer på den ene side spilleren eller træneren og på den anden side de klubber eller selvstændige ligaer, som er købere eller sælgere

– bestemmelser, der skal regulere fodboldagenters honorarer

– bestemmelser vedrørende betingelserne for at opnåelse eller tilbagekaldelse af en FIFA-licens

– bestemmelser, der skal regulere fodboldagenters mulighed for at skaffe nye spillere eller trænere, som vedkommende kan repræsentere, og

– bestemmelser om videregivelse af visse oplysninger til FIFA, til andre fodboldagenter, til klubber, til selvstændige ligaer samt til spillere og trænere.

65 På denne baggrund finder Domstolen, at der for hver kategori af regler først skal foretages en fortolkning af EUF-traktatens bestemmelser om konkurrenceretten og om den frie udveksling af tjenesteydelser og dernæst af databeskyttelsesforordningens artikel 6.

A. Spørgsmålet, om EUF-traktatens bestemmelser om konkurrenceretten og om den frie udveksling af tjenesteydelser finder anvendelse

1. Indledende bemærkninger

66 Artikel 165 TEUF bestemmer i stk. 1, andet afsnit, at Unionen bidrager til fremme af sport i Europa og tager i den forbindelse hensyn til sportens specifikke forhold, dens strukturer, der bygger på frivillighed, og dens sociale og uddannende funktion. Det præciseres i denne artikel 165, stk. 2, sidste led, at målene for Unionens indsats på dette område er at udvikle sportens europæiske dimension ved at fremme retfærdighed og åbenhed i sportskonkurrencer og samarbejde mellem de organisationer og myndigheder, der har ansvaret for sport, samt ved at beskytte sportsudøvernes, især de yngstes, fysiske og moralske integritet. Det følger heraf, at de kompetente EU-institutioner skal tage hensyn til disse mål, når de på grundlag af denne bestemmelse og på de betingelser, som er fastsat heri, vedtager tilskyndelsesforanstaltninger eller henstillinger på sportsområdet.

67 Artikel 165 TEUF kan derimod ikke betragtes som en særregel, der helt eller delvis undtager sportsområdet fra de andre bestemmelser i den primære EU-ret, som vil kunne anvendes på dette område, eller pålægger at undergive sportsområdet en særlig behandling i forbindelse med en sådan anvendelse (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 101, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 75).

68 Ved anvendelsen af EUF-traktatens bestemmelser om konkurrenceretten og om den frie udveksling af tjenesteydelser skal der følgelig tages hensyn til de særlige karakteristika ved sportsområdet, men alene, og for så vidt som disse karakteristika er relevante, inden for rammerne af og under overholdelse af de betingelser for anvendelse, som er fastsat i hver af disse artikler (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 84 og den deri nævnte retspraksis).

69 Når adfærd eller bestemmelser forfølger økonomiske formål eller vedrører en sports økonomiske aspekt, kan de således henhøre under de EU-retlige bestemmelser, der finder anvendelse, når der er tale om en økonomisk virksomhed, herunder artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF, selv om denne adfærd udvises af et sportsforbund, eller disse regler vedtages af et sådant forbund (dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 75 og den deri nævnte retspraksis).

70 Kun visse specifikke regler, der dels udelukkende er vedtaget af ikke-økonomiske grunde, og som dels vedrører spørgsmål, der alene angår sporten som sådan, skal anses for ikke at have noget med økonomisk virksomhed at gøre. Dette er særligt tilfældet for bestemmelser, der vedrører udelukkelse af udenlandske spillere fra sammensætningen af hold, som deltager i turneringer mellem hold, der repræsenterer deres land, eller fastsættelse af klassifikationskriterier, som anvendes ved udtagelse af idrætsudøvere, der deltager individuelt i turneringer (dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 76, og af 9.7.2026, ROGON m.fl., C-428/23, EU:C:2026:563, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

71 Med undtagelse af disse meget specifikke tilfælde kan bestemmelser, som sportsforbund vedtager med henblik på at regulere tjenesteydelser leveret af erhvervsdrivende, der udøver økonomisk virksomhed i forbindelse med hel- eller halvprofessionel sportsudøvelse, eller som direkte påvirker sådanne ydelser, være omfattet af de EU-retlige bestemmelser, som finder anvendelse, når sådan virksomhed foreligger, herunder artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF (jf. i denne retning analogt dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

72 I det foreliggende tilfælde skal fodboldagentreglerne regulere visse af fodboldagenternes aktiviteter, som i det væsentlige er mod honorar at bringe en spiller eller træner i kontakt med en enhed med hjemsted i et andet land med henblik på denne spillers eller træners endelige eller midlertidige skifte fra én klub til en anden, hvilket i FIFA's regler kvalificeres som »transfer«. For så vidt som denne virksomhed udgør levering af tjenesteydelser, som leveres mod vederlag og vedrører handel med fodboldspillere eller -trænere, skal virksomheden anses for at være af økonomisk art.

73 Den forelæggende ret har endvidere anført, at fodboldagenternes virksomhed kan have afgørende indflydelse på holdenes sammensætning, opretholdelsen heraf over tid og deres sportslige styrke. I betragtning af at sammensætningen af hold er et af de vigtigste parametre i forbindelse med de turneringer, hvorunder professionelle fodboldklubber møder hinanden, og af at disse turneringer giver anledning til økonomisk virksomhed, skal de i hovedsagen omhandlede bestemmelser anses for at påvirke betingelserne for udøvelse af den pågældende økonomiske virksomhed og konkurrencen mellem professionelle fodboldklubber, der udøver sådan virksomhed (jf. analogt dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 81).

74 Fodboldagentreglernes bestemmelser indgår følgelig ikke i de bestemmelser, på hvilke det er muligt at anvende den i nærværende doms præmis 70 omhandlede undtagelse, om hvilken Domstolen gentagne gange har bemærket, at den må begrænses til, hvad dens formål kræver, og at den ikke kan påberåbes til støtte for at udelukke en hel sportsgren fra anvendelsesområdet for EUF-traktatens bestemmelser om Unionens økonomiske ret (jf. analogt dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 79, og af 9.7.2026, ROGON m.fl., C-428/23, EU:C:2026:563, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

75 Disse bestemmelser kan derfor henhøre under anvendelsesområdet for artikel 56 TEUF, 101 TEUF og 102 TEUF.

76 Artikel 101 TEUF og 102 TEUF kan, selv om disse artikler forfølger forskellige mål og har forskellige anvendelsesområder, finde anvendelse samtidig, når betingelserne for deres respektive anvendelse er opfyldt (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 119).

77 For så vidt som de bestemmelser i fodboldagentreglerne, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, er uafhængige af hinanden med hensyn til deres anvendelse, kan det forhold, at en af disse bestemmelser eventuelt er uforenelig med EU-retten, som det i givet fald fastslås af den forelæggende ret, desuden ikke i sig selv nødvendigvis bevirke, at de øvrige bestemmelser er uforenelige med den nævnte ret.

78 Det præjudicielle spørgsmål skal følgelig undersøges i lyset af for det første artikel 101 TEUF, for det andet artikel 102 TEUF og for det tredje artikel 56 TEUF.

2. Anvendelsen af EUF-traktatens bestemmelser om konkurrenceretten

79 Det skal indledningsvis bemærkes, at fodbold blandt andre kendetegn er karakteriseret ved, at sporten giver anledning til talrige både internationale, europæiske og nationale turneringer, hvori mange klubber og mange spillere skal deltage. Derudover er denne sport i lighed med visse andre sportsgrene kendetegnet ved, at deltagelse i disse turneringer er forbeholdt hold, som har opnået et vist sportsligt resultat, idet afviklingen af turneringerne er baseret på opgør mellem og gradvis udskillelse af de deltagende hold. Fodboldsporten er følgelig i det væsentlige baseret på sportslig fortjeneste, som kun kan garanteres, hvis alle de deltagende hold møder hinanden under betingelser, der er ensartede med hensyn til regler og teknik, og som sikrer en vis grad af lige muligheder (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 143).

80 Disse forskellige særlige forhold gør det muligt at anse, at det er legitimt at bringe tilrettelæggelse og afvikling af sådanne turneringer på såvel internationalt som nationalt plan ind under fælles regler, der har til formål at sikre, at turneringerne er ensartede og koordinerede i henhold til en samlet spilleplan, og, mere generelt, på passende og effektiv vis at fremme afholdelse af sportsturneringer baseret på lige muligheder og sportslig fortjeneste (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 144, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 62-64).

81 Eftersom tilrettelæggelse og afvikling af sådanne turneringer kan give anledning til udøvelse af accessoriske økonomiske aktiviteter, der i sig selv kan have indvirkning på disse turneringer, kan det ikke anses for nødvendigvis at være illegitimt, at et forbund som FIFA vedtager regler, der skal regulere forholdet mellem på den ene side dette forbunds medlemmer og disses medlemmer og på den anden side virksomheder, der kan have en økonomisk interesse i forbindelse med tilrettelæggelsen af nævnte turneringer.

82 Når dette er sagt, indebærer den omstændighed, at det kan være legitimt, at en sammenslutning eller et sportsforbund vedtager sådanne regler, imidlertid ikke, at hver af de således vedtagne regler skal anses for forenelige med EU-konkurrenceretten. De valg, som foretages ved vedtagelsen af hver af disse regler, skal nemlig ligeledes opfylde de krav, der følger af denne ret.

a) Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af artikel 101 TEUF

83 Det skal indledningsvis bemærkes, at anvendelsen af artikel 101, stk. 1, TEUF forudsætter, at der foreligger en adfærd, som udvises af flere »virksomheder«, eller i mangel heraf af en »sammenslutning af virksomheder«.

84 Det følger af fast retspraksis, at enhver enhed, som udøver en økonomisk aktivitet, hvorved der udbydes varer og tjenesteydelser på et bestemt marked, udgør en »virksomhed« som omhandlet i bl.a. artikel 101, stk. 1, TEUF uanset denne enheds retlige status og dens finansieringsmåde (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, præmis 76), mens en gruppering af flere virksomheder, der udøver sådanne aktiviteter, henhører under begrebet »sammenslutning af virksomheder«.

85 Selv om fodboldagentreglerne i det foreliggende tilfælde alene er blevet vedtaget af FIFA, skal det bemærkes, at dette forbunds medlemmer omfatter de nationale fodboldforbund, hvis medlemmer selv er klubber eller selvstændige ligaer, der udøver økonomisk virksomhed, hvorved der udbydes varer og tjenesteydelser på forskellige markeder, herunder billetsalg til sport, sponsorater eller merchandising.

86 FIFA kan følgelig anses for at være en sammenslutning af virksomheder på disse markeder og på disse markeders opstrømsmarkeder, såsom markedet for ansættelse af spillere eller trænere eller markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere fra én enhed til en anden.

87 I en situation som den, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, skal artikel 101, stk. 1, TEUF dermed anses for anvendelig på FIFA, eftersom dette forbund kan kvalificeres som en »sammenslutning af virksomheder« som omhandlet i denne bestemmelse.

88 Når dette er sagt, skal det bemærkes, at det følger af artikel 101, stk. 1, TEUF, at alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og alle former for samordnet praksis, der kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater, og som har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for det indre marked, er uforenelige med det indre marked og forbudt.

89 Som det fremgår af ordlyden af denne bestemmelse, er anvendelsen heraf på en bestemt situation betinget af, at flere kumulative betingelser er opfyldt, nemlig for det første at der foreligger en aftale mellem virksomheder, en vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder eller en samordnet praksis, for det andet at denne aftale, vedtagelse eller samordnede praksis kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, og, for det tredje, at denne adfærd har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for det indre marked.

1) Spørgsmålet, om der foreligger en aftale, en vedtagelse eller en samordnet praksis

90 I henhold til artikel 101, stk. 1, TEUF skal den pågældende adfærd bestå i en »aftale«, en »samordnet praksis« eller en »vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder«, hvilke begreber omfatter handlinger, der kan være forskellige af karakter og vise sig i forskellige former.

91 Domstolen har navnlig allerede haft lejlighed til at fastslå, at en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder, som består i at vedtage eller gennemføre bestemmelser, der direkte påvirker betingelserne for udøvelsen af økonomisk virksomhed for de virksomheder, som direkte eller indirekte er medlemmer af den pågældende sammenslutning, kan udgøre en sådan »vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder« som omhandlet i denne bestemmelse (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 118).

92 Som det fremgår af selve ordlyden af det spørgsmål, som den forelæggende ret har forelagt, er det netop i lyset af en sådan vedtagelse, at den forelæggende ret har spurgt Domstolen om fortolkningen af artikel 101, stk. 1, TEUF i et tilfælde, hvor et internationalt sportsforbund har vedtaget og gennemført et regelsæt, der tilsigter at oprette den retlige ordning, som finder anvendelse på alle fodboldspiller- og træneragenter, der ønsker at repræsentere klubber, selvstændige ligaer, trænere eller spillere inden for det økosystem, som dette forbund har skabt.

93 Det følger heraf, at fodboldagentreglerne og dermed hver enkelt af bestemmelserne heri i en sådan situation kan anses for at udgøre en vedtagelse inden for en »sammenslutning af virksomheder« som omhandlet i artikel 101, stk. 1, TEUF.

2) Påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne

94 Anvendelsen af artikel 101, stk. 1, TEUF forudsætter bl.a., at det med tilstrækkelig sandsynlighed godtgøres, at en aftale mellem virksomheder, en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller en samordnet praksis mærkbart kan påvirke handelen mellem medlemsstater ved at udøve en direkte eller indirekte og aktuel eller potentiel indflydelse på handelen med risiko for at skade virkeliggørelsen af målene for eller funktionen af det indre marked, idet det præciseres, at denne betingelse kan anses for at være opfyldt, når der foreligger en adfærd, som omfatter hele en medlemsstats område (dom af 21.12.2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

95 I tvisten i hovedsagen skal denne betingelse anses for at være opfyldt, eftersom det af det præjudicielle spørgsmål omhandlede regelsæt for i hvert fald de fleste af de klubber, selvstændige ligaer, spillere, trænere og fodboldagenter, der er aktive i medlemsstaterne, finder anvendelse i alle de tilfælde, hvor der findes en repræsentationsaftale med en international dimension i overensstemmelse med fodboldagentreglernes artikel 2.

3) Den omstændighed, at den omhandlede adfærd skal have til »formål« eller til »følge« at skade konkurrencen

96 For at det i et givet tilfælde kan anses, at en aftale, en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller en samordnet praksis er omfattet af forbuddet i artikel 101, stk. 1, TEUF, er det i henhold til selve ordlyden af denne bestemmelse nødvendigt, at det påvises, enten at den pågældende adfærd har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen, eller at adfærden har en sådan følge (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 158 og den deri nævnte retspraksis, og af 9.7.2026, ROGON m.fl., C-428/23, EU:C:2026:563, præmis 47).

97 Der skal i dette øjemed i første omgang foretages en undersøgelse af formålet med den pågældende adfærd. Såfremt det efter en sådan undersøgelse viser sig, at denne adfærd har et konkurrencebegrænsende formål, er det ikke nødvendigt at undersøge dens virkning på konkurrencen. Det er således alene i tilfælde af, at nævnte adfærd ikke kan anses for at have et sådant konkurrencebegrænsende formål, at det er nødvendigt i anden omgang at undersøge en sådan virkning (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 159 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 37).

98 Den undersøgelse, der skal foretages, er forskellig, alt efter om den vedrører spørgsmålet om, hvorvidt adfærden har til »formål« eller til »følge« at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen, idet disse to begreber er underlagt forskellige regelsæt og forskellige bevisregler (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 160).

99 Eftersom en adfærd også kun delvist kan have til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen, skal denne undersøgelse ikke nødvendigvis foretages i forhold til aftalen, vedtagelsen inden for en sammenslutning af virksomheder eller den samordnede praksis samlet set. Nævnte undersøgelse kan – for så vidt som en eller flere bestemmelser, foranstaltninger eller aspekter ved denne afgørelse, vedtagelse eller samordnede praksis kan udskilles, i det omfang, de i sig selv kan begrænse konkurrencen på det relevante marked – gennemføres i lyset af nævnte bestemmelse, foranstaltning eller aspekt.

i) Begrebet »konkurrencebegrænsende formål«

100 Begrebet konkurrencebegrænsende »formål« skal, selv om det ikke udgør en undtagelse i forhold til begrebet konkurrencebegrænsende »følge«, ikke desto mindre fortolkes indskrænkende (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 161 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 38).

101 Dette begreb skal dermed forstås således, at det udelukkende henviser til visse former for samordning mellem virksomheder, der er tilstrækkeligt skadelige for konkurrencen til, at det ikke er nødvendigt at undersøge deres følger. Således kan visse former for samordning mellem virksomheder efter deres art betragtes som skadelige for de normale konkurrencevilkår (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 162 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 39).

102 Med henblik på i et givent tilfælde at afgøre, om visse bestemmelser, som er indført ved en aftale mellem virksomheder, en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller en samordnet praksis, efter deres art henhører under en form for samordning, der skal anses for skadelig for de normale konkurrencevilkår, skal der foretages en undersøgelse af for det første indholdet af disse bestemmelser, for det andet den økonomiske og retlige sammenhæng, hvori de indgår, og for det tredje de formål, som de tilsigter at opfylde (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 165, og af 26.2.2026, Cargolux Airlines mod Kommissionen, C-401/22 P, EU:C:2026:132, præmis 172).

103 I denne henseende forudsætter undersøgelsen af indholdet af den omhandlede aftale, vedtagelse eller praksis indledningsvis, at de forskellige aspekter herved undersøges med henblik på at identificere den form for samordning, som disse bestemmelser indfører, og dermed afgøre, om nævnte bestemmelser har kendetegn, som gør det muligt at knytte dem til en form for samordning mellem virksomheder, der efter selve sin art skal anses for skadelig for de normale konkurrencevilkår, hvilket bl.a. er tilfældet, hvis enhver samordning, der har sådanne kendetegn, netop som følge af disse kendetegn kan medføre konkurrencevilkår, som ikke svarer til de normale vilkår på det pågældende marked (jf. i denne retning dom af 29.7.2024, Banco BPN/BIC Português m.fl., C-298/22, EU:C:2024:638, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

104 Hvad dernæst angår den økonomiske og retlige sammenhæng, hvori de omhandlede bestemmelser indgår, er det, eftersom begrebet konkurrencebegrænsende »formål« alene angår aftaler, vedtagelser inden for en sammenslutning af virksomheder og samordnet praksis, som henhører under en form for samordning, der efter selve sin art skal anses for at være skadelig for

de normale konkurrencevilkår, på ingen måde nødvendigt at undersøge eller så meget desto mindre påvise nævnte bestemmelsers følger for konkurrencen, uanset om disse er faktiske eller potentielle, negative eller positive (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 166 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 131).

105 Der skal derimod tages hensyn til arten af de produkter eller tjenesteydelser, der er tale om, samt de reelle vilkår for opbygningen og funktionen af de pågældende sektorer eller markeder (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 166 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 131).

106 Det er nemlig muligt, at det først, når visse bestemte betingelser er opfyldt, kan formodes, at visse former for samordning og dermed aftaler, vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og samordnet praksis, som henhører herunder, er skadelige for de normale konkurrencevilkår. Undersøgelsen af den økonomiske og retlige sammenhæng, hvori disse former for samordning indgår – når en form for aftale, vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller en samordnet praksis efter selve sin art alene er skadelig for konkurrencen under visse omstændigheder, der bl.a. vedrører arten af de pågældende varer eller tjenesteydelser, de reelle vilkår for markedets funktion og opbygningen heraf – skal følgelig gøre det muligt at efterprøve, om disse omstændigheder foreligger (jf. i denne retning dom af 29.7.2024, Banco BPN/BIC Português m.fl., C-298/22, EU:C:2024:638, præmis 48, og af 9.7.2026, ROGON m.fl., C-428/23, EU:C:2026:563, præmis 52).

107 Hvad endelig angår de mål, der forfølges med den pågældende samordning, hvoraf undersøgelsen skal begrænses til, hvad der er nødvendigt for at fastslå et konkurrencebegrænsende »formål«, følger det af fast retspraksis, at de tilsigtede »objektive« mål for den nævnte samordning i forhold til konkurrencen skal fastlægges (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 132).

108 Sådanne »objektive« mål svarer i et konkurrencemæssigt lys til selve formålet med den omhandlede praksis.

109 Derimod er den omstændighed, at de involverede virksomheder har handlet uden subjektiv hensigt om at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen, eller den omstændighed, at de har forfulgt visse lovlige mål, ikke afgørende ved anvendelsen af artikel 101, stk. 1, TEUF (jf. dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 50).

110 Den undersøgelse, der foretages i denne henseende, skal under alle omstændigheder tage hensyn til de præcise grunde til, at en aftale mellem virksomheder, en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller en samordnet praksis helt eller delvist har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen (jf. i denne retning domme af 21.12.2023, International Skating Union mod Kommissionen, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, præmis 108, og European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 168, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 51).

111 Med hensyn til tvisten i hovedsagen skal det bemærkes, at Domstolen som led i den procedure for præjudiciel forelæggelse, der er fastsat i artikel 267 TEUF, ikke har kompetence til at anvende EU-retlige regler på et bestemt tilfælde – hvorom den i øvrigt kun har et kendskab, der er begrænset til oplysningerne i sagsakterne for den – men kun til at udtale sig om fortolkningen af disse regler (jf. i denne retning dom af 18.5.2021, Asociația »Forumul Judecătorilor din România« m.fl., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 og C-397/19, EU:C:2021:393, præmis 201 og den deri nævnte retspraksis).

112 Det tilkommer følgelig udelukkende den forelæggende ret i lyset af alle de faktiske og retlige omstændigheder, som den har kendskab til, at vurdere, om visse af fodboldagentreglernes bestemmelser kan have et konkurrencebegrænsende »formål« på det pågældende marked.

113 For at give den forelæggende ret en hensigtsmæssig besvarelse kan Domstolen imidlertid tage hensyn til visse oplysninger i de sagsakter for tvisten i hovedsagen, som den er forelagt, samt til de for Domstolen indgivne skriftlige bemærkninger med henblik på at give nærmere præciseringer om, hvordan artikel 101, stk. 1, TEUF skal fortolkes i lyset af disse oplysninger og indlæg (jf. analogt dom af 10.7.2025, INTERZERO m.fl., C-254/23, EU:C:2025:569, præmis 124).

ii) Muligheden for at kvalificere bestemmelser som dem, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, som havende et konkurrencebegrænsende »formål«

– *Bestemmelser, der begrænser repræsentation af flere parter*

114 I spørgsmålet har den forelæggende ret henvist til bestemmelser som fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8-10, hvori bestemmes, at den samme fodboldagent eller flere »tilknyttede« fodboldagenter – altså ledere, partere, aktionærer eller ansatte i samme selskab eller personer, der har familierelationer eller har iværksat tiltag for at samarbejde – ikke samtidigt må repræsentere to eller tre af de parter, der er berørt af en transfer af en spiller eller en træner fra én enhed til en anden, dvs. spilleren eller træneren, den modtagende eller den frigivende enhed. I fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8, fastsættes imidlertid en undtagelse, der gør det muligt samtidigt at repræsentere spilleren eller træneren og den modtagende enhed, forudsat at de to parter har givet udtrykkeligt samtykke til en sådan fælles repræsentation.

115 For det første skal det i denne henseende bemærkes, at bestemmelser som fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8-10, ganske vist kan reducere intensiteten i konkurrencen på de forskellige segmenter af markedet for levering af fodboldagentydelser ved international transfer af professionelle spillere eller trænere fra én enhed til en anden, for så vidt som disse bestemmelser forbyder fodboldagenter at levere deres ydelser til fordel for en af de andre parter i samme transaktion, med forbehold for undtagelsen i disse fodboldagentreglers artikel 12, stk. 8. Dette kendetegn kan imidlertid kun medføre, at en adfærd, som henhører under en sådan form for samordning, efter selve sin art skal anses for tilstrækkelig skadelig for konkurrencen, hvis det pågældende marked, henset til den sammenhæng, hvori en sådan form for samordning indgår, er kendetegnet ved en høj grad af koncentration, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

116 For det andet gælder, at selv om bestemmelser som fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8-10, hvorved fodboldagenter pålægges kun at repræsentere en enkelt af de berørte parter og undtagelsesvis spillere eller trænere og den modtagende enhed, kan begrænse fodboldagenternes

økonomiske handlefrihed, indebærer en sådan omstændighed ikke nødvendigvis, at disse regler henhører under en form for samordning, der efter selve deres art skal anses for skadelig for de normale konkurrencevilkår.

117 Det skal nemlig bemærkes, at EU-reglerne om konkurrencebegrænsende praksis ikke direkte har til formål at sikre de økonomiske aktører, at de frit kan udøve deres kommercielle aktiviteter. Disse regler tilsigter derimod først og fremmest at sikre, at virksomhederne ikke fordrejer konkurrencevilkårene på et givent marked til skade for både virksomheder og forbrugere og, mere generelt, til skade for Unionens befolknings økonomiske velfærd i overensstemmelse med de mål, som forfølges af Unionen som fastsat i artikel 3, stk. 1 og 3, TEU (jf. i denne retning dom af 12.5.2022, Servizio Elettrico Nazionale m.fl., C-377/20, EU:C:2022:379, præmis 41).

118 Når det ikke ses, at bestemmelser, der er vedtaget af en sammenslutning af virksomheder, såsom fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8-10, i sig selv er tilstrækkeligt skadelige for konkurrencen – hvilket det imidlertid påhviler den forelæggende ret at efterprøve – skal disse bestemmelser følgelig anses for ikke at have et konkurrencebegrænsende »formål«.

– Bestemmelserne vedrørende det honorar, som en fodboldagent kan gøre krav på for ansættelse af en spiller eller træner

119 I spørgsmålet har den forelæggende ret omtalt syv forskellige bestemmelser i fodboldagentreglerne om fodboldagenternes honorar, hvilke bestemmelser følgelig undersøges efter hinanden.

120 For det første fremgår det med hensyn til en bestemmelse som fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 2, hvori fastsættes et honorarloft for fodboldagenterne beregnet til en procentdel af transferbeløbet eller spillerens eller trænerens årlige løn, ganske vist af Domstolens praksis, at visse former for hemmelig adfærd som den, der fører til en horisontal prisfastsættelse, efter selve deres art er skadelige for de normale konkurrencevilkår på det pågældende marked og nærmere bestemt for den frie fastsættelse af prisen på samt kvantiteten eller kvaliteten af varer eller tjenesteydelser (jf. i denne retning og analogt dom af 18.1.2024, Lietuvos notarų rūmai m.fl., C-128/21, EU:C:2024:49, præmis 93 og 94).

121 Når dette er sagt, fremgår det, som generaladvokaten i det væsentlige har fremhævet i punkt 56 og 57 i forslaget til afgørelse, ikke af Domstolens praksis, at en fastsættelse af en maksimumspris som den i hovedsagen omhandlede skal anses for efter selve sin art nødvendigvis at kunne fordreje konkurrencevilkårene.

122 Hertil kommer, henset til sagsakterne for Domstolen, og uden at dette har betydning for den grundige undersøgelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, at en bestemmelse som fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 2, hvorved der indføres et honorarloft ikke henset til denne bestemmelses indvirkning på de berørte virksomheders tilbøjelighed til at levere de omhandlede tjenesteydelser eller på kvaliteten af disse er tilstrækkelig skadelig til, at det kan udlades at undersøge følgerne heraf. Eftersom en sådan bestemmelse ikke fastsætter et fast honorarloft, men en relativ grænse, idet dette loft alt efter omstændighederne står i forhold til enten den løn, som spilleren eller træneren modtager, når fodboldagenten repræsenterer denne fysiske person eller den modtagende enhed, eller til den kompensation, som den modtagende enhed betaler den frigivende enhed, når fodboldagenten repræsenterer sidstnævnte, synes denne

bestemmelse således ikke at kunne hindre fodboldagenterne i at øge deres indsats med henblik på bl.a. at forbedre kvaliteten på deres ydelser, hvis de opnår et højere honorar, eller at kunne afskrække disse personer fra at tilbyde deres ydelser på det pågældende marked.

123 Det skal endvidere bemærkes, at en bestemmelse som fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 2, ikke kan kvalificeres som havende et konkurrencebegrænsende »formål« som omhandlet i artikel 101 TEUF i forhold til fodboldagenter, der repræsenterer de modtagende eller frigivende enheder, alene fordi det heri fastsatte honorarloft for disse fodboldagenter beregnes som en procentdel af det såkaldte transferkompensation.

124 For det andet fremgår det, at en bestemmelse, der forbyder tredjemand på vegne af de kontraktlige parter til fodboldagenten for spillere og trænere at betale det honorar, som skal betales i medfør af en repræsentationsaftale, og som ikke gælder for fodboldagenter, der repræsenterer en fysisk person, hvis forhandlede årlige løn er maksimalt 200 000 USD (188 341,65 EUR på tidspunktet for vedtagelsen af fodboldagentreglerne) eller tilsvarende, som det, der er fastsat i disse fodboldagentreglers artikel 14, stk. 2 og 3, blot begrænser anvendelsen af visse finansielle opstillinger til aflønning af en fodboldagent, uden at reglen imidlertid hindrer fodboldagenterne eller disses klienter i at konkurrere på et af de afgørende parametre, i forhold til hvilket konkurrencen fastlægges, såsom prisen på eller kvaliteten af de udbudte ydelser. En sådan regel er således ikke tilstrækkelig skadelig for konkurrencen til, at den kan kvalificeres som havende et konkurrencebegrænsende »formål«, hvilket det dog tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

125 For det tredje forholder det sig på samme måde med hensyn til en regel som den, der fremgår af fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 3 og 4, hvori fastsættes en formodning for, at andre ydelser, som en fodboldagent eller en anden fodboldagent, der er tilknyttet førstnævnte, har leveret eller leverer inden for 24 måneder forud for eller efter leveringen af sine fodboldagentydelser, skal anses for at indgå i disse fodboldagentydelser, og at de honorarer, der betales for disse andre ydelser, dermed anses for at indgå i honoraret for fodboldagentydelsen, hvis en fodboldagent og/eller en klient ikke formår at afkræfte denne formodning. En sådan regel kan nemlig ikke mere end den, der er omtalt i den foregående præmis, anses for at have til formål at begrænse konkurrencen på det pågældende marked.

126 Vedrørende, for det fjerde, en regel som den, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 1, som forbyder fodboldagenter at aftale deres honorar på en anden måde end alene på grundlag af lønnen for den person, der har været genstand for transfer, eller transferbeløbet, og, for det femte, en regel som den, der fremgår af disse fodboldagentreglers artikel 16, stk. 3, litra e), sammenholdt med RSTP's artikel 18b, som forbyder fodboldagenter at opkræve honorarer eller bestanddele af honorarer for transfer af en fysisk person eller at betale fodboldagenter honorarer eller bestanddele af honorarer, hvis beregningsgrundlaget for honoraret afhænger af den fremtidige transferkompensation, som den modtagende enhed vil modtage for en spillers eller træners senere transfer, skal det fastslås, at sådanne bestemmelser ikke påvirker størrelsen af dette honorar, men alene metoden til beregning eller betaling heraf.

127 Selv om sådanne bestemmelser kan begrænse de pågældende fodboldagenters mulighed for at konkurrere med hinanden ved at tilbyde klienterne alternative metoder til beregningen eller betalingen af deres honorar, er disse bestemmelser dog ikke til hinder for konkurrence på priser. Eftersom de som udgangspunkt finder anvendelse uden forskel, ses de heller ikke umiddelbart at kunne begunstige bestemte fodboldagenter eller disses klienter.

128 Det kan dermed ikke fastslås, at det er begrundet at kvalificere bestemmelser med sådanne kendetegn blandt de former for samordning mellem virksomheder, som efter selve deres art skal anses for at være tilstrækkeligt skadelige for konkurrencen, hvilket det imidlertid påhviler den forelæggende ret at efterprøve.

129 For det sjette skal det hvad angår en regel som den, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 10, som forbyder klubber og selvstændige ligaer, når en fodboldagent for spillere eller trænere både handler for den modtagende klub og for en fysisk person, at betale mere end 50% af det samlede honorar, som denne fysiske person og denne enhed skal betale for fodboldagentens ydelser, bemærkes, at denne regel, som ikke vedrører beregningen af det honorar, der skal betales til en fodboldagent, men bestemmelsen af den person, der skal lægge betalingen for et sådant honorar, kun finder anvendelse på den undtagelse, der er omtalt i fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8, hvor den modtagende enhed eller den fysiske person har givet udtrykkeligt samtykke til denne dobbeltrepræsentation, hvilket begrænser reglens potentielle skadelighed for konkurrencen.

130 En sådan regel kan i øvrigt forebygge hemmelig adfærd, der kan fordreje udbud og efterspørgsel og som følge heraf have konkurrencefremmende følger, således at den ikke i sig selv skal anses for at være tilstrækkelig skadelig for konkurrencen, til at det ikke er nødvendigt at undersøge følgerne heraf.

131 For det syvende skal det med hensyn til en regel som den, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 7, hvori bestemmes, at størrelsen af honoraret for ydelsen, beregnet som en procentsats, skal fastsættes på grundlag af den løn, der faktisk udbetales til den fysiske person på pro rata-basis, fastslås, at denne regel – ud over at den ikke er til hinder for en konkurrence på priser eller på et af de andre afgørende parametre, i lyset af hvilke konkurrencen fastlægges – ikke er tilstrækkelig skadelig for konkurrencen på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere fra én enhed til en anden. Nævnte regel kan tværtimod fremme konkurrencen på markedet for ansættelse af sådanne fysiske personer, for så vidt som den tilskynder fodboldagenterne til at bestræbe sig på at sikre, at deres klienter rent faktisk får udbetalt løn.

132 Når dette er sagt, skal det hvad angår sidstnævnte regel bemærkes, at den forelæggende ret ligeledes har henvist til fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 12, hvori der reelt fastsættes en særskilt bestemmelse, hvorefter en fodboldagent for spillere eller trænere ikke kan gøre krav på et honorar, som endnu ikke er »forfaldent« i medfør af en forhandlet ansættelseskontrakt, når den fysiske person er skiftet til en anden modtagende enhed før udløbet af nævnte kontrakt, eller når denne fysiske person opsiger sin forhandlede ansættelseskontrakt før tid uden gyldig grund, selv om fodboldagenten stadig repræsenterer den pågældende fysiske person på tidspunktet for denne opsigelse.

133 Såfremt udtrykket »forfaldent« i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 12, henset til den sammenhæng, hvori dette udtryk indgår, skal fortolkes således, at det betyder »skyldigt« eller »eksigibelt«, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve, følger heraf, at udtrykket »endnu ikke forfaldent honorar« skal forstås således, at det henviser til det honorar, som fodboldagenten har ret til som følge af den tidligere transfer af den pågældende fysiske person til den enhed, hvormed vedkommende havde indgået en aftale, inden denne blev opsagt.

134 En sådan fortolkning af udtrykket »forfaldent« bevirker, at en fodboldagent, der har deltaget i den første transfer, mister en del af det honorar, som den pågældende havde krav på for denne transfer, hvis den fysiske person, der var genstand for transferen, i overensstemmelse med disse reglers artikel 14, stk. 12, litra a), atter er genstand for transfer inden den nye ansættelseskontrakts udløb, eller hvis denne fysiske person i medfør af nævnte reglers artikel 14, stk. 12, litra b), har opsagt sin forhandlede ansættelseskontrakt før tid uden gyldig grund, selv om fodboldagenten stadig repræsenterede vedkommende på tidspunktet for denne opsigelse.

135 En sådan regel kan herved ganske vist udligne den tilskyndelse, som de fodboldagenter, der har repræsenteret en fysisk person under en første transaktion, ellers kunne have til at opfordre deres klienter til hurtigst muligt at opsige kontrakten, således at disse fodboldagenter ville modtage et nyt honorar, eller endda tilskynde klienterne til at indgå kontrakter med relativt kort varighed for at modtage et honorar oftest muligt, hvilket kan bidrage til at styrke konkurrencen på markedet for ansættelse af fysiske personer.

136 For så vidt som det i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 12, litra a), for den heri omhandlede situation som eneste anvendelsesbetingelse bestemmes, at den fysiske person har været genstand for transfer til en anden modtagende enhed, inden den forhandlede ansættelseskontrakt udløb, indebærer en sådan bestemmelse imidlertid, at fodboldagenter, der har deltaget i den første transfer af den fysiske person, men som derefter er ophørt med at repræsentere vedkommende, automatisk ville blive hindret i at modtage en del af deres honorar, hvis denne fysiske person er genstand for transfer til en anden enhed, uanset om disse fodboldagenter har spillet en rolle i denne nye transfer.

137 Eftersom en sådan hindring i at modtage et honorar således er af vilkårlig karakter i overensstemmelse med Domstolens tilgang i dom af 4. oktober 2024, FIFA (C-650/22, EU:C:2024:824), skal en sådan regel anses for at henhøre under en form for samordning, der efter selve sin art er skadelig for de normale konkurrencevilkår.

138 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at de bestemmelser om honorarer til fodboldagenter, som fremgår af fodboldagentreglerne, hvortil den forelæggende ret har henvist – med undtagelse af en bestemmelse som den, der kan udledes af disse reglers artikel 14, stk. 12, litra a) – i tilfælde af at en fysisk person er genstand for transfer til en ny enhed, hindrer de fodboldagenter, der deltog i vedkommendes tidligere transfer, men som derefter er ophørt med at repræsentere den pågældende, i at modtage det honorar, som de skulle have modtaget for den tidligere transfer, ikke henhører under de former for samordning mellem virksomheder, der efter selve deres art er skadelige for de normale konkurrencevilkår, hvorfor det fortsat er nødvendigt at undersøge disse bestemmelsers følger.

– *Bestemmelserne om fodboldagentlicens*

139 Det skal indledningsvis bemærkes, at den forelæggende rets tvivl ikke vedrører selve kravet om besiddelse af en FIFA-licens for at udøve virksomhed som fodboldagent for spillere, trænere, klubber eller selvstændige ligaer i forbindelse med ansættelse af spillere eller trænere, men angår visse regler for opnåelse og bevarelse af en sådan licens.

140 For at afgøre, om sådanne bestemmelser har et konkurrencebegrænsende »formål«, skal det undersøges, om de kan knyttes til en form for samordning, der efter selve sin art er tilstrækkelig skadelig for konkurrencen, til at det ikke er nødvendigt at undersøge bestemmelsernes følger.

141 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret blandt de forskellige bestemmelser, der er fastsat i fodboldagentreglerne eller i andre af FIFA's regler om betingelserne for opnåelse og bevarelse af en FIFA-licens, alene taget sigte på to regelsæt.

142 Det første regelsæt omfatter bestemmelser som fodboldagentreglernes artikel 4, stk. 2, artikel 16, stk. 2, litra b), og artikel 20, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, artikel 57, stk. 1, og artikel 58, stk. 1 og 2, i FIFA's vedtægter, samt artikel 4, stk. 2, og artikel 84 i FIFA's etiske kodeks, hvorefter opnåelsen og bevarelsen af en FIFA-licens gøres betinget af, at ansøgere om og indehavere af en sådan licens underkaster sig dels FIFA's regler og i mangel heraf schweizisk ret, dels kompetencerne for dette forbund, medlemsforbundene og CAS, der har hjemsted i Schweiz.

143 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at den omstændighed alene, at enhver økonomisk aktør, der ønsker at deltage i transfers inden for FIFA's økosystem, skal underkaste sig dette internationale sportsforbunds regler, subsidiært retten i det tredjeland, hvor dette forbund har hjemsted, samt kompetencerne for nævnte forbund, sammenslutningerne og medlemsforbundene samt en særlig domstol, ikke som sådan kan anses for at kunne kvalificeres som havende et konkurrencebegrænsende »formål«.

144 Kun såfremt det påvises, at FIFA's materielle bestemmelser eller de materielle bestemmelser i schweizisk ret, som herved er gjort anvendelige, efter selve deres art er skadelige for de normale konkurrencevilkår, kan bestemmelser som dem, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 4, stk. 2, artikel 16, stk. 2, litra b), og artikel 20, sammenholdt med artikel 8, stk. 3, artikel 57, stk. 1, og artikel 58, stk. 1 og 2, i FIFA's vedtægter, samt artikel 4, stk. 2, og artikel 84 i FIFA's etiske kodeks, nemlig i sig selv kvalificeres som havende et konkurrencebegrænsende »formål«.

145 I tvisten i hovedsagen påhviler det den forelæggende ret at efterprøve, om det forholder sig således, for så vidt som sagsøgerne i hovedsagen har fremført et sådant klagepunkt.

146 Det andet regelsæt, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, omfatter fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), hvorefter det kræves, at ansøgere for at opnå en FIFA-licens aldrig efter en straffesag er blevet kendt skyldige i en af de i denne bestemmelse opregnede lovovertrædelser eller har været genstand for suspension i mindst to år eller for udelukkelse eller slettelse bestemt af den regelfastsættende myndighed eller af en ledende sportsorganisation for en overtrædelse af de etiske regler eller erhvervsetiske standarder.

147 Det er i denne henseende korrekt, at et sådant regelsæt gør adgangen til den pågældende virksomhed betinget af en række betragtninger, som ikke angår nogen indsats eller ressourcer, som den pågældende ansøger kan frembringe.

148 Det kan imidlertid ikke fastslås, at der ved fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), er gennemført et konkurrencebegrænsende »formål«. Som det er anført i nærværende doms præmis 101, kan nemlig alene aftaler mellem virksomheder, vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder eller samordnet praksis, som henhører under en form for samordning, der er tilstrækkelig skadelig for markedets funktion, anses for at udgøre en sådan begrænsning.

149 Den omstændighed, at det kræves af alle ansøgere, at de aldrig er blevet kendt skyldige efter en straffesag, og at de aldrig har været genstand for en i det væsentlige erhvervsmæssig eller sportslig sanktion, kan ikke hindre et væsentligt antal personer adgang til markedet for levering af fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere fra én enhed til en anden.

150 Med forbehold for den efterprøvelse, som den forelæggende ret skal foretage, forholder det sig så meget desto mere således med hensyn til kravene i fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), eftersom de kan anvendes gennemsigtigt, objektivt og uden forskelsbehandling (jf. analogt dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 177).

151 En bestemmelse som fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), hvorved udstedelse af en FIFA-licens gøres betinget af, at ansøgeren ikke har været genstand for visse strafferetlige eller sportslige sanktioner, kan følgelig ikke anses for at have et konkurrencebegrænsende »formål«.

– *Bestemmelserne vedrørende »henvendelser«*

152 Det skal indledningsvis bemærkes, at selv om den forelæggende ret har henvist til bestemmelser som de i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c), fastsatte, for så vidt som disse bestemmelser forbyder fodboldagenter at henvende sig til eller indgå en aftale med en klient, som allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale med en anden fodboldagent, fremgår det af ordlyden af nævnte bestemmelser, at de ikke indeholder et absolut forbud for fodboldagenter mod at henvende sig til en sådan klient eller indgå en sådan aftale. I disse bestemmelser begrænses den periode, hvorunder disse fodboldagenter kan henvende sig til en klient, der er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale, nemlig til en periode på to måneder forud for denne aftales udløb, og endvidere forbydes de at indgå en aftale med en sådan klient uden for denne periode på to måneder.

153 Det kan i denne henseende ikke udelukkes, at den forpligtelse, som er pålagt samtlige fodboldagenter, der ønsker at indgå en eksklusiv repræsentationsaftale med en klub, en selvstændig liga, en træner eller en spiller, til at forhandle indgåelsen af en sådan aftale i samme periode, kan fremme en bedre sammenlignelighed mellem tilbuddene og dermed medføre en prisfastsættelse, der mere pålideligt afspejler mekanismerne ved udbud og efterspørgsel på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere.

154 Samtidig kan bestemmelser som de i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c), omhandlede ganske vist styrke stabiliteten af kontrakterne, dvs. den effektive varighed af de allerede indgåede eksklusive repræsentationsaftaler. For så vidt som en eksklusiv repræsentationsaftales varighed ikke er åbenbart uforholdsmæssig, kan sådanne bestemmelser imidlertid ikke i sig selv anses for at henhøre under en form for samordning mellem virksomheder, der efter selve sin art er tilstrækkelig skadelig for konkurrencen.

155 Selv om alle kontrakter af en vis varighed kan være til hinder for en optimal tilpasning af udbud og efterspørgsel, skal denne omstændighed afvejes mod det behov for forudsigelighed, som alle økonomiske aktører har med henblik på tilrettelæggelsen af deres aktiviteter.

156 I det foreliggende tilfælde fremgår det af fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 3, at en repræsentationsaftale, som en fysisk person og en fodboldagent har indgået, ikke må overstige to år, mens der i disse fodboldagentreglers artikel 12, stk. 5, ikke er fastsat en maksimal varighed af gyldigheden af en repræsentationsaftale, som en modtagende enhed eller en frigivende enhed har indgået med en fodboldagent.

157 Når dette er sagt, skal det, for så vidt som det ved disse bestemmelser ikke omvendt pålægges, at sådanne aftaler har en minimumsvarighed, fastslås, at den indvirkning, som bestemmelser, der som dem, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, begrænser den periode, hvori fodboldagenter kan henvende sig til en klient og indgå en ny aftale med den pågældende, har på konkurrencen, afhænger af den fremherskende praksis på det pågældende marked med hensyn til disse aftalers varighed og af de særlige kendetegn ved dette marked. Vurderingen af den indvirkning, som en regel af denne art har, forudsætter således principielt, at disse bestemmelsers følger undersøges.

158 Det skal derimod bemærkes, at fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c), alene finder anvendelse på de fodboldagenter, med hvilke spilleren, træneren, den selvstændige liga eller den pågældende klub ikke allerede er bundet ved en repræsentationsaftale. Fodboldagenter, der allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale, har ikke pligt til at vente til perioden på to måneder forud for denne aftales udløb for at genforhandle vilkårene heri eller indgå en ny aftale. Det skal fastslås, at sådanne bestemmelser herved giver de sidstnævnte en fordel i forhold til de førstnævnte, hvilken fordel kan fordreje udbud og efterspørgsel på det pågældende marked. Det er således begrundet at klassificere disse bestemmelser – for så vidt som bestemmelserne udelukker fodboldagenter, der allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale fra deres anvendelsesområde – blandt de former for samordning mellem virksomheder, som i sig selv er tilstrækkeligt skadelige for konkurrencen, hvorfor det ikke er fornødent at undersøge følgerne af nævnte bestemmelser.

– Reglerne for indsamling af visse oplysninger på en digital platform, der forvaltes af FIFA, og videregivelse af en del af disse oplysninger

159 I spørgsmålet har den forelæggende ret for det første henvist til fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), hvorved fodboldagenterne pålægges at registrere visse oplysninger på en digital platform, som FIFA forvalter, og for det andet til disse fodboldagentreglers artikel 19, i henhold til hvilken navnene på og kontaktoplysningerne om fodboldagenterne, de klienter, som disse fodboldagenter repræsenterer, de fodboldagentydelser, der leveres til den enkelte klient, alle sanktioner, som fodboldagenter og klienter er blevet pålagt, samt detaljerede oplysninger om alle de transaktioner, hvori fodboldagenterne har deltaget, herunder deres honorar, stilles til rådighed for klubber, selvstændige ligaer, spillere, trænere og fodboldagenter.

160 Med hensyn til en bestemmelse som den i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), omhandlede skal det bemærkes, at den omstændighed alene, at disse bestemmelser tilrettelægger en indsamling af oplysninger til fordel for FIFA, således at dette forbund kan sikre sig, at de materielle bestemmelser i disse regler rent faktisk overholdes, ikke umiddelbart kan anses for i sig selv at udgøre en konkurrencebegrænsning. Eftersom FIFA ikke er aktiv på et af de relevante markeder, har en sådan mekanisme til indsamling af oplysninger nemlig ikke i sig selv nogen indvirkning på konkurrencevilkårene, med forbehold for den eventuelle videregivelse eller behandling af disse oplysninger.

161 Hvad angår en bestemmelse som den i fodboldagentreglernes artikel 19 omhandlede skal det fastslås, at denne bestemmelse blandt de oplysninger, som FIFA har indsamlet, regulerer videregivelse og offentliggørelse af oplysninger om bl.a. de tjenesteydelser, som hver enkelt fodboldagent har leveret til hver af sine klienter, samt af detaljerede oplysninger om alle de transaktioner, hvori nævnte fodboldagenter deltager, herunder størrelsen af det honorar, som den pågældende har modtaget. Med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse er disse oplysninger umiddelbart tilgængelige for de personer, der har en adgangsret til den platform, som FIFA forvalter, herunder principielt klubber, selvstændige ligaer, spillere, trænere og fodboldagenter med FIFA-licens, hvilket udgør de forskellige fysiske og juridiske personer, som er aktive på det pågældende marked.

162 Selv om gennemsigtighed mellem de erhvervsdrivende, i hvert fald på et ikke-oligopolistisk marked, principielt vil skærpe konkurrencen mellem leverandørerne, skal de erhvervsdrivende, for at markedet fungerer effektivt, uafhængigt fastlægge deres adfærd, hvorfor de bør nære usikkerhed med hensyn til i det mindste tidspunktet for, omfanget af og fremgangsmåden i forbindelse med konkurrenternes fremtidige tilpasning af adfærden på markedet (jf. i denne retning dom af 29.7.2024, Banco BPN/BIC Português m.fl., C-298/22, EU:C:2024:638, præmis 53, 54 og 61).

163 Det følger således af Domstolens praksis, at en udveksling af oplysninger kan anses for i sig selv at henhøre under en form for samordning mellem virksomheder, som efter selve sin art er skadelig for de normale konkurrencevilkår, enten når de udvekslede oplysninger i den sammenhæng, hvori denne udveksling er foregået, kun kan foranledige deltagerne, som er rimeligt aktive og økonomisk rationelle, til stiltiende at følge en og samme tilgang med hensyn til et af de parametre, på grundlag af hvilke der konkurreres på det pågældende marked, eller når nævnte udveksling i sig selv kan fjerne en sådan usikkerhed, for så vidt som udvekslingen angår oplysninger, der dels er fortrolige, dels er strategiske (jf. i denne retning dom af 29.7.2024, Banco BPN/BIC Português m.fl., C-298/22, EU:C:2024:638, præmis 62).

164 Ved »fortrolige oplysninger« forstås oplysninger, som ikke allerede er kendt af alle erhvervsdrivende, der er aktive på det pågældende marked, mens der ved »strategiske oplysninger« forstås oplysninger, der i kombination med andre oplysninger, som deltagerne i en udveksling af oplysninger allerede har kendskab til, eventuelt kan afsløre den strategi, som visse af disse deltagere vil gennemføre i forhold til et eller flere af de parametre, på grundlag af hvilke der konkurreres på det pågældende marked (dom af 29.7.2024, Banco BPN/BIC Português m.fl., C-298/22, EU:C:2024:638, præmis 63).

165 For det første er de oplysninger, for hvilke fodboldagentreglernes artikel 19 organiserer videregivelse og offentliggørelse, i det foreliggende tilfælde til fordel for de fysiske og juridiske personer, som er aktive på de pågældende markeder, dvs. markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere samt markedet for ansættelse af spillere eller trænere, således at disse oplysninger på disse markeder ikke kan anses for at være fortrolige. For det andet kan sådanne oplysninger, eftersom de vedrører allerede gennemførte transaktioner, principielt ikke afsløre den strategi, som disse personer vil gennemføre i forhold til et eller flere af de parametre, på grundlag af hvilke der konkurreres på nævnte markeder, således at oplysningerne principielt heller ikke kan anses for at være strategiske som omhandlet i den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 162-164, medmindre det på grund af visse særlige karakteristika ved disse markeder eller den pågældende aktivitetssektor er muligt heraf at udlede nævnte personers fremtidige adfærd på markederne, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

166 Hvad angår muligheden for i den i hovedsagen omhandlede sammenhæng at fastslå, at overladelse af de pågældende oplysninger kan foranledige alle personer, som er rimeligt aktive og økonomisk rationelle, og som har adgang til oplysningerne, til at følge samme tilgang med hensyn til et af de parametre, på grundlag af hvilke der konkurreres på det pågældende marked, skal det bemærkes, at en sådan mulighed ikke udelukkende afhænger af arten af de oplysninger, der videregives, men ligeledes af de særlige kendetegn ved markedet, og navnlig antallet af virksomheder, der er aktive på dette.

167 Selv om det er korrekt, at udveksling af oplysninger vedrørende de tilbudte priser på et stærkt koncentreret marked kan føre til at fremme hemmelig adfærd, forholder det sig ikke desto mindre således, at videregivelsen og offentliggørelsen af sådanne oplysninger derimod bidrager til at stimulere konkurrencen.

168 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret imidlertid ikke fastslået, at de omhandlede markeder er stærkt koncentrerede, hvilket det påhviler den forelæggende ret at efterprøve.

169 Selv om en bestemmelse som fodboldagentreglernes artikel 19, litra e), foreskriver, at FIFA overlader detaljerede oplysninger om alle transaktioner, der involverer fodboldagenter, herunder størrelsen af de honorarer, som betales til disse fodboldagenter, forholder det sig dermed ikke desto mindre således, at for så vidt som disse oplysninger udelukkende vedrører tidligere transaktioner, og de pågældende markeder ikke ses at være stærkt koncentrerede – hvilket det ikke imidlertid påhviler den forelæggende ret at efterprøve – kan en sådan forpligtelse ikke anses for at henhøre under en form for samordning mellem virksomheder, som efter selve sin art kan anses for skadelig for de normale konkurrencevilkår.

– *Foreløbig konklusion*

170 Det følger af det ovenfor anførte, at blandt de forskellige kategorier af bestemmelser, som den forelæggende ret har identificeret i spørgsmålet, kan kun to af disse, henset til de oplysninger, som Domstolen råder over, og med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse, anses for at have et konkurrencebegrænsende »formål«, nemlig:

– en bestemmelse som fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 12, litra a), for så vidt som denne bestemmelse skal forstås således, at en fodboldagent for spillere eller trænere ikke kan gøre krav på betaling af den endnu ikke forfaldne del af sit honorar, som den pågældende ellers skulle have modtaget som følge af transfer af en fysisk person, når denne fysiske person efterfølgende har været genstand for transfer til en anden enhed, før ansættelseskontrakten vedrørende den første transfer udløb, uanset om denne fodboldagent siden er ophørt med at repræsentere nævnte fysiske person og ikke har spillet nogen rolle ved i forbindelse med den nye transfer, og

– bestemmelser som fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c), hvorved den periode, hvori en fodboldagent for spillere eller trænere kan henvende sig til en klient, der allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale med en anden fodboldagent, begrænses til en periode på to måneder forud for udløbet af denne eksklusive repræsentationsaftale, og hvorved denne fodboldagent forbydes at indgå en aftale med denne klient uden for denne periode, for så vidt som disse bestemmelser fra anvendelsen heraf udelukker fodboldagenter, som allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale, eftersom sidstnævnte ikke har pligt til at vente til perioden på to måneder forud for aftalens udløb for at genforhandle vilkårene heri eller indgå en ny aftale.

iii) Konstateringen af en adfærd, der har til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen

171 Begrebet adfærd, som har en konkurrencebegrænsende »følge«, omfatter enhver fælles adfærd, der ikke kan anses for at have et konkurrencebegrænsende »formål«, forudsat at det påvises, at den pågældende adfærd har til faktisk eller potentiel følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen i et mærkbart omfang (dom af 21.12.2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, præmis 99 og den deri nævnte retspraksis).

172 Med henblik herpå er det nødvendigt at undersøge konkurrenceforholdene, som de ville være uden den pågældende aftale, vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller samordnede praksis, ved at afgrænse det eller de markeder, på hvilket eller hvilke den pågældende adfærd forventes at skabe sine virkninger, og dernæst ved at fastslå, om disse er faktiske eller potentielle. Denne undersøgelse indebærer i sig selv, at der tages hensyn til alle relevante omstændigheder (dom af 21.12.2023, Royal Antwerp Football Club, C-680/21, EU:C:2023:1010, præmis 100 og den deri nævnte retspraksis).

173 Når dette er sagt, kan Domstolen i forbindelse med den procedure for præjudiciel forelæggelse, der er fastsat i artikel 267 TEUF, ikke afgøre, om konkurrencen på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere fra én enhed til en anden på markedet for ansættelse af spillere eller trænere ville have været skærpet uden de omhandlede bestemmelser, eftersom en sådan vurdering nødvendigvis indebærer hensyntagen til faktuelle forhold, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence.

174 Det tilkommer dermed den forelæggende ret at afgøre, om de i spørgsmålet omhandlede andre bestemmelser, hvor den har fastslået, at de ikke kan kvalificeres som havende et konkurrencebegrænsende »formål«, inden for hovedsagens rammer alligevel kan have en konkurrencebegrænsende »følge«.

iv) Muligheden for at begrunde et eventuelt konkurrencebegrænsende »formål« eller en eventuel konkurrencebegrænsende »følge«

175 Når det fastslås, at en foranstaltning i en aftale mellem virksomheder, i en vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller i en samordnet praksis helt eller delvist har til formål at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen, eller at denne foranstaltning har en sådan følge, kan nævnte foranstaltning ikke desto mindre falde uden for det princip om forbud mod foranstaltninger med konkurrencebegrænsende formål eller følge, som er indført ved artikel 101, stk. 1, TEUF, hvis foranstaltningen henhører under fritagelsen i artikel 101, stk. 3, TEUF, eller hvis den, for så vidt hvad angår samordning, som har til følge, at konkurrencen begrænses, forfølger et formål af almen interesse og opfylder kravene i fastsat i Domstolens praksis.

– Muligheden for at fastslå, at visse former for adfærd ikke henhører under forbuddet i artikel 101, stk. 1, TEUF, eftersom de forfølger et formål af almen interesse

176 Det fremgår af Domstolens praksis, at det ikke nødvendigvis er alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder eller enhver samordnet praksis, som begrænser handlefriheden for de virksomheder, der er parter i den pågældende aftale, eller som skal efterkomme den pågældende vedtagelse, der er omfattet af forbuddet fastsat i artikel 101, stk. 1, TEUF. En undersøgelse af den økonomiske og retlige sammenhæng, hvori visse af disse aftaler og vedtagelser indgår, kan nemlig føre til den konstatering, for det første, at disse aftaler eller vedtagelser helt eller delvist er begrundet i, at der forfølges et eller flere legitime mål af almen

interesse, som ikke i sig selv er konkurrencebegrænsende, for det andet, at de konkrete metoder, der anvendes til at forfølge disse mål, reelt er nødvendige i dette øjemed, og, for det tredje, at selv hvis det viser sig, at disse metoder naturligt har til følge, i det mindste potentielt, at begrænse eller fordreje konkurrencen, går denne naturlige følge ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, navnlig ved at eliminere enhver konkurrence (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 183 og den deri nævnte retspraksis, og af 9.7.2026, ROGON m.fl., C-428/23, EU:C:2026:563, præmis 36).

177 Denne retspraksis kan imidlertid ikke finde anvendelse, når der foreligger en adfærd, der langt fra kun har til »følge«, i det mindste potentielt, at begrænse konkurrencen ved at begrænse visse virksomheders handlefrihed, men som er tilstrækkelig skadelig for konkurrencen til at begrunde den antagelse, at den endog har til »formål« at hindre, begrænse eller fordreje den (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 186, og af 9.7.2026, ROGON m.fl., C-428/23, EU:C:2026:563, præmis 37).

178 Den grad af skadelighed, som disse former for adfærd frembyder for konkurrencen, dvs. den direkte eller indirekte skade, som den kan påføre brugerne og forbrugerne i mellemleddene eller de endelige forbrugere i de forskellige berørte sektorer eller markeder, er nemlig for stor til, at den kan anses for at være begrundet og forholdsmæssig (dom af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 92).

179 Henset til, at den nævnte adfærd efter sin karakter skal være nødvendig og forholdsmæssig i snæver forstand, skal det endvidere bemærkes, at undersøgelsen heraf, som det fremgår af den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 176, indebærer, at det indledningsvis afgøres, om de konkrete midler, der anvendes til i et givent tilfælde at forfølge et legitimt formål af almen interesse, er egnede til at sikre virkeliggørelsen af dette formål, at det dernæst vurderes, om anvendelsen af disse midler er nødvendig for at opnå dette formål, hvilket kræver, at der ikke findes andre foranstaltninger, som er lige så effektive med henblik herpå, samtidigt med at de er mindre restriktive for konkurrencen, og at det endelig efterprøves, at de restriktive virkninger, som de vedtagne foranstaltninger medfører, ikke er uforholdsmæssige i forhold til et sådant formål, navnlig idet de fjerner enhver konkurrence på det pågældende marked (dom af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 98, og af 9.7.2026, ROGON m.fl., C-428/23, EU:C:2026:563, præmis 38).

180 Selv om det tilkommer den forelæggende ret at vurdere, om de af FIFA anførte formål til støtte for de omtvistede bestemmelser kan opfylde disse betingelser, finder Domstolen det ikke desto mindre nødvendigt at anføre følgende betragtninger for at give den forelæggende ret en hensigtsmæssig besvarelse.

181 I det foreliggende tilfælde fremgår det af nærværende doms præmis 170, at med undtagelse af to bestemmelser, der er specifikt omtalt i nævnte præmis, kan de øvrige bestemmelser, som den forelæggende ret har nævnt i spørgsmålet, principielt ikke anses for at have et konkurrencebegrænsende »formål«, hvorfor den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 176, potentielt finder anvendelse på disse.

182 For så vidt som FIFA i sine processkrifter principalt har gjort gældende, at visse af de omtvistede bestemmelser tager sigte på at afhjælpe visse unormale markedsforhold, herunder bl.a. en informationsasymmetri mellem fodboldagenterne og deres klienter, eksistensen af et »transfervindue« af begrænset varighed, som kan skabe incitamenter for »hold-up«-strategier, de eksklusive forhold mellem fodboldagenterne og deres klienter, hvilket skaber situationer med

karakter af »gate keeper«, og fraværet af gennemsigtighed med hensyn til fodboldagenternes honorar, skal det endvidere fremhæves, at sådanne formål ikke kan kvalificeres som værende af almen interesse som omhandlet i den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 176.

183 Ligesom grunde af rent økonomisk karakter ikke kan udgøre tvingende almene hensyn, som kan begrunde en begrænsning af den frie bevægelighed, som er sikret ved EUF-traktaten (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 251 og den deri nævnte retspraksis), må formål, som kan påberåbes af en sammenslutning af virksomheder, med støtte i den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 176, nemlig heller ikke være af rent økonomisk karakter.

184 Når dette er sagt, og selv om et formål af rent økonomisk karakter hverken kan udgøre et tvingende hensyn af almen interesse, der kan begrunde en hindring i en grundlæggende frihedsrettighed, som er sikret ved EUF-traktaten, eller påberåbes i henhold til den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 176, udelukker den omstændighed, at et regelsæt er fastsat af en eller flere grunde af økonomisk karakter, ikke, at et sådant regelsæt kan være begrundet, hvis det ses, at regelsættet gennem disse grunde i sidste ende forfølger et eller flere legitime formål af almen interesse, som ikke er af økonomisk art (jf. i denne retning dom af 22.10.2013, Essent m.fl., C-105/12 – C-107/12, EU:C:2013:677, præmis 51, 52 og 57, og af 10.7.2025, INTERZERO m.fl., C-254/23, EU:C:2025:569, præmis 123).

185 Når det gøres gældende, at en sådan situation foreligger, påhviler det den kompetente nationale retsinstans at efterprøve, om det omhandlede regelsæt gennem de grunde af økonomisk karakter, som det er fastlagt på grundlag af, rent faktisk forfølger de legitime formål af almen interesse, som er påberåbt til betingelse herfor (jf. i denne retning dom af 22.10.2013, Essent m.fl., C-105/12 – C-107/12, EU:C:2013:677, præmis 57 og 66, og af 10.7.2025, INTERZERO m.fl., C-254/23, EU:C:2025:569, præmis 123). Denne retsinstans skal i denne forbindelse desuden sikre, at disse mål heller ikke drejes bort fra deres egentlige funktion for reelt at tjene rent økonomiske formål (jf. i denne retning dom af 14.3.2000, Église de scientologie, C-54/99, EU:C:2000:124, præmis 17, og af 13.7.2023, Xella Magyarorszag, C-106/22, EU:C:2023:568, præmis 66).

186 Det skal endvidere bemærkes, at ligesom det forholder sig med samtlige betingelser, som kræves for at være omfattet af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 176, påhviler det den part, der har påberåbt sig sådanne legitime formål af almen interesse, med overbevisende argumenter og beviser at godtgøre, at disse formål reelt foreligger (dom af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

187 I det foreliggende tilfælde har FIFA ligeledes gjort gældende, at fodboldagentreglerne, som det i øvrigt fremgår af disse reglers artikel 1, stk. 2, forfølger flere formål, der ikke er rent økonomiske, herunder at fastlægge faglige og etiske minimumsnormer, beskytte klienter mod fodboldagenters adfærd, der er i strid med de etiske krav, der gælder for denne aktivitet, beskytte spillere, der mangler erfaring med eller information om transfersystemet i fodbold, eller styrke den kontraktlige stabilitet mellem på den ene side klubberne og på den anden side spillere og trænere.

188 De tre første formål, der er nævnt i nærværende doms foregående præmis, udgør legitime formål af almen interesse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 174, hvilke formål i lyset af det i nærværende doms præmis 81 konstaterede kan forfølges af et sportsforbund (jf. i denne retning og analogt dom af 12.12.1996, Reisebüro Broede, C-3/95, EU:C:1996:487, præmis 31, og af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 183). Det forholder sig på samme måde med hensyn til det sidstnævnte

formål om styrkelse af kontraktlig stabilitet, for så vidt som dette vedrører behovet for at sikre holdenes stabilitet i samme sportssæson (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 100-102, og af 30.4.2026, CD Tondela m.fl., C-133/24, EU:C:2026:361, præmis 96).

189 Som den forelæggende ret har fremhævet, er sådanne formål ganske vist ikke direkte knyttet til tilrettelæggelsen af sportsturneringer. Denne omstændighed er imidlertid ikke relevant med henblik på anvendelsen af den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 176, idet denne i øvrigt ikke gælder særligt for sport (jf. i denne retning og analogt dom af 19.2.2002, Wouters m.fl., C-309/99, EU:C:2002:98, præmis 97-110).

190 Det påhviler dog den forelæggende ret at afgøre, om de i hovedsagen omhandlede bestemmelser rent faktisk forfølger de formål, der er nævnt i nærværende doms præmis 187, og om disse formål ikke de facto drejes bort fra deres egentlige funktion for reelt at tjene rent økonomiske formål.

191 Hvis det ikke forholder sig således, tilkommer det den forelæggende ret med hensyn til hver af de i hovedsagen omhandlede bestemmelser at vurdere, om den er egnet til at forfølge et af disse formål og er nødvendig med henblik herpå. Domstolen finder det ikke desto mindre også hensigtsmæssigt at give den forelæggende ret indikationer for at vejlede denne i denne vurdering.

192 I første række kan det i denne henseende bemærkes, at bestemmelser, som begrænser repræsentation af flere parter som dem, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8-10, er egnede til at virkeliggøre det af FIFA anførte legitime formål af almen interesse om at beskytte fodboldagenternes klienter mod disse agenters eventuelle adfærd, der er i strid med de etiske krav, der finder anvendelse på denne aktivitet. Eftersom sådanne bestemmelser begrænser de situationer, hvor en fodboldagent kan befinde sig i en interessekonflikt, reducerer de nemlig risikoen for, at sådanne former for adfærd opstår.

193 Selv om FIFA for at forfølge dette formål kunne have vedtaget andre, mindre konkurrencebegrænsende foranstaltninger, såsom pålæggelse af forpligtelser til gennemsigtighed eller information for fodboldagenterne eller et krav om at indhente de berørte parters skriftlige samtykke, skal det fastslås, at oplysningerne i sagsakterne for Domstolen ikke gør det muligt at afgøre, om sådanne foranstaltninger ville have været lige så effektive til at beskytte fodboldagenternes klienter mod risikoen for en interessekonflikt. Det tilkommer dermed den forelæggende ret at efterprøve, at FIFA ikke kunne anvende andre foranstaltninger, der, selv om de var mindre konkurrencebegrænsende, alligevel gjorde det muligt at virkeliggøre dette formål lige så effektivt.

194 De bestemmelser, der begrænser repræsentation af flere parter, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, er endelig ikke af en sådan art, at de skaber konkurrencebegrænsende virkninger, som ikke står i rimeligt forhold til det forfulgte formål som omtalt i nærværende doms præmis 192. Fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8-10, kræver nemlig blot oplyst samtykke i tilfælde, hvor potentielle interessekonflikter er mindre alvorlige, bl.a. mellem på den ene side spillere eller trænere og på den anden side modtagende enheder, og forbyder kun dobbeltrepræsentation, såfremt der er en åbenbar interessekonflikt som f.eks. ved dobbeltrepræsentation af en spiller eller en træner og den frigivende enhed eller den frigivende enhed og den modtagende enhed, eller når fodboldagenten vil repræsentere alle parter i samme transaktion.

195 For så vidt som den forelæggende ret måtte fastslå, at der ikke var andre midler, som var mindre skadelige for konkurrencen, der lige så effektivt kunne virkeliggøre formålet om at beskytte fodboldagenternes klienter mod eventuelle interessekonflikter hos disse fodboldagenter, kan bestemmelser, der som fodboldagentreglernes artikel 12, stk. 8-10, tilsigter at begrænse repræsentation af flere parter, følgelig henhøre under den retspraksis, der er omhandlet i nærværende doms præmis 176.

196 I anden række har FIFA hvad angår bestemmelserne om det honorar, som en fodboldagent kan gøre krav på som følge af ansættelsen af en spiller eller en træner, og navnlig bestemmelsen om et dynamisk honorarloft i fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 2, principalt gjort gældende, at disse bestemmelser forfølger formålet om at afhjælpe visse unormale markedsforhold, herunder dem, der er anført i nærværende doms præmis 182. Et sådant formål er, når det formuleres således, rent økonomisk, således at det ikke i sig selv kan begrunde anvendelsen af den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 176.

197 Når dette er sagt, fremgår det af FIFA's bemærkninger, at dette forbund ligeledes har gjort gældende, at disse bestemmelser forfølger visse af de formål, der er omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 1, stk. 2, herunder de formål, der består i at beskytte fodboldagenternes klienter mod disse fodboldagenters adfærd, som er i strid med de etiske krav, der finder anvendelse på denne aktivitet, og beskytte spillere, der mangler erfaring eller information om transfersystemet i fodbold. Som det er fastslået i nærværende doms præmis 188, udgør disse legitime formål af almen interesse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 176, som et sportsforbund kan forfølge.

198 Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse af, om nævnte bestemmelser rent faktisk i sidste ende forfølger de formål, der er omtalt i nærværende doms foregående præmis, og at disse formål ikke drejes bort fra deres egentlige funktion for reelt at tjene rent økonomiske formål, skal følgende betragtninger vedrørende de forskellige omhandlede bestemmelser anføres.

199 Hvad angår for det første indførelsen af det dynamiske honorarloft omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 2, for det andet bestemmelsen om forbud for fodboldagenter, der repræsenterer en fysisk person, mod at aftale deres honorar på en anden måde end alene på grundlag af lønnen for den fysiske person, der har været genstand for transfer, og for de fodboldagenter, der repræsenterer den frigivende enhed, alene på grundlag af transferkompensationen fastsat i fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 1, samt for det tredje den bestemmelse, hvorefter honoraret for ydelsen skal fastsættes på grundlag af den løn, som rent faktisk udbetales til den fysiske person, som fastsat i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 7, kan disse bestemmelser virkeliggøre i hvert fald det legitime formål af almen interesse om at beskytte fodboldagenternes klienter mod disse fodboldagenters adfærd, som er i strid med de etiske krav, der finder anvendelse på denne aktivitet. Sådanne bestemmelser kan nemlig forebygge situationer, hvor fodboldagenter har incitament til at handle i en anden interesse end deres klienters, og dermed nedsætte risikoen for, at de derefter befinder sig i en situation med interessekonflikter.

200 Det forholder sig på samme måde med hensyn til bestemmelsen i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 10, som forbyder, at den modtagende enhed, når en fodboldagent både handler for denne og for en fysisk person, betaler mere end 50% af det samlede skyldige honorar, bestemmelsen i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 2 og 3, om forbud for tredjemand mod at betale skyldige honorarer samt den bestemmelse, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 3, litra e), sammenholdt med RSTP's artikel 18b, om forbud for fodboldagenterne mod for en

transfer af en fysisk person at modtage honorarer, hvis beregningsgrundlag afhænger af en fremtidig transferkompensation, som den modtagende enhed vil modtage for en senere transfer af denne fysiske person.

201 Hvad angår bestemmelsen i fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 3 og 4, hvorved der indføres en formodning for, at de yderligere ydelser, som en fodboldagent eller en anden fodboldagent, der er tilknyttet førstnævnte, leverer i 24 måneder forud for eller efter en levering af fodboldagentydelser, skal anses for at indgå i disse fodboldagentydelser, tilsigter denne bestemmelse at undgå, at reglen om det dynamiske honorarloft omgås. Det følger heraf, at en bestemmelse, hvorved en sådan formodning indføres, skal anses for at forfølge de samme formål som bestemmelsen om fastsættelse af et dynamisk honorarloft, herunder formålet om at beskytte klienter mod fodboldagenternes adfærd, som er i strid med de etiske krav, der finder anvendelse på denne aktivitet, og for at være egnet til at forfølge i hvert fald sidstnævnte formål.

202 For så vidt som den forelæggende ret måtte fastslå, at disse forskellige bestemmelser om fodboldagenternes honorar rent faktisk forfølger de formål, der er omtalt i nærværende doms præmis 197, og ikke drejes bort fra deres egentlige funktion for reelt at tjene rent økonomiske formål, påhviler det dernæst den forelæggende ret at afgøre, om det var muligt at anvende andre, mindre konkurrencebegrænsende foranstaltninger, som kunne have bidraget lige så effektivt til disse formål.

203 Endelig tilkommer det den forelæggende ret at vurdere, om sådanne bestemmelser kan have uforholdsmæssige konkurrencebegrænsende virkninger.

204 For det første skal det hvad navnlig angår indførelsen af et dynamisk loft, som blandt de bestemmelser om fodboldagenters honorar, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, er den, der mest kan forventes at være skadelig for konkurrencen, bemærkes, at dette loft fastlægges proportionalt i forhold til enten den løn, som spilleren eller træneren modtager, når fodboldagenten repræsenterer en fysisk person eller den modtagende enhed, eller den kompensation, som den modtagende enhed betaler den frigivende enhed, når fodboldagenten repræsenterer sidstnævnte, og at de berørte erhvervsdrivende herved bevarer muligheden for at konkurrere på såvel priser som på ethvert andet relevant parameter, herunder kvaliteten af de leverede ydelser eller innovation. For det andet fremgår det ikke af sagsakterne for Domstolen, at der er fastsat nogen begrænsning for de honorarer, som fodboldagenterne kan opkræve for andre tjenesteydelser end tjenesteydelser i forbindelse med transfer, med forbehold for anvendelsen af den afkræftelige formodning fastsat i fodboldagentreglernes artikel 15, stk. 3 og 4.

205 Med hensyn til den bestemmelse, som forbyder tredjemand at betale det honorar, som spillere eller trænere skylder i medfør af en fodboldagentaftale, og som er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 14, stk. 2 og 3, gør den af den forelæggende ret i anmodningen om præjudiciel afgørelse anførte omstændighed, at denne bestemmelse fratager de pågældende spillere og trænere fordelen af ikke selv at skulle betale dette honorar, det ikke muligt at fastslå, at nævnte bestemmelse har en uforholdsmæssig indvirkning på konkurrencen i lyset af det forfulgte mål, nemlig ifølge FIFA at beskytte fodboldagenternes klienter mod disse fodboldagenters eventuelle adfærd, som er i strid med de etiske krav, der finder anvendelse på denne aktivitet, eftersom bestemmelsen ikke desto mindre kan hindre, at fodboldagenter for spillere eller trænere tilskyndes til at handle i interessen for den person, der betaler honoraret, til skade for deres klienter. En sådan risiko for interessekonflikt kan påvirke klienterne på en helt anden alvorlig måde end forpligtelsen til selv at betale dette honorar.

206 Det tilkommer ikke desto mindre den forelæggende ret at efterprøve, om de bestemmelser, der er omtalt i præmis 204 og 205, samt de øvrige bestemmelser om det honorar, som en fodboldagent kan gøre krav på, opfylder alle de betingelser, der er nævnt i nærværende doms præmis 176.

207 I tredje række fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at med hensyn til bestemmelserne om licensen som fodboldagent, som er omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii) – for så vidt som det i disse bestemmelser fastsættes, at opnåelsen af denne licens er betinget af, at fodboldagenten ikke har været genstand for strafferetlige eller disciplinære foranstaltninger – har disse bestemmelser til formål at fastlægge etiske minimumsstandarder og beskytte spillere og trænere, bl.a. dem, der er i begyndelsen af deres karriere, mod fodboldagenters ulovlige praksis. Sådanne bestemmelser er egnede til at virkeliggøre disse legitime formål af almen interesse.

208 Når dette er sagt, tilkommer det den forelæggende ret på grundlag af alle de relevante oplysninger, som den råder over, at vurdere, om det var muligt at nå et tilsvarende niveau for beskyttelse af dette formål med andre, mindre konkurrencebegrænsende foranstaltninger, der ville have været lige så effektive, og om de restriktive virkninger, som de vedtagne foranstaltninger skabte, er uforholdsmæssige i forhold til et sådant formål, navnlig for så vidt som enhver konkurrence på det pågældende marked fjernes.

209 Hvad angår de bestemmelser om fodboldagentlicens, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, hvorved opnåelsen og bevarelsen af denne licens gøres betinget af, at ansøgere om og indehavere af en fodboldagentlicens underkaster sig dels FIFA's regler og i mangel heraf schweizisk ret, dels dette forbunds, medlemsforbundenes og CAS' kompetence, kan disse bestemmelser anses for begrundet i det af FIFA anførte formål om at sikre et bedre beskyttelsesniveau for fodboldagenternes klienter og for fodboldagenterne selv, idet disse regler bl.a. giver et ensartet regelsæt i hele verden, som er underlagt en enkelt beslutningstagende instans' kontrolmekanisme.

210 For så vidt som disse bestemmelser forpligter ansøgere om og indehavere af en fodboldagentlicens til at underkaste sig FIFA's regler, kan bestemmelserne vedrørende fodboldagentlicens anses for at tilsigte at sikre transfersystemets integritet samt, i videre omfang, sportsturneringernes. Et sådant formål kan anses for at være et legitimt formål af almen interesse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 176.

211 Det påhviler den forelæggende ret at afgøre, om anvendelsen af FIFA's regler og schweizisk ret på det forhold, at disse fodboldagenter er blevet underlagt de med henblik herpå oprettede organers kompetence, kan skabe uforholdsmæssige konkurrencebegrænsende virkninger i lyset af dette formål.

212 Hvad i fjerde række angår bestemmelserne om »henvendelser« i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c), kan disse derimod ikke begrundes i det af FIFA anførte formål. I sine skriftlige indlæg har FIFA som rent økonomisk formål nemlig blot gjort gældende, at sådanne bestemmelser, objektivt set og uden at være af rent økonomisk karakter, gør det muligt klart at fastlægge den periode, hvor en fodboldagent kan henvende sig til en spiller med henblik på at indgå en repræsentationsaftale, og hvor spillerne kan vælge deres fodboldagenter. Selv hvis det antages, at et sådant formål kan udgøre et legitimt formål af almen interesse, kan det imidlertid ikke anses for at blive forfulgt på en ensartet måde, eftersom sådanne bestemmelser, som det er bemærket i nærværende doms præmis 158, ikke gælder for fodboldagenter, der allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale.

213 I femte række kan bestemmelserne omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), og artikel 19, litra a)-d), om meddelelse af visse oplysninger til FIFA og til de andre personer, der skal anvende fodboldagentreglerne, for så vidt som disse regler selv forfølger visse legitime formål af almen interesse, anses for at indgå i midlerne til at opfylde de formål, der er omtalt i nærværende doms præmis 187.

214 I det omfang, disse bestemmelser pålægger meddelelse af oplysninger for at gøre det muligt for FIFA at kontrollere overholdelsen af disse fodboldagentregler og for adressaterne for nævnte fodboldagentregler at efterkomme disse, er bestemmelserne egnede til at virkeliggøre sådanne formål.

215 For det første fremgår det ikke af sagsakterne for Domstolen, at der stadig hvad angår de i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), omhandlede oplysninger samt de i fodboldagentreglernes artikel 19, litra a)-d), omhandlede findes andre foranstaltninger, som gør det muligt lige så effektivt at nå de forfulgte mål. For det andet kan overladelse af disse oplysninger ikke anses for i sig selv at kunne have en uforholdsmæssig konkurrencebegrænsende virkning. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at vurdere disse to aspekter i lyset af alle de af parterne i hovedsagen fremlagte oplysninger.

216 Hvad angår de i fodboldagentreglernes artikel 19, litra e), omhandlede oplysninger skal det derimod bemærkes, at den særligt vide formulering af denne bestemmelse, for så vidt som den vedrører »nærmere oplysninger om alle transaktioner, som fodboldagenterne har deltaget i«, giver mulighed for, at overladelsen af de således opnåede oplysninger ikke er nødvendig for virkeliggørelsen af formålet om at sikre den korrekte anvendelse af fodboldagentreglerne.

217 Gennemførelsen af en sådan bestemmelse kan nemlig give konkurrenterne mulighed for at få kendskab til det honorar, som betales til fodboldagenterne. Selv om der er behov for en vis prisgennemsigtighed for at gøre det muligt for de fodboldagenter, der ønsker at henvende sig til nye klienter, at afgive konkurrencedygtige pristilbud, skal det bemærkes, at adgangen til anonymiserede oplysninger som spredningen af de priser, som samtlige fodboldagenter tilbyder, i forhold til gennemsnitsprisen kunne være tilstrækkelig med henblik på virkeliggørelsen af dette formål.

218 Følgelig kan den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 176, alene finde anvendelse på bestemmelser som fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), og artikel 19, litra a)-d), mens denne retspraksis ikke kan udvides til disse fodboldagentreglers artikel 19, litra e).

– *Muligheden for, at visse former for adfærd henhører under artikel 101, stk. 3, TEUF*

219 I henhold til artikel 101, stk. 3, TEUF kan enhver aftale mellem virksomheder, enhver vedtagelse inden for sammenslutninger af virksomheder og enhver samordnet praksis, der er i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF, uanset om den har konkurrencebegrænsende formål eller følge, være genstand for en fritagelse, når denne aftale, vedtagelse eller samordnede praksis opfylder fire kumulative betingelser fastsat i denne bestemmelse.

220 Som det fremgår af selve ordlyden af nævnte bestemmelse, er de betingelser, der er fastsat i artikel 101, stk. 3, TEUF for at kunne være omfattet af en fritagelse, for det første, at den omhandlede aftale mellem virksomheder, vedtagelse inden for en sammenslutning af

virksomheder eller samordnede praksis bidrager til at forbedre produktionen eller fordelingen af de pågældende varer eller tjenesteydelser eller til at fremme den tekniske eller økonomiske udvikling, for det andet, at det godtgøres, at forbrugerne sikres en rimelig andel af den fordel, der følger af disse effektivitetsgevinster, for det tredje, at den pågældende aftale, vedtagelse eller samordnede praksis ikke pålægger de deltagende virksomheder begrænsninger, som ikke er nødvendige for at opnå sådanne effektivitetsgevinster, og, for det fjerde, at denne aftale, vedtagelse eller samordnede praksis ikke giver de deltagende virksomheder mulighed for at udelukke enhver effektiv konkurrence for en væsentlig del af de pågældende varer eller tjenesteydelser.

221 For så vidt angår den første af disse betingelser kræver den, at det med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed godtgøres, at aftalen mellem virksomheder, vedtagelsen inden for en sammenslutning af virksomheder eller den samordnede praksis gør det muligt at opnå effektivitetsgevinster (dom af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 154).

222 Det følger i denne henseende af fast retspraksis, at de effektivitetsgevinster, som den i et givent tilfælde omhandlede aftale, vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller samordnede praksis skal muliggøre, ikke svarer til enhver fordel, som den pågældende aftale, vedtagelse eller praksis medfører for de deltagende virksomheder i forbindelse med deres økonomiske virksomhed, men alene til de mærkbare objektive fordele, som nævnte aftale, vedtagelse eller praksis gør det muligt at opnå inden for de forskellige berørte sektorer eller markeder. For at denne første betingelse kan anses for at være opfyldt, er det desuden nødvendigt ikke alene at fastslå realiteten og omfanget af disse effektivitetsgevinster, men også at godtgøre, at de kan opveje de ulemper for konkurrencen, der følger af den pågældende aftale, vedtagelse eller praksis (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 192 og den deri nævnte retspraksis).

223 Sådanne gevinster skal kunne opgøres (jf. dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 196), for så vidt som det med en evalueringsmodel skal være muligt at afveje dem mod den skadelighed, som i den omhandlede sammenhæng følger af den form for samordning mellem virksomheder, der som følge af kendetegnene herved er knyttet til aftalen, vedtagelsen eller den samordnede praksis, eller mod de konkrete eller potentielle konkurrencebegrænsende virkninger, som nævnte aftale, vedtagelse, eller samordnede praksis medfører.

224 I tvisten i hovedsagen kan den omstændighed, at de omhandlede bestemmelser begrænser fodboldagenternes mulighed for at drage fordel af visse unormale markedsforhold, indebære, at der foreligger effektivitetsgevinster på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere fra én enhed til en anden eller på markedet for ansættelse af spillere eller trænere. Afhjælpningen af et markedssvigt kan nemlig i princippet skabe sådanne effektivitetsgevinster af økonomisk karakter, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve under hensyntagen til alle de krav, der er anført i nærværende doms præmis 219-223.

225 Med hensyn til den anden betingelse, der er nævnt i nærværende doms præmis 220, indebærer denne, at det godtgøres, at de effektivitetsgevinster, som den pågældende aftale, vedtagelse eller praksis skal muliggøre, har en gunstig virkning for brugerne som helhed, hvad enten der er tale om erhvervsdrivende, forbrugere i mellemleddet eller de endelige forbrugere, inden for de forskellige berørte sektorer eller markeder (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 193).

226 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at for så vidt som begrebet »brugerne som helhed« forudsætter, at det vurderes, om sådanne gevinster foreligger, skal denne anden betingelse forstås således, at den ikke nødvendigvis kræver, at hver enkelt potentiel bruger af de pågældende varer eller tjenesteydelser begunstiges på samme måde af disse gevinster, endsige at den pågældende begunstiges individuelt heraf, i det omfang, en rimelig andel af fordelen ved nævnte gevinster tilkommer samtlige disse brugere betragtet som en helhed.

227 Hvad angår den tredje betingelse, som vedrører den pågældende adfærds uundværlighed eller nødvendighed, indebærer denne betingelse, at der foretages en vurdering og en sammenligning af virkningerne af på den ene side denne aftale, vedtagelse eller praksis og på den anden side de alternative foranstaltninger, som er faktisk tænkelige, med henblik på at afgøre, om de effektivitetsgevinster, der forventes af den nævnte adfærd, kan opnås ved foranstaltninger, der er mindre restriktive for konkurrencen (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 197, og af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 156).

228 Hvad angår den fjerde betingelse kræver efterprøvelsen af, om denne betingelse er opfyldt i et givet tilfælde, en undersøgelse af de kvantitative og kvalitative forhold, der kendetegner konkurrencens funktion inden for de berørte sektorer eller markeder, med henblik på at fastslå, om den pågældende aftale, vedtagelse inden for en sammenslutning af virksomheder eller samordnede praksis sætter de deltagende virksomheder i stand til at udelukke enhver effektiv konkurrence for en væsentlig del af de pågældende varer eller tjenesteydelser (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 198).

229 For at udelukke, at den omhandlede adfærd kan være omfattet af fritagelsen i artikel 101, stk. 3, TEUF, er det tilstrækkeligt, at en af disse fire kumulative betingelser ikke er opfyldt (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 208, og af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 155).

230 Det tilkommer den virksomhed eller den sammenslutning af virksomheder, der påberåber sig denne bestemmelse, ved overbevisende argumenter og beviser at godtgøre, at de betingelser, der kræves for at være begunstiget af en fritagelse, er opfyldt (jf. i denne retning dom af 6.10.2009, GlaxoSmithKline Services m.fl. mod Kommissionen m.fl., C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P og C-519/06 P, EU:C:2009:610, præmis 82).

231 Såfremt disse argumenter og disse beviser forpligter den anden part til at tilbagevise dem på en overbevisende måde, kan det i mangel af en sådan tilbagevisning antages, at bevisbyrden, som påhviler den part, der påberåber sig artikel 101, stk. 3, TEUF, er blevet løftet (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 191).

232 Det følger heraf, at det i tvisten i hovedsagen påhviler FIFA for at kunne være omfattet af artikel 101, stk. 3, TEUF for den forelæggende ret med overbevisende argumenter og beviser at godtgøre, at vedtagelsen af fodboldagentreglerne skabte kvalitative eller kvantitative effektivitetsgevinster, som kunne opstå på de relevante markeder for fodboldagentydelser, og at disse gevinster for forbrugerne ville kunne udligne alle de negative virkninger ved de omtvistede bestemmelser i fodboldagentreglerne, selv om disse bestemmelser har konkurrencebegrænsende »formål« eller »følge«.

233 Når dette er sagt, skal det med hensyn til en bestemmelse som fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c), bemærkes, at det følger af nærværende doms præmis 158, at forbuddet for fodboldagenter mod at henvende sig til eller indgå en repræsentationsaftale med en klient, som allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale, ikke finder anvendelse på fodboldagenter, som allerede er bundet af en eksklusiv repræsentationsaftale, hvorved en sådan bestemmelse giver sidstnævnte en uberettiget fordel. Denne bestemmelse opfylder således ikke den første af de betingelser, der er fastsat i artikel 101, stk. 3, TEUF, eftersom den ikke kan anses for at skabe nogen effektivitetsgevinst.

234 Det følger dermed af samtlige ovenstående betragtninger, at artikel 101 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, dels for så vidt som kravene i dette regelsæt skaber konkurrencebegrænsninger, uanset om disse kvalificeres som konkurrencebegrænsende »formål« eller »følge«, dels for så vidt som disse begrænsninger ikke kan opfylde de betingelser, der er anført i artikel 101, stk. 3, TEUF for at kunne være omfattet af en undtagelse til forbuddet i artikel 101, stk. 1, TEUF, eller for så vidt som nævnte begrænsninger hvad angår krav, der har en konkurrencebegrænsende følge, ikke forfølger et legitimt formål af almen interesse, i forhold til hvilket disse begrænsninger er passende, nødvendige og forholdsmæssige i snæver forstand.

b) Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af artikel 102 TEUF

235 Det skal indledningsvis bemærkes, at artikel 101 TEUF og artikel 102 TEUF skal fortolkes og anvendes i sammenhæng, dog under overholdelse af de særlige kendetegn ved hver af disse artikler (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 119).

236 I henhold til artikel 102 TEUF er enhver adfærd, som kan tilregnes en eller flere virksomheder, der har en dominerende stilling på det indre marked eller en væsentlig del heraf, som kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater, og som udgør misbrug af en sådan stilling, uforenelig med det indre marked og dermed forbudt.

1) Spørgsmålet, om den omhandlede adfærd hidrører fra en eller flere virksomheder

237 I det foreliggende tilfælde står det fast, at fodboldagentreglerne alene er blevet vedtaget af FIFA. Det er med henblik på anvendelsen af artikel 101, stk. 1, TEUF ganske vist blevet fastslået, at dette forbund udgør en sammenslutning af virksomheder. Denne omstændighed udelukker imidlertid ikke, at forbundet med henblik på anvendelsen af artikel 102 TEUF kan kvalificeres som »virksomhed«.

238 Eftersom FIFA ligeledes forfølger formål, som er særlige for dette forbund, og det med henblik herpå er aktivt på en række markeder, herunder markederne for tilrettelæggelse af sportsturneringer, billetsalg til sport, salg af TV-rettigheder, salg af mediepartnerskaber, sponsorater eller markedsføring af licenser til at udnytte intellektuelle ejendomsrettigheder, kan nævnte forbund nemlig anses for at opfylde kvalificeringen som »virksomhed« med henblik på anvendelsen af artikel 102 TEUF (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 115).

2) Besiddelsen af en dominerende stilling på det indre marked eller en væsentlig del heraf

239 Det følger af fast retspraksis, at begrebet »dominerende stilling« vedrører en stærk økonomisk position, som en eller flere virksomheder har, og som sætter disse i stand til at hindre, at der opretholdes en effektiv konkurrence på et eller flere relevante markeder, hvilke kan adskille sig fra det marked, hvorpå virksomheden har en sådan styrke, idet den kan anlægge en i betydeligt omfang uafhængig adfærd over for konkurrenter, kunder, leverandører og i sidste instans over for forbrugerne (jf. i denne retning dom af 6.12.2012, AstraZeneca mod Kommissionen, C-457/10 P, EU:C:2012:770, præmis 175).

240 En sådan økonomisk styrke på et givent marked kan bl.a. skyldes, at en virksomhed udøver en regelfastsættelses-, kontrol- og sanktionsbeføjelse i forhold til en væsentlig del af dette eller disse markeder (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 137).

241 I det foreliggende tilfælde står det fast, at FIFA som paraplyorganisation for forskellige sammenslutninger og internationale og nationale forbund som følge af den regelfastsættelsesbeføjelse, som dette forbund er tillagt ved denne opbygning, i praksis kan udøve denne beføjelse i forhold til størstedelen af den økonomiske virksomhed vedrørende fodbold og dermed på de relevante markeder og således hindre, at der opretholdes en effektiv konkurrence på disse markeder.

242 I modsætning til de faktiske omstændigheder, der gav anledning til dom af 1. juli 2008, MOTOE (C-49/07, EU:C:2008:376), og af 21. december 2023, European Superleague Company (C-333/21, EU:C:2023:1011), er FIFA ganske vist ikke selv en aktiv aktør på disse markeder og navnlig på de markeder, der hovedsageligt berøres af fodboldagentreglerne, dvs. markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere og markedet for ansættelse af professionelle spillere eller trænere.

243 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 137 i forslaget til afgørelse, er denne omstændighed imidlertid ikke til hinder for, at FIFA har beføjelse til at fastlægge de betingelser, hvorunder virksomheder kan få adgang til markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af spillere eller trænere samt markedet for ansættelse af spillere eller trænere.

244 Det skal følgelig fastslås, at FIFA har en dominerende stilling som omhandlet i artikel 102 TEUF på de forskellige markeder, hvorpå dette forbund har en regelfastsættelses-, kontrol- og sanktionsbeføjelse, navnlig de markeder, der kan påvirkes af fodboldagentreglernes anvendelse.

3) Begrebet »påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne«

245 Eftersom begrebet »påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne« er fælles for artikel 101 TEUF og 102 TEUF, og idet det i nærværende doms præmis 95 er blevet fastslået, at denne betingelse er opfyldt i det foreliggende tilfælde med henblik på anvendelsen af artikel 101 TEUF, følger heraf, at det forholder sig på samme måde med hensyn til artikel 102 TEUF.

4) Spørgsmålet, om der foreligger misbrug

246 Det følger af fast retspraksis, at artikel 102 TEUF har til formål at forhindre, at konkurrencen påvirkes til skade for almenheden, de enkelte virksomheder og forbrugerne, ved at bekæmpe, at virksomheder, der har en dominerende stilling, udviser en adfærd, som begrænser konkurrence på ydelser, og som dermed kan påføre forbrugerne direkte skade, eller som hindrer eller fordrejer denne konkurrence og dermed indirekte kan forvolde dem skade (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 124 og den deri nævnte retspraksis).

247 Virksomheder med dominerende stilling er nemlig – uafhængigt af årsagerne til, at de indtager en sådan dominerende stilling – særligt forpligtet til ikke ved deres adfærd at skade en effektiv og ufordrejet konkurrence på det indre marked (dom af 12.5.2022, Servizio Elettrico Nazionale m.fl., C-377/20, EU:C:2022:379, præmis 74).

248 En adfærd, som, idet der anvendes metoder, der adskiller sig fra dem, der regulerer konkurrence på ydelser mellem virksomheder, skaber hindringer for opretholdelsen af den grad af konkurrence, der findes på markedet, eller for udviklingen af denne konkurrence, udgør misbrug (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 125 og den deri nævnte retspraksis).

249 Artikel 102 TEUF har derimod hverken til formål at forhindre, at virksomheder ved egne ydelser opnår en dominerende stilling på et eller flere markeder, eller at sikre, at konkurrerende virksomheder, der er mindre effektive end de virksomheder, der indtager en sådan stilling, kan forblive på markedet (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis).

250 Tværtimod kan konkurrence på ydelser pr. definition føre til, at mindre effektive, konkurrerende virksomheder, som således er mindre interessante for forbrugerne i forhold til bl.a. pris, produktion, udvalg, kvalitet eller innovation, forsvinder eller marginaliseres (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 127 og den deri nævnte retspraksis).

251 Så meget desto mere gør artikel 102 TEUF ikke selve eksistensen af dominerende stilling, men alene misbrug af en sådan, strafbar, alt imens den pålægger dominerende virksomheder en særlig forpligtelse til ikke ved deres adfærd at skade en effektiv og ufordrejet konkurrence på det indre marked (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 128 og den deri nævnte retspraksis).

252 Påvisningen af, at en adfærd skal kvalificeres som »misbrug af dominerende stilling«, som kan indebære, at der gøres brug af forskellige analysemodeller – afhængigt af hvilken type adfærd der er omhandlet i en given sag – skal i alle tilfælde foretages ud fra en bedømmelse af alle relevante faktiske omstændigheder (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 130 og den deri nævnte retspraksis).

253 De former for adfærd, der kan kvalificeres som misbrug af dominerende stilling, omfatter ikke blot dem, der kvalificeres som »misbrug ved fortrængning«, dvs. adfærd, som, idet der anvendes metoder, der ikke henhører under konkurrence på ydelser, kan udelukke konkurrenterne fra et eller flere markeder (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 129), men ligeledes adfærd, som kvalificeres som »misbrug ved udnyttelse«, der består i, at en sådan virksomhed ulovligt drager fordel af sin dominerende

stilling på et marked til skade for sine kunder og leverandører og i sidste ende forbrugerne ved at pålægge dem prismæssige eller ikke-prismæssige forretningsvilkår, som ikke er dem, der ville være blevet anvendt, hvis det var muligt at udøve konkurrence og altså en tilstrækkeligt effektiv konkurrence (jf. i denne retning dom af 14.2.1978, United Brands og United Brands Continentaal mod Kommissionen, 27/76, EU:C:1978:22, præmis 249, og af 14.9.2017, Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība, C-177/16, EU:C:2017:689, præmis 35).

254 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne i hovedsagen gjort gældende, at de bestemmelser i fodboldagentreglerne, som den forelæggende ret har omtalt, både skaber virkninger med fortrængning og udnyttelse på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere og på markedet for ansættelse af spillere eller trænere.

255 For det første har disse bestemmelser til følge, at adgangen til det førstnævnte marked begrænses for såvel fodboldagenter som for spillere, trænere, klubber og selvstændige ligaer, og at muligheden for at konkurrere effektivt begrænses for de fodboldagenter, der allerede er aktive på dette marked, ligesom bestemmelserne begrænser klubbernes muligheder for at konkurrere på markedet for ansættelse af spillere eller trænere. For det andet bevirker nævnte bestemmelser, at fodboldagenterne pålægges andre transaktionsvilkår end dem, der ville have været gældende under normale konkurrencevilkår.

256 I første række skal det med hensyn til det eventuelle misbrug ved fortrængning bemærkes, som det fremgår af den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 253, at for at en dominerende virksomheds adfærd henhører under denne analysemodel, skal denne virksomhed befinde sig i en aktuel eller potentiel konkurrence med de virksomheder, der påvirkes af den omhandlede adfærd.

257 Den særlige analysemodel for misbrug ved fortrængning er nemlig baseret på en undersøgelse af, dels om den omhandlede adfærd adskiller sig fra konkurrence på ydelser, dels om denne adfærd har til faktisk eller potentiel følge at begrænse konkurrencen ved at fortrænge konkurrerende virksomheder, der er lige så effektive, fra det eller de relevante markeder, eller ved at forhindre, at disse virksomheder kan udvikle sig på disse markeder, idet det bemærkes, at de relevante markeder lige så vel kan være de markeder, hvor den dominerende stilling indtages, som de forbundne eller beslægtede markeder, hvor den nævnte adfærd forventes at skabe sine faktiske eller potentielle virkninger (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 129, og af 10.9.2024, Google og Alphabet mod Kommissionen (Google Shopping), C-48/22 P, EU:C:2024:726, præmis 165).

258 Ifølge Domstolens praksis kan den første betingelse, der skal vurderes som led i denne undersøgelse, bl.a. opfyldes ved at godtgøre, at adfærden ikke kunne eftergøres af en hypotetisk konkurrent, der var lige så effektiv, men ikke dominerende (jf. i denne retning dom af 12.5.2022, Servizio Elettrico Nazionale m.fl., C-377/20, EU:C:2022:379, præmis 82), mens den anden betingelse kræver, at den pågældende adfærd havde til virkning at fortrænge en lige så effektiv hypotetisk konkurrent fra det eller de berørte markeder eller forhindre, at denne kunne udvikle sig på disse markeder (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 129 og den deri nævnte retspraksis).

259 Når dette er sagt, er konstateringen af en tilsidesættelse af artikel 102 TEUF som følge af et misbrug ved fortrængning ikke betinget af, at det godtgøres, at den pågældende adfærd konkret kan fortrænge en sådan konkurrent (jf. i denne retning dom af 10.9.2024, Google og Alphabet mod Kommissionen (Google Shopping), C-48/22 P, EU:C:2024:726, præmis 263 og 264).

260 Henvisningen til en lige så effektiv konkurrent i de tilfælde, hvor dette er relevant, tjener nemlig også til at erindre, at de aktuelle eller potentielle fortrængende følger, som den omhandlede adfærd skaber, for at opfylde den anden betingelse, der er omtalt i nærværende doms præmis 257, ikke alene skal vedrøre mindre effektive virksomheder, eftersom det står fast, at artikel 102 TEUF hverken har til formål at forhindre, at virksomheder ved egne ydelser opnår en dominerende stilling på et eller flere markeder, eller at sikre, at konkurrerende virksomheder, der er mindre effektive end de virksomheder, der indtager en sådan stilling, kan forblive på markedet. Tværtimod kan konkurrence på ydelser pr. definition føre til, at mindre effektive, konkurrerende virksomheder, som således er mindre interessante for forbrugerne i forhold til bl.a. pris, produktion, udvalg, kvalitet eller innovation, forsvinder eller marginaliseres (dom af 10.9.2024, Google og Alphabet mod Kommissionen (Google Shopping), C-48/22 P, EU:C:2024:726, præmis 164 og den deri nævnte retspraksis).

261 Det skal bemærkes, at FIFA i tvisten i hovedsagen kan anses for at have en dominerende stilling på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere samt på markedet for ansættelse af spillere eller trænere, idet denne stilling følger af den regelfastsættelses-, kontrol- og sanktionsbeføjelse, som dette forbund udøver i forhold til disse markeder, som det er anført i nærværende doms præmis 244.

262 Det fremgår ganske vist ikke af sagsakterne for Domstolen, at FIFA er til stede som virksomhed på et af disse markeder, eller at dette forbund har til hensigt at udøve økonomisk virksomhed herpå på kort eller mellemlang sigt.

263 FIFA's medlemmer er ikke desto mindre de nationale fodboldforbund, der selv består af virksomheder, nemlig de selvstændige ligaer og klubberne, som udøver forskellige former for økonomisk virksomhed, hvoraf en af de væsentligste er tilrettelæggelse af eller deltagelse i fodboldturneringer. Udøvelsen af sidstnævnte aktiviteter bevirker, at disse ligaer og klubber virker på markedet for ansættelse af professionelle spillere og trænere og på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere.

264 Selv om på den ene side de selvstændige ligaer og fodboldklubberne og på den anden side de fodboldagenter, som er til stede på dette marked, ikke skal anses for konkurrenter, forfølger de ikke desto mindre modsatrettede økonomiske, kommercielle og finansielle interesser herpå, navnlig hvad angår fordelingen af den fortjeneste, der kan opnås ved international transfer af professionelle spillere eller trænere, hvori de kan skulle deltage.

265 Såfremt FIFA måtte anvende sin regelfastsættelsesbeføjelse og dermed sin dominerende stilling til at begrænse eller – alt efter de økonomiske eller konkurrencemæssige interesser for de selvstændige ligaer og klubber, som er medlemmer af de nationale forbund, der er medlemmer af FIFA – styre eller regulere udviklingen af konkurrencen på markedet for fodboldagentydelser, kan en sådan adfærd kvalificeres som misbrug af dominerende stilling, og nærmere bestemt misbrug ved fortrængning, selv om virkningerne af denne adfærd skulle vise sig på markeder, som er forbundne eller beslægtede med de markeder, hvorpå FIFA udøver over sin egen økonomiske virksomhed. Det ville forholde sig på samme måde, hvis dette forbund anvendte sine beføjelser for at begrænse, styre eller regulere udviklingen af konkurrencen på dette marked på grundlag af

sine egne økonomiske eller konkurrencemæssige interesser, herunder dem, der kommer til udtryk på andre markeder, såsom markedet for tilrettelæggelse af visse turneringer mellem klubber, hvor FIFA har en dominerende stilling.

266 For at afgøre, om det forholder sig således i en sag som hovedsagen, skal der imidlertid foretages en detaljeret, fuldstændig og overordnet analyse af den omhandlede adfærd, hvilket forudsætter en undersøgelse af arten og indholdet af de regler, som et sådant forbund vedtager for at regulere, kontrollere eller sanktionere forskellige aspekter ved de pågældende økonomiske aktiviteter, samt reglernes aktuelle eller potentielle følger for de relevante markeder.

267 I det foreliggende tilfælde tilkommer det den forelæggende ret at foretage en sådan analyse.

268 I anden række skal det med hensyn til det eventuelle misbrug ved udnyttelse bemærkes, at anvendelsen af den analysemodel, der ligger i denne kvalificering, forudsætter, at en dominerende virksomhed ved sin adfærd ulovligt har opnået eller forsøgt at opnå en fordel ved denne stilling på et givent marked til skade for sine kunder, leverandører eller andre forretningspartnere.

269 Navnlig en dominerende virksomheds adfærd, som består i at pålægge kunder eller leverandører handelsvilkår, der ikke står i et rimeligt forhold til transaktionens art eller værdien af det handlede produkt eller den handlede tjenesteydelse, udgør et sådant misbrug (jf. i denne retning dom af 14.9.2017, Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība, C-177/16, EU:C:2017:689, præmis 35, og af 18.12.2025, OSA, C-161/24, EU:C:2025:985, præmis 29).

270 Selv om det i det foreliggende tilfælde står fast, at fodboldagenterne hverken leverer varer eller tjenesteydelser til FIFA, forholder det sig i henhold til fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra f), ikke desto mindre således, at fodboldagenter, der ønsker at udøve deres virksomhed på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere, skal betale et årligt gebyr til dette forbund til bevarelse af deres licens, hvortil kan komme bl.a. udgifter til at bestå den prøve, der kræves for at opnå denne licens.

271 Dette marked for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere er endvidere i sig selv generelt uløseligt forbundet med det marked for ansættelse af spillere eller trænere, som er to markeder, hvorpå virksomheder i form af selvstændige ligaer og klubber, som er medlemmer af de nationale fodboldforbund, der selv er medlemmer af FIFA, er aktive, og i forhold til hvilke dette forbunds regelfastsættelses-, kontrol- og sanktionsbeføjelse udøves. På denne baggrund er fodboldagenter underlagt FIFA's beføjelser og er med henblik på udøvelsen af deres aktiviteter afhængige af forretningspartnere, der selv er indirekte medlemmer af nævnte forbund. De kan således påvirkes af sidstnævntes eventuelle misbrug ved udnyttelse, som følger af forbundets anvendelse af sine beføjelser.

272 Når dette er sagt, skal det, som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 127 og 128 i forslaget til afgørelse, for at der med denne analysemodel er påvist et sådant misbrug under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder, godtgøres, at den dominerende virksomhed i sin egen interesse har pålagt sine kunder, leverandører eller forretningspartnere vilkår for udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed, som savner en økonomisk, teknisk eller retligt objektiv begrundelse.

273 I tvisten i hovedsagen kan misbrug ved udnyttelse således godtgøres ved at påvise, at et rimeligt effektivt sportsforbund i en tilsvarende situation ville have været foranlediget til at vedtage andre bestemmelser end de i hovedsagen omhandlede, hvilke bestemmelser ville have været væsentligt mindre skadelige for fodboldagenternes egne interesser, samtidig med at de var egnede til at nå de forfulgte mål.

274 Det tilkommer under alle omstændigheder den forelæggende ret for hver af disse bestemmelser at vurdere, om de kan undersøges med den analysemodel, der finder anvendelse på misbrug ved udnyttelse, og afgøre, om de forskellige bestemmelser, som den pågældende ret har omtalt, kan udgøre misbrug af en dominerende stilling som omhandlet i artikel 102 TEUF.

5) Muligheden for at begrunde en adfærd, der henhører under artikel 102 TEUF

275 Såfremt sagsøgerne i hovedsagen formår at godtgøre, at visse af de omtvistede bestemmelser kan kvalificeres som »misbrug af dominerende stilling«, for så vidt som disse bestemmelser er udtryk for FIFA's udnyttelse af den dominerende stilling, som dette forbund har på markedet for fodboldagentydelser med henblik på international transfer af professionelle spillere eller trænere eller på markedet for ansættelse af spillere eller trænere, kan forbundet forsøge at begrunde en sådan adfærd. Med henblik herpå kan FIFA enten gøre gældende, at forbundets adfærd henhører under den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 176, eller er objektivt nødvendig på grund af specifikke og legitime forpligtelser af f.eks. retlig, industriel eller kommerciel art (jf. analogt dom af 14.9.2017, Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra/Latvijas Autoru apvienība, C-177/16, EU:C:2017:689, præmis 60, og af 25.2.2025, Alphabet m.fl., C-233/23, EU:C:2025:110, præmis 71 og 74), eller godtgøre, at de negative virkninger, som kan følge af denne adfærd for forbrugerne, opvejes eller endog overvindes af effektivitetsgevinster, som ligeledes er til gavn for forbrugerne (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 202).

276 I første omgang skal det med hensyn til den retspraksis, der er henvist til i nærværende doms præmis 176, bemærkes, at anvendelsen heraf i forbindelse med anvendelsen af artikel 102 TEUF er underlagt de samme betingelser som dem, der er omtalt i nærværende doms præmis 176-179 vedrørende gennemførelsen af artikel 101 TEUF.

277 Denne retspraksis kan navnlig ikke anvendes på adfærd, der – uanset hvilke legitime formål af almen interesse der ville kunne påberåbes som begrundelse herfor – efter selve sin karakter tilsidesætter artikel 102 TEUF (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 185).

278 I anden omgang skal det hvad angår en virksomheds mulighed for at gøre gældende, at dens adfærd er objektivt nødvendig på grund af specifikke og legitime forpligtelser, bemærkes, at de situationer, som i retspraksis allerede er anerkendt for at kunne kvalificeres således, at sådanne forpligtelser foreligger, bl.a. omfatter eksistensen af legitime krav som behovet for at imødegå kommercielle eller særlige tekniske forpligtelser (jf. i denne retning og analogt dom af 3.10.1985, CBEM, 311/84, EU:C:1985:394, præmis 26, og af 25.2.2025, Alphabet m.fl., C-233/23, EU:C:2025:110, præmis 73).

279 I det foreliggende tilfælde tilkommer det den forelæggende ret at afgøre, om sagsøgerne i hovedsagen har påvist, at en sådan situation foreligger.

280 Hvis det forholder sig således, skal den forelæggende ret derefter efterprøve, om den pågældende virksomheds, i dette tilfælde FIFA's, adfærd fortsat er forholdsmæssig, hvilket ligesom anvendelsen af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 179, forudsætter, at denne adfærd for det første var egnet til at opfylde disse forpligtelser, for det andet var nødvendig med henblik herpå, og for det tredje ikke har skadet konkurrencen urimeligt i forhold til følgerne af en manglende overholdelse af nævnte forpligtelser, herunder ved at fjerne enhver konkurrence på det pågældende marked.

281 I tredje omgang skal det med hensyn til muligheden for at begrunde eventuelt misbrug af en dominerende stilling med den omstændighed, at de negative virkninger af den pågældende adfærd for forbrugerne opvejes eller endog overvindes af effektivitetsgevinster, som ligeledes er til gavn for forbrugerne, bemærkes, at denne mulighed er underlagt de samme betingelser som dem, der er fastsat for anvendelsen af artikel 101, stk. 3, TEUF som anført i nærværende doms præmis 176-179.

282 Hvis det i det foreliggende tilfælde er godtgjort, at sagsøgerne i hovedsagen har løftet deres bevisbyrde for påvisningen af et misbrug af dominerende stilling, tilkommer det derefter den forelæggende ret at vurdere, om FIFA's argumenter som begrundelse for nævnte bestemmelser – uanset om de støttes på den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 176, på eksistensen af effektivitetsgevinster eller på deres objektivt nødvendige karakter i lyset af specifikke forpligtelser – er velbegrundede.

283 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at artikel 102 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, for så vidt som dels, at dette sportsforbund har en bindende regelfastsættelsesbeføjelse i forhold til en væsentlig del af det relevante marked, og kravene i dette regelsæt kan udgøre misbrug af dominerende stilling som omhandlet i denne artikel 102, dels at sådanne krav ikke forfølger et legitimt formål af almen interesse, i forhold til hvilket nævnte krav er passende, nødvendige og forholdsmæssige i snæver forstand, ikke er objektivt nødvendige på grund af specifikke og legitime forpligtelser af f.eks. retlig, industriel eller kommerciel art og ikke skaber effektivitetsgevinster til fordel for forbrugerne, der kan udligne de negative følger, som kravene medfører for disse forbrugere.

3. Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af artikel 56 TEUF

284 I henhold til artikel 56 TEUF er der forbud mod restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser inden for EU, for så vidt angår statsborgere i medlemsstaterne, der er bosat i en anden medlemsstat end modtageren af den pågældende ydelse.

285 Selv om denne bestemmelse først og fremmest er rettet til medlemsstaterne, kan den ikke desto mindre finde anvendelse, når en gruppe eller organisation, der har visse beføjelser over for private, kan pålægge disse vilkår, der svarer til dem, som medlemsstaten selv ville kunne pålægge dem (jf. i denne retning dom af 12.12.1974, Walrave og Koch, 36/74, EU:C:1974:140, præmis 17, af 11.4.2000, Deliège, C-51/96 og C-191/97, EU:C:2000:199, præmis 47, og af 13.6.2019, TopFit og Biffi, C-22/18, EU:C:2019:497, præmis 39).

286 Artikel 56 TEUF er således til hinder for ethvert regelsæt, som vedtages af et internationalt sportsorgan, og som kan hindre udøvelsen af denne frihed ved at udelukke, indebære ulemper for eller gøre det mindre tiltrækkende for tjenesteydere med hjemsted i en medlemsstat at udøve virksomhed i en anden medlemsstat (jf. i denne retning dom af 16.3.2010, Olympique Lyonnais,

C-325/08, EU:C:2010:143, præmis 33, og af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 247 og den deri nævnte retspraksis), medmindre et sådant regelsæt er begrundet.

a) Spørgsmålet, om der foreligger en hindring

287 I det foreliggende tilfælde står det fast, at fodboldagentreglerne finder anvendelse i alle medlemsstaterne.

288 Det forholder sig imidlertid ikke desto mindre således, at fodboldagenter med hjemsted i nogle medlemsstater efter FIFA's vedtagelse af de omhandlede bestemmelser nu kan være hindret i at levere visse af deres ydelser til nuværende eller potentielle klienter, som har hjemsted i en anden medlemsstat, hvor denne aktivitet tidligere ikke var reguleret eller var underlagt mindre strenge krav. Dette er tilfældet med de bestemmelser, som begrænser repræsentation af flere parter, bestemmelserne vedrørende fodboldagentlicens, for så vidt som disse bestemmelser gør indrømmelsen af en fodboldlicens betinget af, at fodboldagenterne ikke har været genstand for nogen af de strafferetlige eller disciplinære sanktioner, der er omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii), samt bestemmelserne om »henvendelser« i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c).

289 Hvad derimod angår bestemmelserne om det honorar, som en fodboldagent kan gøre krav på, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at et regelsæt ikke udgør en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 56 TEUF, blot fordi mindre strenge eller økonomisk mere interessante bestemmelser kunne have fundet anvendelse, hvis dette regelsæt ikke var blevet vedtaget (jf. i denne retning dom af 29.3.2011, Kommissionen mod Italien, C-565/08, EU:C:2011:188, præmis 49, og af 8.6.2023, Fastweb m.fl. (Faktureringsfrekvens), C-468/20, EU:C:2023:447, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

290 De bestemmelser om honorar, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, kan følgelig ikke anses for at indføre en restriktion af denne frihed, alene fordi bestemmelserne regulerer honorarer til fodboldagenter og trænere eller metoderne til beregningen eller udbetalingen heraf. Det påhviler den forelæggende ret at afgøre, om disse bestemmelser af en anden grund kan anses for at udgøre en sådan restriktion i lyset af de af sagsøgerne i hovedsagen anførte argumenter.

291 Bestemmelserne om indsamling af visse oplysninger på en digital platform, der forvaltes af FIFA, og videregivelsen af nogle af disse til de andre fodboldagenter, klubberne, de selvstændige ligaer, trænerne og spillerne, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, fremstår ikke af en sådan art, at de kan udgøre en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, eftersom den følge, som disse bestemmelser kan have for fodboldagenternes udøvelse af deres aktiviteter i en anden medlemsstat, er for usikker og for indirekte til at kunne anses for at kunne hæmme denne frihed.

292 Det fremgår nemlig af fast retspraksis, at et regelsæt, som kan gøres gældende over for alle erhvervsdrivende, der udøver virksomhed på det nationale område, og som ikke har til formål at fastsætte de nærmere betingelser for de berørte virksomheders udveksling af tjenesteydelser, og hvis begrænsende følger for den frie udveksling af tjenesteydelser er alt for usikre og indirekte til, at den forpligtelse, som regelsættet indeholder, kan antages at begrænse denne frihed, ikke er i strid med forbuddet i artikel 56 TEUF (dom af 22.12.2022, Airbnb Ireland og Airbnb Payments UK, C-83/21, EU:C:2022:1018, præmis 45).

293 Det skal indledningsvis bemærkes, at bestemmelserne om indsamlingen af visse oplysninger på en digital platform, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, hverken ses at have til formål at regulere betingelserne for udøvelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser for virksomheder, der er etableret i en anden medlemsstat, eller at forbyde, medføre ulemper for eller gøre udøvelsen af denne ret til frihed mindre attraktiv på en tilstrækkeligt sikker og direkte måde for fodboldagenter med hjemsted i andre medlemsstater, eftersom de ønskede oplysninger hverken er vanskelige at fremlægge eller er uforholdsmæssigt omfattende (jf. i denne retning og analogt dom af 20.6.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Udstationering af arbejdstagere fra tredjelande), C-540/22, EU:C:2024:530, præmis 116), hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

294 De bestemmelser om fodboldagentlicensen, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, hvorved opnåelsen og bevarelsen af denne licens gøres betinget af, at fodboldagenterne underkaster sig FIFA's regler, og i mangel heraf schweizisk ret, kan endvidere kun indføre en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, hvis de bestemmelser, som herved er gjort anvendelige på nævnte fodboldagenter, i sig selv kan afskrække disse fodboldagenter fra at udøve deres virksomhed i en anden medlemsstat.

295 Endelig skal det med hensyn til bestemmelserne om fodboldagentlicensen, hvorefter opnåelsen og bevarelsen heraf er betinget af, at fodboldagenterne underkaster sig dette forbunds, medlemsforbundenes samt CAS' kompetence, bemærkes, at den forelæggende ret ikke i tilstrækkelig grad har forklaret, hvorledes sådanne bestemmelser i sig selv kan forbyde, medføre ulemper for eller gøre udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser på en medlemsstats område mindre attraktiv for fodboldagenter med hjemsted i en anden medlemsstat, hvorfor Domstolen ikke kan tage stilling hertil.

b) Spørgsmålet, om der foreligger begrundelser

296 For så vidt som det i nærværende doms præmis 288 er fastslået, at visse af de bestemmelser, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, udgør hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser, der er fastsat i artikel 56 TEUF, skal det bemærkes, at ikke-statslige foranstaltninger kan være tilladte, selv om de hindrer en fri bevægelighed, der er foreskrevet i EUF-traktaten, hvis det for det første godtgøres, at vedtagelsen heraf er begrundet i et legitimt formål af almen interesse, som ikke er rent økonomisk, og, for det andet, at de overholder proportionalitetsprincippet, hvilket indebærer, at de skal være egnede til at sikre virkeliggørelsen af dette formål, og at de ikke må gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 251 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 95).

297 Hvad angår kravet om, at sådanne foranstaltninger skal være egnede, skal det ligeledes bemærkes, at de kun kan anses for at være egnede til at sikre virkeliggørelsen af det påberåbte formål, hvis de reelt opfylder hensynet om at nå målet på en sammenhængende og systematisk måde (dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 251 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2024, FIFA, C-650/22, EU:C:2024:824, præmis 95). Med hensyn til kravet om, at disse foranstaltninger er nødvendige, forudsætter dette, at det efterprøves, at der ikke fandtes alternative foranstaltninger, der, idet de var mindre restriktive, ville have gjort det muligt at nå det forfulgte mål lige så effektivt (jf. i denne retning og analogt dom af 4.10.2024, Litauen m.fl. mod Parlamentet og Rådet (Mobilitetspakken), C-541/20 – C-555/20, EU:C:2024:818, præmis 824, og af 10.7.2025, INTERZERO m.fl., C-254/23, EU:C:2025:569, præmis 208).

298 På samme måde som i forbindelse med statslige foranstaltninger tilkommer det endelig ophavsmanden til ikke-statslige foranstaltninger at godtgøre, at disse foranstaltninger opfylder de kumulative betingelser, der er omtalt i nærværende doms præmis 296, når en sagsøger eller sagsøgerne har godtgjort, at de pågældende foranstaltninger udgør en hindring i EUF-traktatens forstand (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 252 og den deri nævnte retspraksis).

299 For det første skal det med hensyn til de bestemmelser, der begrænser repræsentation af flere parter, som den forelæggende ret har omtalt i spørgsmålet, i det foreliggende tilfælde bemærkes, at disse bestemmelser tilsigter at undgå interessekonflikter og beskytte klienterne mod fodboldagenternes adfærd, som er i strid med de etiske krav, der finder anvendelse på denne aktivitet. På samme måde som den retspraksis, der er omhandlet i denne nærværende præmis 176, som det er fremhævet i nærværende doms præmis 188, kan finde anvendelse, når der foreligger aftaler eller vedtagelser i form af bestemmelser, der forfølger etiske eller principielle formål (jf. i denne retning dom af 21.12.2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, præmis 183), skal formålet om at undgå interessekonflikter anses for at udgøre et legitimt formål af almen interesse, som kan begrunde en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser.

300 Sådanne bestemmelser fremstår som egnede til at virkeliggøre et sådant formål, eftersom de begrænser muligheden for, at samme fodboldagent eller flere fodboldagenter, som er »tilknyttede«, fordi de er ledere, aktionærer eller partnere i samme selskab, har indbyrdes familierelationer eller har indgået en aftale om at samarbejde, samtidigt repræsenterer en spiller samt modtagende og frigivende klubber som led i samme transaktion.

301 Selv om der kunne påtænkes andre foranstaltninger, såsom at pålægge fodboldagenterne forpligtelser til gennemsigtighed og oplysning eller krav om at indhente skriftligt samtykke fra de berørte parter, synes sådanne foranstaltninger endvidere ikke at gøre det muligt at nå det forfulgte formål lige så effektivt, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

302 For det andet fremgår det med hensyn til bestemmelserne om fodboldagentlicens – for så vidt som disse gør opnåelsen af denne licens betinget af, at fodboldagenterne ikke har været genstand for en af de strafferetlige eller disciplinære foranstaltninger, som er omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 5, stk. 1, litra a), nr. ii) og iii) – af nærværende doms præmis 207, at disse bestemmelser forfølger et legitimt formål af almen interesse vedrørende fastsættelsen af etiske minimumsstandarder samt beskyttelse af spillere og trænere, bl.a. dem, der er i begyndelsen af deres karriere, mod fodboldagenters ulovlige praksis.

303 Hvad angår bestemmelserne om fodboldagentlicens – for så vidt som disse bestemmelser gør opnåelsen og bevarelsen af denne licens betinget af, at ansøgere om og indehavere af en sådan licens underkaster sig dels FIFA's regler og i mangel heraf schweizisk ret, dels dette forbunds, medlemsforbundenes og CAS' kompetence – fremgår det af nærværende doms præmis 207, at nævnte bestemmelser, hvis sådanne regler antages at indføre en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser, kan anses for at tilsigte at sikre et bedre beskyttelsesniveau for fodboldagenternes klienter og for fodboldagenterne selv, idet bestemmelserne fastsætter et ensartet regelsæt, som er underlagt en kontrolordning for en enkelt beslutningstagende instans. På tilsvarende vis som anført i nærværende doms præmis 299 kan et sådant formål anses for at være et legitimt formål af almen interesse, som kan begrunde en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser.

304 For så vidt som disse bestemmelser forpligter ansøgere om og indehavere af en fodboldagentlicens til at underkaste sig FIFA's regler, kan bestemmelserne vedrørende fodboldagentlicens desuden anses for i sidste ende at skulle sikre transfersystemets integritet og, i videre omfang, sportsturneringernes integritet samt forbedre de faglige standarder, der finder anvendelse på denne aktivitet. Sådanne formål kan ligeledes anses for at være legitime formål af almen interesse, der kan begrunde en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser.

305 Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret på grundlag af alle de relevante oplysninger at vurdere, om reglerne om fodboldagentlicens ved at underkaste opnåelsen og bevarelsen af en licens visse betingelser som dem, der er omtalt i nærværende doms præmis 302 og 303, er egnede til at forfølge de formål, der er nævnt i nærværende doms præmis 302 og 304, og om virkeliggørelsen af disse formål kan nås med foranstaltninger, der er mindre restriktive for leveringen af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 56 TEUF.

306 For det tredje skal det med hensyn til bestemmelserne om »henvendelse«, hvorefter det uden for visse perioder er forbudt for fodboldagenter at henvende sig til en potentiel klient og indgå en aftale med denne person, bemærkes, at FIFA for den forelæggende ret har begrundet disse bestemmelser med behovet for at sikre stabiliteten i kontrakterne mellem fodboldagenterne og klienterne. Som generaladvokaten har fremhævet i punkt 111 i forslaget til afgørelse, fremstår forfølgelsen af et sådant formål, der adskiller sig fra formålet om at sikre kontinuiteten i kontrakterne mellem spillere og klubber med henblik på god afvikling af sportsturneringerne, som værende af rent økonomisk karakter og kan følgelig ikke begrunde en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser.

307 FIFA har i sine indlæg for Domstolen ganske vist endvidere gjort gældende, at sådanne bestemmelser »er til fordel for spillerne, idet de nu har en præcis periode, hvorunder de kan overveje forskellige muligheder«. Et sådant argument kan knyttes til det legitime formål af almen interesse, der er omtalt i fodboldagentreglernes artikel 1, stk. 2, litra e), om at beskytte spillere, der mangler erfaring eller information om transfersystemet i fodbold.

308 Det forholder sig i det foreliggende tilfælde imidlertid ikke desto mindre således, at de omhandlede bestemmelser uden forskel beskytter spillere og klubber, selv om et sådant formål kun kan vedrøre spillerne. Som det fremgår af nærværende doms præmis 212, forfølger disse bestemmelser ikke dette formål på en sammenhængende måde, eftersom de ikke finder anvendelse på de fodboldagenter, der allerede er bundet af en repræsentationsaftale.

309 Såfremt sagsøgerne i hovedsagen kan godtgøre, at bestemmelserne om »henvendelse«, uagtet at de fremstår neutrale, alligevel indfører en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, kan en sådan hindring derfor ikke begrundes med et af de formål, der er anført i nærværende doms præmis 306 og 307. Det tilkommer følgelig den forelæggende ret at afgøre, om sådanne bestemmelser, henset til andre formål, som FIFA eventuelt har påberåbt sig, ikke desto mindre kan anses for begrundet i et legitimt formål af almen interesse, som ikke er af rent økonomisk karakter, og om de forfølger et sådant formål under overholdelse af de krav, der følger af proportionalitetsprincippet.

310 Det følger heraf, at artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse kan være til hinder for et regelsæt, som et internationalt sportsforbund har vedtaget vedrørende virksomheden som sportsagent, med bestemmelser, der for det første begrænser disse agenters repræsentation af flere parter, for det andet gør opnåelsen af den licens, der er nødvendig for at gennemføre visse transaktioner, betinget af, at nævnte agenter ikke har været genstand for visse

strafferetlige eller disciplinære sanktioner, for det tredje gør udstedelsen af denne licens betinget af overholdelsen af visse materielle bestemmelser, der kan forbyde, medføre ulemper for eller gøre udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser på en medlemsstats område mindre attraktiv for fodboldagenter med hjemsted i en anden medlemsstat, eller, for det fjerde, regulerer visse spilleragenters mulighed for at henvende sig til nye spillere med henblik på at repræsentere disse, hvis disse forskellige kategorier af bestemmelser hverken er begrundet i et legitimt formål af almen interesse eller står i rimeligt forhold til et sådant formål.

B. Det præjudicielle spørgsmål, for så vidt som det vedrører fortolkningen af databeskyttelsesforordningens artikel 6

311 I henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 1, finder denne forordning anvendelse på behandling af personoplysninger, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, og på anden ikke-automatisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

312 Når dette er sagt, fremgår det af denne forordnings artikel 1, stk. 1, at forordningen kun regulerer behandlingen af oplysninger om fysiske personer.

313 Databeskyttelsesforordningens artikel 6 kan således kun være til hinder for vedtagelsen af regler om behandling af personoplysninger, for så vidt som disse regler vedrører oplysninger om fysiske personer, herunder bl.a. fodboldagenter, spillere eller trænere, men ikke oplysninger om enheder som klubber eller selvstændige ligaer.

314 Hvad angår databeskyttelsesforordningens territoriale anvendelsesområde bestemmer denne forordnings artikel 3, stk. 2, litra a), at forordningen finder anvendelse på behandling af personoplysninger om personer, der er i EU, og som foretages af en dataansvarlig eller databehandler, der ikke er etableret i EU, hvis behandlingsaktiviteterne vedrører udbud af varer eller tjenester til disse personer i EU, uanset om betaling fra personen er påkrævet.

315 I det foreliggende tilfælde tilsigter fodboldagentreglerne at regulere fodboldagenternes erhvervsmæssige aktiviteter. For så vidt som den behandling af personoplysninger, der foreskrives ved fodboldagentreglerne, vedrører de økonomiske eller sportslige aktiviteter, som udøves af fysiske personer, herunder fodboldagenter, spillere eller trænere, inden for EU, henhører denne behandling følgelig under databeskyttelsesforordningens anvendelsesområde.

316 Enhver behandling af personoplysninger skal, med forbehold af de undtagelser, der er tilladte i henhold til denne forordnings artikel 23, overholde de principper, der gælder for behandling af personoplysninger, og de rettigheder, der tilkommer den registrerede, og som er fastsat i henholdsvis forordningens kapitel II og III. Navnlig skal enhver behandling af personoplysninger være i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i den nævnte forordnings artikel 5, og desuden opfylde i hvert fald en af de alternative betingelser for lovlighed, der er anført i samme forordnings artikel 6, stk. 1, første afsnit (jf. i denne retning dom af 2.3.2023, Norra Stockholm Bygg, C-268/21, EU:C:2023:145, præmis 43).

317 Som generaladvokaten har anført i punkt 159 i forslaget til afgørelse, følger det, selv om den forelæggende ret ikke har præciseret, hvilke af de i denne bestemmelse omhandlede betingelser for lovlighed der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, af såvel oplysningerne i

anmodningen om præjudiciel afgørelse som af arten af de omhandlede bestemmelser, at det drejer sig om den betingelse, der er fastsat i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f).

318 Denne bestemmelse foreskriver, at behandling af personoplysninger er lovlig, hvis den er »nødvendig for, at den dataansvarlige eller en tredjemand kan forfølge en legitim interesse, medmindre den registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der kræver beskyttelse af personoplysninger, går forud herfor«.

319 Ifølge fast retspraksis fastsætter nævnte bestemmelse således tre kumulative krav, nemlig for det første, at den dataansvarlige eller en tredjemand forfølger en legitim interesse, for det andet, at behandlingen er nødvendig for at forfølge den legitime interesse, og, for det tredje, at de registreredes interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder ikke går forud for den dataansvarliges eller tredjemands legitime interesse i behandlingen (jf. i denne retning dom af 4.7.2023, Meta Platforms m.fl. (Almindelige betingelser for anvendelse af et socialt netværk), C-252/21, EU:C:2023:537, præmis 106, og af 9.1.2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, præmis 45).

320 For det første har Domstolen med hensyn til kravet om, at den dataansvarlige forfølger en eller flere »legitime interesser« som omhandlet i databeskyttelsesforordningen, fastslået, at eftersom begrebet »legitim interesse« ikke er defineret i denne forordning, står det fast, at en bred vifte af interesser kan anses for at være legitime. Navnlig er dette begreb ikke begrænset til de interesser, der er anerkendt og fastsat ved lov (jf. i denne retning dom af 9.1.2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, præmis 46), men begrebet kan, som det fremgår af 47. betragtning til databeskyttelsesforordningen, bl.a. finde anvendelse, når der er et relevant og passende forhold mellem den registrerede og den dataansvarlige, f.eks. hvis den registrerede er kunde hos eller gør tjeneste under den dataansvarlige. Nævnte begreb adskiller sig generelt fra begrebet »legitimt formål af almen interesse«, hvortil henvises i den retspraksis, der bl.a. er omtalt i nærværende doms præmis 176 og 296, som det følger af den respektive ordlyd heraf.

321 For det andet indebærer kravet om, at behandlingen af personoplysninger er nødvendig for at opfylde den legitime interesse, der forfølges, at det efterprøves, om nævnte legitime interesse med rimelighed kan nås lige så godt på en anden måde, som er mindre indgribende i de registreredes grundlæggende rettigheder, navnlig den ret til respekt for privatlivet og til beskyttelse af personoplysninger, der er sikret ved henholdsvis artikel 7 og 8, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), idet undtagelser fra og begrænsninger af princippet om beskyttelse af sådanne oplysninger skal holdes inden for det strengt nødvendige (jf. i denne retning dom af 9.1.2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, præmis 28 og 48).

322 Det skal i denne henseende ligeledes bemærkes, at betingelsen om behandlingens nødvendighed skal undersøges sammen med princippet om »dataminimering«, der er fastsat i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c), hvorefter personoplysningerne skal være tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de formål, hvortil de behandles (jf. i denne retning dom af 12.9.2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio og Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 og C-18/22, EU:C:2024:738, præmis 52, og af 9.1.2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, præmis 49).

323 For det tredje indebærer kravet om, at de interesser eller grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, som tilkommer den registrerede, der er omfattet af beskyttelsen af oplysninger, ikke går forud for den legitime interesse, som forfølges af den dataansvarlige eller tredjemand, en afvejning af de foreliggende modstående rettigheder og interesser, som principielt afhænger af de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde (dom af 12.9.2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio og Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 og C-18/22, EU:C:2024:738, præmis 53).

324 Som det fremgår af 47. betragtning til databeskyttelsesforordningen, kan den registreredes interesser og grundlæggende rettigheder navnlig gå forud for den dataansvarliges interesse, når personoplysninger behandles under omstændigheder, hvor de registrerede ikke med rimelighed forventer en viderebehandling af deres oplysninger.

325 Selv om den omstændighed, at de foreliggende personoplysninger vedrører erhvervsmæssige aktiviteter, i øvrigt hverken som sådan kan udelukke oplysningerne fra den beskyttelse, som er indrømmet ved den grundlæggende ret til respekt for privatlivet, som er sikret ved chartrets artikel 7, eller fra beskyttelsen indrømmet ved den ret til beskyttelse af personoplysninger, som er sikret ved chartres artikel 8 og udspecificeret i databeskyttelsesforordningen (jf. i denne retning og analogt dom af 22.11.2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 og C-601/20, EU:C:2022:912, præmis 38), kan en sådan omstændighed ikke desto mindre tages i betragtning med henblik på at vurdere, om den registreredes interesser, grundlæggende rettigheder eller frihedsrettigheder går forud for den legitime interesse, som den dataansvarlige eller tredjemand forfølger, bl.a. når den påberåbte legitime interesse vedrører det forhold, at den registrerede er kunde hos eller gør tjeneste under den dataansvarlige.

326 Selv om det i sidste ende tilkommer den forelæggende ret at vurdere, om fodboldagentreglernes bestemmelser såsom bestemmelserne i artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), og artikel 19 er i overensstemmelse med de tre betingelser, der er nævnt i nærværende doms præmis 319, kan Domstolen, når den træffer afgørelse i en præjudiciel sag, også i denne henseende give nærmere oplysninger med henblik på at vejlede den forelæggende ret i denne vurdering (jf. i denne retning dom af 9.1.2025, Mousse, C-394/23, EU:C:2025:2, præmis 51).

327 Eftersom den forelæggende ret med spørgsmålet således har taget sigte på de bestemmelser, der er omtalt i nærværende doms foregående præmis, skal den forelæggende ret gives de elementer til fortolkningen af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f), som er nødvendige for dens undersøgelse af, om den behandling af personoplysninger, som fastsættes i fodboldagentreglernes bestemmelser, der er omtalt i nærværende doms foregående præmis, er forenelig med denne bestemmelse.

1. Behandlingen af personoplysninger fastsat i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii)

328 Fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), bestemmer, at fodboldagenterne skal meddele FIFA forskellige oplysninger, som kan indeholde personoplysninger, nemlig for det første enhver anden aftale end en repræsentationsaftale, som er indgået med en klient, herunder, men ikke udelukkende, aftaler vedrørende andre tjenesteydelser, samt de oplysninger, der anmodes om på den digitale platform, der forvaltes af FIFA, for det andet de oplysninger, der anmodes om på denne platform, vedrørende betalingen af honoraret for en tjenesteydelse, for det tredje de oplysninger, der anmodes om på nævnte platform, vedrørende betalingen af honoraret for en anden aftale end en repræsentationsaftale

indgået med en klient, for det fjerde ethvert kontraktligt tiltag eller lignende mellem fodboldagenter for at samarbejde med levering af tjenesteydelser eller for helt eller delvist at dele indtægter eller overskud fra deres fodboldagentydelser og, for det femte, antallet af fodboldagenter, der bruger det samme selskab og navne på alle dets ansatte.

329 Eftersom funktionen af en digital platform som den, som FIFA forvalter, med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse indebærer anvendelse af »automatisk databehandling« og af »registre« som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 1 – hvad angår sidstnævnte begreb sammenholdt med denne forordnings artikel 4, nr. 6) – for så vidt som en sådan indsamling vedrører personoplysninger, skal anvendelsen af denne behandling og af dette register anses for at udgøre behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningens forstand, hvorfor de skal underkastes de krav, som er anført i nærværende doms præmis 319.

a) Overholdelsen af det første krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f)

330 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den behandling, der er foreskrevet i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), overholder det første krav, der er omtalt i nærværende doms præmis 319, om, at den dataansvarlige eller tredjemand forfølger en legitim interesse, skal det bemærkes, at FIFA for at begrunde en sådan behandling bl.a. har anført, at behandlingen er nødvendig for at sikre, at de registrerede, dvs. fodboldagenterne og disses klienter – uanset om der er tale om klubber, spillere, trænere eller selvstændige ligaer – overholder det af dette forbund fastsatte regelsæt.

331 Det skal bemærkes, at for så vidt som de fysiske personer, hvis oplysninger fodboldagenterne kan fremsende til FIFA, i henhold til denne bestemmelse er alle dem, der deltager i turneringer, som arrangeres af dette forbund eller af dets medlemssammenslutninger, og at de oplysninger, der således kan fremsendes, vedrører disse fysiske personers erhvervsmæssige aktiviteter, som udøves i forbindelse med disse sportsturneringer, kan det fastslås, at der er et relevant og passende forhold mellem disse deltagere og FIFA som omhandlet i 47. betragtning til databeskyttelsesforordningen.

332 Det krav, som FIFA har pålagt fodboldagenterne, om at meddele dette forbund de i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), omhandlede oplysninger for at sikre, at disse fodboldagenter og deres klienter overholder de forpligtelser, der påhviler dem i medfør af disse fodboldagentregler, kan følgelig anses for at forfølge en legitim interesse som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f), for så vidt som de forpligtelser, der begrunder meddelelsen af sådanne oplysninger, selv er forenelige med såvel national ret som EU-retten (jf. i denne retning dom af 4.10.2024, Koninklijke Nederlandse Lawn Tennisbond, C-621/22, EU:C:2024:858, præmis 49), hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

b) Overholdelsen af det andet krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f)

333 Hvad angår det andet krav, der er omtalt i nærværende doms præmis 319, om, at behandlingen af de pågældende oplysninger er nødvendig, og at princippet om dataminimering overholdes, skal det bemærkes, at oplysningerne omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), selv om de er relativt talrige, fremstår tilstrækkelige,

relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til den legitime interesse, der forfølges med den pågældende behandling, nemlig at sikre, at ikke alene fodboldagenterne, men også de andre berørte deltagere – herunder klubber, selvstændige ligaer, spillere og trænere – overholder det ved fodboldagentreglerne indførte regelsæt.

334 Det skal indledningsvis bemærkes, at meddelelsen af enhver anden aftale end en repræsentationsaftale, som er indgået med en klient, herunder, men ikke udelukkende, aftaler vedrørende andre tjenesteydelser, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii), gør det muligt at sikre, at de forskellige krav vedrørende indholdet af repræsentationsaftalen anført i disse fodboldagentregler, såsom dem, der er omhandlet i nævnte fodboldagentreglers artikel 12, stk. 7-9 og 13, eller i artikel 15 heri, ikke omgås med vilkår, som indsættes i andre aftaler indgået mellem en fodboldagent og vedkommendes klienter end aftaler vedrørende fodboldagentydelser, og som reelt har til formål at regulere deres retsforhold med henblik på at levere sådanne ydelser.

335 Det påhviler imidlertid den forelæggende ret at afgøre, om andre foranstaltninger kunne have muliggjort en lige så effektiv kontrol, samtidig med at de var mindre skadelige for de registreredes rettigheder.

336 Det skal dernæst fremhæves, at de personoplysninger, der kan berøres af meddelelsen af de i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), omhandlede oplysninger, er tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt, for at FIFA kan sikre, at fodboldagenterne overholder deres forpligtelse i henhold til dels disse fodboldagentreglers artikel 15, stk. 3 og 4, og artikel 12, stk. 10, dels nævnte fodboldagentreglers artikel 11, stk. 3. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at afgøre, om andre foranstaltninger kunne have muliggjort en lige så effektiv kontrol, samtidig med at de var mindre skadelige for de registreredes rettigheder.

337 Endelig skal det med hensyn til såvel den i nr. iii) som i nr. iv) i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), omhandlede behandling bemærkes, at det i disse to bestemmelser ikke præciseres, hvilke oplysninger fodboldagenterne skal meddele, men at der heri i denne henseende blot henvises til de oplysninger, der anmodes om på den digitale platform, som forvaltes af FIFA. Nævnte bestemmelser kan dermed ikke anses for at være i strid med databeskyttelsesforordningen, eftersom de ikke i sig selv pålægger en nøjagtig behandling og henviser til dette forbunds vedtagelse af andre bestemmelser. Det forholder sig på samme måde med hensyn til fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii), hvad angår henvisningen til »de oplysninger, der anmodes om på platformen«.

c) Overholdelsen af det tredje krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f)

338 Med hensyn til det tredje krav, som er omtalt i nærværende doms præmis 319, og som består i en afvejning af de forskellige foreliggende interesser, grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, skal det fastslås, at selv om fodboldagenter med en FIFA-licens samt de spillere og trænere, som disse fodboldagenter repræsenterer, befuldmægtigede for de berørte klubber og selvstændige ligaer og ansatte i de selskaber, hvorigennem fodboldagenterne udøver deres virksomhed, kan opleve, at visse af deres personoplysninger kan være genstand for den i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), foreskrevne behandling, forbliver antallet af personer, der berøres af denne behandling, relativt begrænset.

339 De således omhandlede personoplysninger vedrører heller ikke de registreredes familie- eller privatliv, men de erhvervsmæssige aktiviteter, som de udøver inden for det af FIFA fastsatte regelsæt, som de forventes at have kendskab til som erhvervsdrivende. På denne baggrund kan disse personer med rimelighed forvente, at dette forbund foranlediges til at behandle visse af deres personoplysninger.

340 Fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. iii)-iv), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), tilsigter i øvrigt at sikre den korrekte anvendelse af disse fodboldagentregler.

341 Et sådant formål kan anses for at have en vis betydning for FIFA.

342 Med forbehold af den vurdering, som det ifølge nærværende doms præmis 326 påhviler den forelæggende ret at foretage, kan den forelæggende ret følgelig fastslå, at den i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), foreskrevne behandling af personoplysninger er baseret på en rimelig afvejning mellem på den ene side de registreredes interesser, frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder og på den anden side den legitime interesse, som den dataansvarlige forfølger.

343 For så vidt som den forelæggende ret fastslår, at de pågældende fodboldagentregler hverken er i strid med en EU-retlig bestemmelse eller en bestemmelse i gældende national ret, må denne bestemmelse endvidere anses for at være forenelig med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f).

344 Det skal ikke desto mindre fremhæves, at denne betragtning ikke foregriber spørgsmålet om, hvorvidt visse former for behandling af personoplysninger, hvis nøjagtige indhold ikke præciseres i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), såsom behandlingen af andre oplysninger, der anmodes om på den digitale platform, som FIFA forvalter, end dem, der er omtalt i denne bestemmelse, er forenelige med databeskyttelsesforordningen, hvilket den forelæggende ret kan fastslå, eftersom vurderingen af denne forenelighed kræver en hensyntagen til arten og rækkevidden af denne behandling.

2. Den i fodboldagentreglernes artikel 19 foreskrevne behandling af personoplysninger

345 I henhold til fodboldagentreglernes artikel 19 sikrer FIFA overladelse af oplysninger om alle fodboldagenterne, herunder deres navne og kontaktoplysninger, samt om de klienter, som disse fodboldagenter repræsenterer, idet der foretages en præcisering af, om der er tale om eksklusiv repræsentation, af den pågældende repræsentationsaftales udløbsdato, af de fodboldagentydelser, der leveres til hver klient, af enhver sanktion, der pålægges fodboldagenter eller deres klienter, samt detaljerede oplysninger om alle transaktioner, som fodboldagenterne har deltaget i, herunder størrelsen af de honorarer, der er betalt til fodboldagenterne.

346 Sådanne former for overladelse af oplysninger kan kvalificeres som formidling af personoplysninger som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 2), hvorfor disse handlinger er underlagt kravene anført i nærværende doms præmis 319.

347 Med hensyn til fodboldagentreglernes artikel 19, litra d), som kræver overladelse af oplysninger om enhver sanktion, som pålægges fodboldagenter eller deres klienter, skal det bemærkes, at når behandlingen vedrører personoplysninger om straffedomme og lovovertrædelser, må denne behandling i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 10 kun foretages under kontrol af

en offentlig myndighed, eller hvis en sådan behandling »har hjemmel i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder«.

348 Herved tilsigter nævnte artikel 10 at sikre en øget beskyttelse mod behandling, der som følge af de pågældende oplysningers særligt følsomme karakter kan udgøre et særligt alvorligt indgreb i de grundlæggende rettigheder til respekt for privatlivet og til beskyttelse af personoplysninger, som er sikret ved chartrets artikel 7 og 8 (dom af 22.6.2021, Latvijas Republikas Saeima (Strafpoint), C-439/19, EU:C:2021:504, præmis 74).

349 Eftersom de oplysninger, der henvises til i databeskyttelsesforordningens artikel 10, vedrører adfærd, som medfører samfundets misbilligelse, kan indrømmelsen af indsigt i sådanne oplysninger nemlig stigmatisere den registrerede og således udgøre et alvorligt indgreb i vedkommendes privat- eller arbejdsliv (dom af 22.6.2021, Latvijas Republikas Saeima (Strafpoint), C-439/19, EU:C:2021:504, præmis 75), selv om en sådan konsekvens ikke indgår i den sanktion, som er fastsat for denne adfærd.

350 Med henblik på at sikre den øgede beskyttelse, der foreskrives ved denne artikel 10, der imidlertid er begrænset til det strafferetlige område (jf. i denne retning dom af 22.6.2021, Latvijas Republikas Saeima (Strafpoint), C-439/19, EU:C:2021:504, præmis 78), kræves det, når behandlingen af personoplysninger vedrører straffedomme, lovovertrædelser eller sikkerhedsforanstaltninger truffet i forhold til den registrerede, uden at denne behandling har hjemmel i EU-retten eller i en medlemsstats nationale ret, at den offentlige myndighed, under hvis kontrol denne nævnte foretages, selv har pligt til at anvende databeskyttelsesforordningen og eventuelt kan ifalde et ansvar, hvilket indebærer, at denne myndighed er hjemmehørende i en medlemsstat.

351 I det foreliggende tilfælde fremgår det ikke af sagsakterne for Domstolen, at den i fodboldagentreglernes artikel 19, litra d), omhandlede behandling har hjemmel i EU-retten eller medlemsstatens nationale ret, som giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder. Hvis det viser sig, at de sanktioner, der i tvisten i hovedsagen er omhandlet i denne bestemmelse, henhører under anvendelsesområdet for databeskyttelsesforordningens artikel 10, kan FIFA følgelig under alle omstændigheder ikke foretage en sådan behandling af oplysninger, da en sådan behandling ikke gennemføres under kontrol af en offentlig myndighed i en medlemsstat.

352 Det er således med forbehold for en sådan hypotese, hvorom Domstolen ikke er blevet spurgt af den forelæggende ret, at det skal undersøges, om de forskellige former for behandling, der er omhandlet i nævnte artikel 19, opfylder kravene i nærværende doms præmis 319.

a) Overholdelsen af det første krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f)

353 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt alle de forskellige former for behandling af personoplysninger, som er foreskrevet i fodboldagentreglernes artikel 19, opfylder det første krav, der er omtalt i nærværende doms præmis 319, skal det bemærkes, at FIFA bl.a. har gjort gældende, at disse former for behandling tilsigter at gøre det muligt for de forskellige personer, som pålægges kontrolforpligtelser ved fodboldagentreglerne, at overholde disse forpligtelser.

354 I lighed med det formål, der forfølges med den behandling af personoplysninger, som er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 2, litra j), nr. ii)-v), og artikel 16, stk. 2, litra k), nr. ii), som omtalt i nærværende doms præmis 330, kan det formål, som er anført i nærværende doms foregående præmis, anses for at henhøre under en legitim interesse, forudsat at de pågældende forpligtelser selv er i overensstemmelse med EU-retten og den pågældende medlemsstats nationale ret, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

b) Overholdelsen af det andet krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f)

355 Hvad angår det andet krav, der er omtalt i nærværende doms præmis 319, om, at den behandling, der foretages, skal være nødvendig for at tilgodese den legitime interesse, der forfølges, og om, at de oplysninger, der er genstand for denne behandling, er tilstrækkelige, relevante og begrænset til, hvad der er nødvendigt i forhold til de forfulgte formål, skal det fastslås, at eftersom den af FIFA påberåbte legitime interesse består i at gøre det muligt for de forskellige personer, som fodboldagentreglerne pålægger kontrolforpligtelser, at overholde disse forpligtelser, skal videregivelsen og offentliggørelsen af de i fodboldagentreglernes artikel 19 omhandlede oplysninger alene være forbeholdt de fysiske eller juridiske personer, som er pålagt sådanne forpligtelser, hvilket kan kræve indførelse af differentierede regler for indsigt alt efter kategorien af berørte personer eller enheder.

356 I det foreliggende tilfælde præciseres i fodboldagentreglerne ganske vist ikke, hvilken kategori af personer der kan få kendskab til hver af de i disse fodboldagentreglers artikel 19 nævnte oplysninger. Denne manglende præcisering bevirker imidlertid ikke i sig selv, at denne artikel er i strid med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f), hvis og i det omfang den forelæggende ret måtte fastslå, at en sådan manglende præcisering ikke indebærer, at alle disse kategorier af personer har indsigt uden forskel i alle disse oplysninger.

357 Denne manglende præcisering er i øvrigt ikke til hinder for, at Domstolen fremsætter bemærkninger om de kategorier af personer, i forhold til hvilke hver behandling af personoplysninger, som er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 19, kan være begrundet i forhold til de ved disse fodboldagentregler pålagte forpligtelser.

358 I første række skal det i denne henseende bemærkes, at med hensyn til navne på og kontaktoplysninger om fodboldagenterne, som er omhandlet i fodboldagentreglernes artikel 19, litra a), kan overladelsen af sådanne personoplysninger for andre fodboldagenter anses for tilstrækkelig, relevant og begrænset til, hvad der er nødvendigt, for at sætte disse i stand til at overholde de forpligtelser, som de er pålagt ved disse fodboldagentregler, eftersom disse oplysninger under alle omstændigheder kræves, når de ønsker at kontakte en fodboldagent, som repræsenterer en spiller eller træner, med henblik på en eventuel ansættelse.

359 Det forholder sig på samme måde med hensyn til videregivelse og offentliggørelse af disse oplysninger til fordel for klubber, selvstændige ligaer, spillere og trænere, for så vidt som det ikke fremgår af sagsakterne for Domstolen, at der findes alternative foranstaltninger, som i overensstemmelse med fodboldagentreglernes artikel 18, stk. 1, litra c), gør det muligt for de fysiske og juridiske personer, som ønsker at blive repræsenteret af en fodboldagent, at kontrollere, om den erhvervsdrivende, med hvem de påtænker at indgå en repræsentationsaftale, rent faktisk har en FIFA-licens.

360 Med hensyn til identiteten på de klienter, som hver fodboldagent repræsenterer, samt repræsentationsaftalens eventuelt eksklusive karakter og denne aftales varighed, hvis overladelse af oplysninger er pålagt ved fodboldagentreglernes artikel 19, litra b), skal det fremhæves, at en sådan overladelse kan give klubber og selvstændige ligaer mulighed for at efterkomme RSTP's artikel 18a.

361 Det følger nemlig af sidstnævnte artikel, at ingen klub må indgå en aftale, der bl.a. giver enhver tredjepart mulighed for i forbindelse med ansættelse eller transfers at påvirke klubbens uafhængighed eller politik eller dens holds præstationer. Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse skal en sådan fodboldagent anses for at være tredjemand med henblik på anvendelsen af nævnte artikel.

362 Med hensyn til den eventuelt eksklusive karakter af den repræsentationsaftale, der findes mellem hver fodboldagent og vedkommendes klienter, og denne aftales varighed kan overladelsen af disse oplysninger til andre fodboldagenter opfylde det samme krav, eftersom disse oplysninger er nødvendige for at gøre det muligt for sidstnævnte at overholde bestemmelserne i fodboldagentreglernes artikel 16, stk. 1, litra b) og c), om fodboldagenters mulighed for at henvende sig til klienter, der har indgået en eksklusiv repræsentationsaftale.

363 Der ses ikke for hver af disse oplysninger at være alternative foranstaltninger, der samtidig med at være mindre skadelige for den ret til respekt for privatlivet, som er sikret ved chartrets artikel 7, og den ret til beskyttelse af personoplysninger, som er sikret ved chartrets artikel 8, gør det muligt at opfylde disse krav lige så effektivt, hvilket det imidlertid tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

364 I anden række skal det for det første derimod bemærkes, at det ikke fremgår af fodboldagentreglerne, at disse regler fastsætter forpligtelser, hvis overholdelse kræver videregivelse og offentliggørelse af de i disse fodboldagentreglers artikel 19 omhandlede oplysninger til andre fysiske eller juridiske personer end fodboldagenter, spillere, trænere, klubber og selvstændige ligaer. For det andet, og uafhængigt af identiteten på modtageren af disse oplysninger, kan overladelse af oplysninger om de fodboldagentydelser, som leveres til hver klient som omhandlet i denne artikel 19, litra c), af de sanktioner, som fodboldagenter og klienter pålægges som omhandlet i nævnte artikel 19, litra d), samt detaljerede oplysninger om alle transaktioner, som hver fodboldagent har gennemført som omhandlet i samme artikel 19, litra e), ikke anses for at være nødvendig for at opfylde nogen forpligtelse i henhold til nævnte fodboldagentregler.

365 Fodboldagentreglernes artikel 18, stk. 2, litra e), pålægger ganske vist fodboldagenterne at afstå fra at deltage i eller direkte eller indirekte bidrage til omgåelse af det honorarloft, der er fastsat i disse regler. Med henblik på at kontrollere overholdelsen af en sådan forpligtelse er det imidlertid ikke nødvendigt, at andre fodboldagenter har kendskab til de ydelser, som deres konkurrenter leverer til deres klienter, eller så meget desto mindre til detaljerede oplysninger om alle de transaktioner, hvori sidstnævnte har deltaget.

366 Selv om fodboldagenternes klienter i henhold til fodboldagentreglernes artikel 18, stk. 1, litra g), har pligt til straks at underrette FIFA, sammenslutningerne eller medlemsforbundene om overtrædelser af disse regler, kræver en sådan forpligtelse heller ikke, at specifikke oplysninger på forhånd skal stilles til rådighed for disse med henblik herpå.

367 Det følger heraf, at det formål, som FIFA har påberåbt sig, og som er omtalt i nærværende doms præmis 353, med forbehold af forekomsten af andre gældende bestemmelser i andre regelsæt end fodboldagentreglerne, ikke i sig selv kan begrunde alle de former for behandling af personoplysninger, der foreskrives i disse fodboldagentreglers artikel 19.

368 Når dette er sagt, fremgår det af fodboldagentreglernes artikel 1, at disse regler ligeledes forfølger interesserne i at fastlægge faglige og etiske minimumsnormer, beskytte klienterne mod uetisk adfærd og beskytte de spillere, der mangler erfaring eller information om transfersystemet i fodbold. For det første kan et sportsforbunds virkeliggørelse af disse interesser anses for legitim.

369 For det andet kan overladelse af de i fodboldagentreglernes artikel 19, litra a)-c), omhandlede oplysninger og dermed den behandling af personoplysninger, der følger af denne bestemmelse, anses for tilstrækkelig, relevant og begrænset til, hvad der er nødvendigt for at virkeliggøre sådanne legitime interesser.

370 Selv om fodboldagentreglerne tilsigter at virkeliggøre nævnte legitime interesser, er den omstændighed, at der i disse fodboldreglers artikel 19, litra e), foreskrives videregivelse og offentliggørelse af alle transaktioner, hvori fodboldagenterne deltager, imidlertid fortsat i strid med princippet om dataminimering som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c), eftersom omfanget af en sådan behandling ikke er tilstrækkeligt afgrænset til at sikre overholdelsen af dette princip.

371 Endelig skal det med hensyn til den i fodboldagentreglernes artikel 19, litra d), foreskrevne behandling i form af videregivelse og offentliggørelse af enhver sanktion, som en fodboldagent eller en klient er blevet pålagt, bemærkes, at en sådan behandling kan være nødvendig, idet den kan udgøre en mere effektiv og afskrækkende sanktion end pålæggelse af en bøde, for så vidt som konsekvenserne af en sådan overladelse er vanskelige at forudse, hvilket gør enhver vurdering af fordele og ulemper ved at overtræde den pågældende bestemmelse mindre pålidelig. En sådan behandling kan endvidere være nødvendig for at give personer, der kan lide skade som følge af den tilsidesættelse af fodboldagentreglerne, som har begrundet sanktionen, mulighed for at få kendskab til sanktionen.

372 Der ses ikke at være en foranstaltning, som er mindre skadelig for den ret til respekt for privatlivet, som er fastsat i chartrets artikel 7, og den ret til beskyttelse af personoplysninger, som er fastsat i chartrets artikel 8, der gør det muligt at virkeliggøre de legitime interesser, der forfølges, lige så effektivt. Det tilkommer imidlertid den forelæggende ret at efterprøve, om der kan fastsættes sådanne foranstaltninger i form af f.eks. en offentliggørelse af personoplysninger, der i indhold eller videregivelse er mere begrænset.

c) Overholdelsen af det tredje krav i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f)

373 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den behandling, som foreskrives i fodboldagentreglernes artikel 19, litra a)-c), overholder det tredje krav, der er omtalt i nærværende doms præmis 319, om afvejning af de forskellige foreliggende interesser, grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, skal det bemærkes, at denne behandling angår et begrænset antal personer og udelukkende vedrører de erhvervsmæssige aktiviteter, som disse personer udøver inden for rammerne af det regelsæt, som FIFA har fastlagt, som de som erhvervsdrivende forventes at have kendskab til.

374 I første omgang kan den behandling af personoplysninger, som foreskrives i fodboldagentreglernes artikel 19, litra a)-c), og som består i overladelse af, for det første, navne på og kontaktoplysninger om alle fodboldagenter, for det andet, identiteten på de klienter, som fodboldagenterne repræsenterer, herunder repræsentationsaftalens eventuelt eksklusive karakter og denne aftales udløbsdato, og, for det tredje, de fodboldagentydelser, der leveres til hver klient, i denne forbindelse anses for at henhøre under en passende afvejning af den legitime interesse, der forfølges, og rettighederne for de personer, hvis personoplysninger er genstand for denne behandling.

375 I anden omgang er det med hensyn til videregivelse og offentliggørelse af de sanktioner, som pålægges fodboldagenter og klienter, der er fastsat i fodboldagentreglernes artikel 19, litra d), korrekt, at sådanne oplysninger kan udsætte den registrerede for en vis form for udelukkelse.

376 Denne omstændighed alene kan imidlertid ikke være til hinder for, at den dataansvarliges og tredjemands legitime interesse kan gå forud for de berørte fodboldagenters og disses klienters grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder.

377 I præmis 92 i dom af 22. juni 2021, Latvijas Republikas Saeima (Strafpoint) (C-439/19, EU:C:2021:504), fremhævede Domstolen ganske vist den risiko for stigmatisering, som førere af køretøjer, der har begået en færdselsforseelse og er blevet pålagt en økonomisk eller anden straf, under visse omstændigheder kan udsættes for i tilfælde af offentliggørelse af de strafpoint, som vedkommende er blevet pålagt. De sanktioner, som var omhandlet i den sag, der gav anledning til nævnte dom, vedrørte imidlertid ikke erhvervsmæssig aktivitet, men de pågældende personers dagligdag, hvorfor offentliggørelsen heraf hverken kunne bidrage til genskabelse af tilliden på et bestemt marked eller give eventuelt skadelidte mulighed for at få kendskab til de faktiske omstændigheder, som den pågældende person blev foreholdt.

378 I det foreliggende tilfælde synes den omhandlede behandling at kunne udgøre et element i selve sanktionen og ligeledes genskabe tilliden på de pågældende markeder samt lette de eventuelt skadelidte personers mulighed for at gøre et erstatningskrav gældende. Et sådant formål kan anses for at henhøre under interesser, som går forud for interesserne for de fodboldagenter, der har tilsidesat fodboldagentreglerne, for så vidt som de regler, hvis tilsidesættelse har medført en sanktion, ikke er i strid med EU-retten.

379 På trods af den risiko for udelukkelse, som denne behandling kan medføre, kan den i visse situationer følgelig henhøre under en passende afvejning af den legitime interesse, der forfølges, og interesserne, de grundlæggende rettigheder og frihedsrettighederne for de personer, der er berørt af behandlingen.

380 Selv om det ikke kan udelukkes, at overladelse af oplysninger om sanktioner af en vis alvor, henset til de særlige omstændigheder ved de faktiske forhold, der har givet anledning til disse sanktioner, kan henhøre under en passende afvejning af de foreliggende interesser, grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, er dette derimod ikke tilfældet for konsekvenserne i denne forbindelse af forpligtelsen i fodboldagentreglernes artikel 19, litra d), til videregivelse af oplysninger om alle sanktioner, der pålægges fodboldagenter og klienter.

381 Sidstnævnte forpligtelse synes nemlig at medføre en pligt til at videregive og offentliggøre oplysninger om alle de pålagte sanktioner uafhængigt af disses alvor, af den skade, som de faktiske omstændigheder, der gav anledning til disse sanktioner, har kunnet skabe for tilliden til de pågældende markeder, af eventuelle skader for tredjemand eller af den tid, der er gået, efter den pågældende overtrædelse blev begået.

382 I tvisten i hovedsagen fremgår det ikke af fodboldagentreglernes artikel 19, at der blandt de sanktioner, der pålægges en fodboldagent eller dennes klienter, foretages en sondring på grundlag af sanktionernes alvor, eller at oplysninger om disse sanktioner ikke længere kan overlades efter udløbet af en vis periode, efter at forholdene er begået.

383 Det følger af samtlige disse betragtninger, at databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, for så vidt som dette regelsæt fastsætter, at dette forbund videregiver og offentliggør dels oplysninger om enhver sanktion, som er pålagt fodboldagenter eller disses klienter, dels detaljerede oplysninger om alle transaktioner, som fodboldagenterne har deltaget i, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

384 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal spørgsmålet besvares således:

– Artikel 101 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, dels for så vidt som kravene i dette regelsæt medfører konkurrencebegrænsninger, uanset om disse kvalificeres som konkurrencebegrænsende »formål« eller »følge«, dels for så vidt som disse begrænsninger ikke kan opfylde de betingelser, der er anført i artikel 101, stk. 3, TEUF for at kunne være omfattet af den fritagelse for forbuddet i artikel 101, stk. 1, TEUF, eller for så vidt som nævnte begrænsninger hvad angår krav, der har en konkurrencebegrænsende følge, ikke forfølger et legitimt formål af almen interesse, i forhold til hvilket disse begrænsninger er passende, nødvendige og forholdsmæssige i snæver forstand.

– Artikel 102 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, for så vidt som dels, at dette sportsforbund har en bindende regelfastsættelsesbeføjelse i forhold til en væsentlig del af det relevante marked, og kravene i dette regelsæt kan udgøre misbrug af dominerende stilling som omhandlet i denne artikel 102, dels at sådanne krav ikke forfølger et legitimt formål af almen interesse, i forhold til hvilket nævnte krav er passende, nødvendige og forholdsmæssige i snæver forstand, ikke er objektivt nødvendige på grund af specifikke og legitime forpligtelser af f.eks. retlig, industriel eller kommerciel art og ikke skaber effektivitetsgevinster til fordel for forbrugerne, der kan udligne de negative følger, som kravene medfører for disse forbrugere.

– Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt, som et internationalt sportsforbund har vedtaget vedrørende virksomheden som sportsagent, med bestemmelser, der for det første begrænser disse agenters repræsentation af flere parter, for det andet gør opnåelsen af den licens, der er nødvendig for at gennemføre visse transaktioner, betinget af, at nævnte agenter ikke har været genstand for visse strafferetlige eller disciplinære sanktioner, for det tredje gør udstedelsen af denne licens betinget af overholdelsen af visse materielle bestemmelser, der kan forbyde, medføre ulemper for eller gøre udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser på en medlemsstats område mindre attraktiv for fodboldagenter med hjemsted i en anden medlemsstat, eller, for det fjerde, regulerer visse

spilleragenters mulighed for at henvende sig til nye spillere med henblik på at repræsentere disse, hvis disse forskellige kategorier af bestemmelser hverken er begrundet i et legitimt formål af almen interesse eller står i rimeligt forhold til et sådant formål.

– Databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f), skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, for så vidt som dette regelsæt fastsætter, at dette forbund videregiver og offentliggør dels oplysninger om enhver sanktion, som er pålagt fodboldagenter og disses klienter, dels detaljerede oplysninger om alle transaktioner, som fodboldagenterne har deltaget i.

Sagsomkostninger

385 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 101 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, dels for så vidt som kravene i dette regelsæt medfører konkurrencebegrænsninger, uanset om disse kvalificeres som konkurrencebegrænsende »formål« eller »følge«, dels for så vidt som disse begrænsninger ikke kan opfylde de betingelser, der er anført i artikel 101, stk. 3, TEUF for at kunne være omfattet af den fritagelse for forbuddet i artikel 101, stk. 1, TEUF, eller for så vidt som nævnte begrænsninger hvad angår krav, der har konkurrencebegrænsende følge, ikke forfølger et legitimt formål af almen interesse, i forhold til hvilket disse begrænsninger er passende, nødvendige og forholdsmæssige i snæver forstand.

Artikel 102 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, for så vidt som dels, at dette sportsforbund har en bindende regelfastsættelsesbeføjelse i forhold til en væsentlig del af det relevante marked, og kravene i dette regelsæt kan udgøre misbrug af dominerende stilling som omhandlet i denne artikel 102, dels at sådanne krav ikke forfølger et legitimt formål af almen interesse, i forhold til hvilket nævnte krav er passende, nødvendige og forholdsmæssige i snæver forstand, ikke er objektivt nødvendige på grund af specifikke og legitime forpligtelser af f.eks. retlig, industriel eller kommerciel art og ikke skaber effektivitetsgevinster til fordel for forbrugerne, der kan udligne de negative følger, som kravene medfører for disse forbrugere.

Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt, som et internationalt sportsforbund har vedtaget vedrørende virksomheden som sportsagent, med bestemmelser, der for det første begrænser disse agenters repræsentation af flere parter, for det andet gør opnåelsen af den licens, der er nødvendig for at gennemføre visse transaktioner, betinget af, at nævnte agenter ikke har været genstand for visse strafferetlige eller disciplinære sanktioner, for det tredje gør udstedelsen af denne licens betinget af overholdelsen af visse materielle bestemmelser, der kan forbyde, medføre ulemper for eller gøre udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser på en

medlemsstats område mindre attraktiv for fodboldagenter med hjemsted i en anden medlemsstat, eller, for det fjerde, regulerer visse spilleragenters mulighed for at henvende sig til nye spillere med henblik på at repræsentere disse, hvis disse forskellige kategorier af bestemmelser hverken er begrundet i et legitimt formål af almen interesse eller står i rimeligt forhold til et sådant formål.

Artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse)

skal fortolkes således, at

denne bestemmelse er til hinder for et regelsæt om sportsagenters virksomhed, som et internationalt sportsforbund har vedtaget, for så vidt som dette regelsæt fastsætter, at dette forbund videregiver og offentliggør dels oplysninger om enhver sanktion, som er pålagt fodboldagenter og disses klienter, dels detaljerede oplysninger om alle transaktioner, som fodboldagenterne har deltaget i.

Underskrifter